ANUL XXIV - Nr. 15 IANUARIE - FEBRUARIE 1979

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotruș † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1979

MAREA REGASIRE

de Traian POPESCU

N frământatul an 1979 care a început pentru Spania, 13 Ianuarie a căzut într'o Sâmbătă.

Ca niciodată în cei treizeci și doi de ani trecuți dela venirea mea în Spania și treizeci și unu dela înălțarea crucei de granit care străjuește locul jertfei lui Ion Moța și Vasile Marin, de astădată Majadajonda a avut un aspect primăvăratec.

Un soare binefăcător de cald, răsfăța oamenii și natura, după zilele ploioase și friguroase care precedaseră, ca o timidă răbufneală de iarnă, departe însă de adevărata, care nemiloasă se abătuse asupra Europei centrale și Franței, cu câteva zile mai înainte.

Nici un șuerat de vânt, amintind crivățul dunubian, obicinuit pe platoul ei, nici o ceață, nici o picătură de ploaie.

Un cer senin și o vizibilitate atmosferică până la mari depărtări, încântând privirea cu silueta Madridului «secol XX».

Totul părea parcă predestinat unei solemnități depășitoare a rutinarului pelerinaj anual la «cruce», întru cinstirea memoriei celor doi eroi.

Și așa a fost.

Lume multă, venită din diverse părți ale Spaniei și Europei, se strânsese în jurul modestei cruci, care păzește locul cuibului de mitralieră în care Ion Moța și Vasile Marin, ca cruciați ai secolului XX, își jertfiseră conștienți viețile apărând libertatea Spaniei, a Europei și credința în Isus Christos.

Grăitor în veacuri, se înalță alături de cruce grandiosul monument ridicat de legionari, pentru gloria lor de eroi și ca simbol al Europei unite.

Căzuseră sfârtecați de acelaș proectil, într'un epo-

VINE RADU GYR

de Cpt. N. S. BELDIE

A, vine Radu Gyr. Corpul lui e îngropat în cimitirul catolic din București, dar sufletul i-a luat calea exilului. E adus în desagă de cruciații veniți cu armurile sparte, spada ruptă și zaua știrbă. Cum sufletul lui Gyr e prea mare, nu poate încape într'o desagă; cruciații și-l împart, ca să aducă fiecare o părticică.

În desagă, Badea Cârțan ducea cărți, dar el nu a putut trece de Roma. Cruciații care vin acum cu sufletul lui Gyr în desagă, trec mările și oceanele, ajung în cele două Americi și chiar în Australia și Noua Zeelandă. Dar nu pot aduce în desagă poeziile lui Gyr, pentrucă acestea nu i-au fost publicate acolo de unde vin cruciații, adică în Țară. Și nici pe hârtii scrise nu le aduc, căci paznicii îi caută până și în cusăturile hainelor. Le aduc în minte, în cutia craniană, unde sbirii nu pot să scotocească, așa cum le-au învățat acolo, în închisori: pe derost. Transmise prin Morse, prin bătăi în pereți sau tuberii, sau pe ață, cu linii și puncte.

E interesant de constatat cum poporul românesc, în vremuri de restriște, a simțit nevoia versurilor. În trecutul îndepărtat, și-a alinat durerile cu doina, dar în doină nu atât melodia alina, ci versul, adică cuvântul. Între cele două războiale, poezia își pierduse din importanță, cu toată puzderia de reviste ce apăreau în toate orașele Țării. Mulțimile întorseseră spatele poeziei, ea rămânând apanagiul unei minorități. Cauza trebuiește căutată în înșiși poeții care, în goana după originalitate, îi părăsiseră canoanele. Și iată că închisorile roșii au produs o întoarcere vijelioasă la poezie, la vers, o întoarcere desnădăjduită. Întemnițații căutau să-și astâmpere foamea, cu versuri. Închisorile au produs mulți poeți și multe au fost poeziile care s'au scris acolo: căci ele se scriau cu o bucățică de sârmă, cu un cui, pe zidurile umede. Temnicerii curățau zidurile, le văruiau, dar versurile reapăreau, ca ciupercile după ploaie.

E de la sine înțeles că această poezie nu era nici ermetică, nici geometrică, nici fistichie; era o poezie directă, simplă, pătrunzătoare. Avea ritm și rimă, iambi suitori, săltărețe dactile și trohee. Filozofie? Da, și încă înaltă. Închisorile au făcut ca sensibilitatea poetică să atingă incandescența arcului voltaic. Și totul a putut să intre în canoanele vechei poezii, cu picioare, ritm și rimă. Pot spune sau crede ce vor poeții curentelor efemere moderniste, dar sufletul năpăstuit, caută în poezie ritm și rimă. Această poezie, respectoasă a vechilor canoane, ca și doinele în vremile de restriște, mergea la inimă. Care ar fi fost în închisori succesul poeziei barbiene de exemplu, ca să nu mai vorbim de cea a exilului în general, și în special de aceia pe care eu ași numi o scârbavnică?

(Urmează pag. 6.)

peic gest de vitejie românească — «pe aicea nu se trece», uniţi în moarte ca şi în viaţă în slujba aceluiaş ideal legionar, oprind cu trupurile lor iureşul desnădăjduit al roşilor — de a rupe cleştele naţionaliştilor spanioli, care aproape încercuiseră Madridul... şi roşii n'au trecut atunci, ci abia 38 de ani mai târziu după 20 Noembrie 1975, împinşi de democraţiile occidentale, care vânduseră deja la Yalta, Teheran şi Postdam, Europa de Est.

Doctoriţa Ana-Marin depunând jerba de flori.

Doamna Virginia Iasinschi însoţită de văduva fostului Ministru Legionar în Spania Radu Ghenea, Doamna Jeana Ghenea.

Grupul tinerilor legionari după legamânt înconjurând pe Cdtul Horia Sima.

Printre noi se strecurau sfioase două fiinţe îndurerate.

Deasemenea un grup de tineri Români transfiguraţi, priveau crucea.

Emoţie, şoapte, curiozitate — regăsire plină de duioşie, de descreţire de frunţi, de nădejdi.

Erau văduva lui Vasile Marin şi a lui Vasile Iasinschi, doctoriţa Ana Maria Marin-Vansaanen şi Virginia Iasinschi iar tinerii, erau grupul de legionari de la Paris, constituit din tineri legionari scăpaţi din Ţară, veniţi să depună jurământul de credinţă legionară, pe locul jertfei lui Ion Mota şi Vasile Marin.

Veniseră, mânate şi mânaţi de destin, la regăsirea sufletească legionară dela Majadahonda în 13 Ianuarie 1979, cum va rămâne în Istoria Mişcării această zi pe care Cerul şi cohortele de Martiri Legionari o deciseseră şi o binecuvântau de sus, şi-o făceau strălucitoare de lumină şi de speranţe.

După 42 de ani dela despărţirea tragică de soţul ei Vasile, doctoriţa Marin, venea, ca vrednică descendentă Dacă, să salute eroul nemuritor şi parcă să-i şoptească, cu jerba de flori aşezată la picioarele crucii, «m'au chinuit opt ani în temniţă grea ca să te reneg; n'au isbutit şi acuma sunt aici să-ţi spun că sunt prezentă în lupta pentru care te-ai jertfit».

Iar Doamna Virginia Iasinschi, soţie credincioasă a înfăptuitorului Căminului Moţa Marin dela Aravaca, Comandantul Bunei Vestiri, Vasile Iasinschi, căzut cu două luni înainte sdrobit de lupta atâtor ani grei, venea pentru prima dată, după îndelungată trecere de timp, ca să retransmită legionarilor prezenţi ultimile cuvinte rostite ca un testament în pragul trecerii în lumea veşnică, de cel, ce fusese şoimul Bucovinei legionare «unitate şi disciplină», adică lasaţi desbinările şi urmaţi disciplinaţi credinţa căpitănească.

Jertfa voluntară a lui Ion Mota şi a lui Vasile Marin a creat spiritul Majadahondei, adică cel de cruciadă, al Europei de eri şi de mâine de sacrificiu şi iubire de Christos —, iar mica cruce pe locul unde alături de alte sute de eroi spanioli, sângele lor amestecat a plămădit» unind peste mări şi ţări, intr'o frăţească comuniune de destin, de suferinţă şi înviere» cele două naţiuni, cum a spus Faust Bradescu în cuvântarea lui, s'a transformat în mitul acestui spirit al Majadahondei, care va triumfa cândva în Europa desorientată a democraţiei socialisto-comunistă.

Acest triumf va avea la bază, fără îndoială, «Marea Regăsire sufletească» dela Majadahonda din 13 Ianuarie 1979.

Vârtejul lui 23 August 1944, în care a intrat o parte a disidenţei legionare, a vânturat neghina din ogorul Căpitanului.

Cei ce au de auzit, să audă!

Cei ce sunt chemaţi s'o înfăptuiască, la lucru!

TRAIAN POPESCU

IMN de Vasile MILITARU

Sfinţi legionari de flăcări,
Cu iubire'n suflet, pară!
Pe-ale căror mari stindarde
Stă scris: Totul pentru Ţară!

Din ce sori, cununi de raze,
Cum au sfinţii din altar,
Să sui sufletul să smulgă
Pentru fruntea noastră, dar?

Când mă uit cum spre nălţarea
Neamului plin de obidă
Pentru sfintele altare,
Faceţi munţi de cărămidă,
Ridicaţi intr'una cruci.
Faceţi porţi la cimitire
Si altare,
De nchinare,
Si Troiţe la rascruci!
Plânsu-mi năpădeşte'n gene,
Si cu ochii'n caldă rouă
Pentru Neamu'ntreg fac cruce,
Si suspin: Mărire vouă!

Pururea mărire vouă,
Mari legionari de plai!
Crâng ce creşte, plin de viaţă,
Peste-atâta putregai.
Braţe tari, cum e oţelul,
Ce lovit, scântei aruncă,
Sfinţi trăiţi printre mistere,
Cântec, rugăciuni şi muncă!

Vază cerul fapta coastră, cea de măreţie rară,
Dragi legionari, ce ardeţi, toţi în «Totul pentru Ţară».

Căci prin voi, eu văd aevea,
Pururea nepieritoare,
Ţara care se ridică,
Munte de-aur, până'n soare!
Munte-clocot de lumină!
Ca să nu mai aibă ntrânsul,
Nici o fiara, vizuină,
Si păzit, de mii de-Arhangheli,
Sub cununi de cer, mereu,
Pe-acel munte, să'nflorească,
Zâmbetul lui Dumnezeu!

Acest imn a fost publicat de Vasile Militaru în «Libertatea» în Mai 1937.

Vasile Militaru, nu a fost legionar, dar ca atâţia alţii, i-a admirat şi iubit. El a fost rearestat în 1958 şi a murit în închisoare la Ocnele Mari, în Jud. Vâlcea.

MAJADAHONDA
13 IANUARIE 1979

SE împlinesc în acest an 1979, patruzecişidoi de ani dela moartea eroică a lui Ion Moţa şi Vasile Marin, pe frontul naţionalist al Madridului, în Majadahonda şi treizeci şi unu de ani de când a început pelerinajul la crucea ridicată în tranşea unde şi-au dat obştescul sfârşit, glorie memoriei şi sacrificiului lor.

An de an participanţii locali, din Spania şi din străinătate au crescut ca număr, ceace dovedeşte cu prisosinţă că, jertfa lor a fost înţeleasă şi că mitul ce trece generaţiilor viitoare, va da pretutindeni, aici, în Europa Occidentală şi în România fructul viziunei lor; o Europă creştină, iubitoare de Dumnezeu şi unită dela Nistru la Atlantic.

După rugăciunea pentru morţi ce a avut loc în Biserica satului, asistenţii s'au deplasat ca deobicei la crucea şi Monumentul lor, situate în afara satului, unde a avut loc o nouă rugăciune după ritualul ortodox, după care s'au depus coroane şi jerbe de flori din partea: Asociaţiei - Amigos de Majadahonda, Comunitatea Românilor Refugiati în Spania, Miscarea Legionară, Doamna Dr. Ana-Maria Marin Vansaanen, văduva lui Vasile Marin, Primăria Satului Majadahonda, Căminul Mota-Marin din Aravaca prin Doamna Virginia Iasinschi, delegaţia falangistă din Moratalaz-Madrid, etc.

In numele românilor de pretutindeni a vorbit Dl. Faust Brădescu, rostind următoarea cuvântare.

Doamnelor şi Domnilor, camarazi:

Imi cer iertare dacă, în această clipă solemnă, fără a cunoaşte limba locului, îmi voi permite totuşi să mă exprim în frumoasa limba a lui Cervantes.

Sper că intonaţia mea carpato-danubiană să nu constitue o împiedecare majoră întru stabilirea unui proces de înţelegere şi apropiere reciprocă.

Pentru mine însă, ca Român şi legionar, este vorba de un sincer omagiu adus mândrei naţiuni spaniole, precum şi o pioasă cinstire nevăzutei legături sufleteşti ce ne uneşte, peste timp şi evenimente, în spiritul acestui monument din Majadahonda.

Doamnelor şi Domnilor, camarazi.

Lumea în care trăim se sbate între egoism şi speranţă, între violenţă şi nepăsare, între prăbuşire şi înzdîfare...

Individul, prins în vârtejul acestor chemări şi promisiuni, nu-şi mai înţelege rostul. Işi trăeşte viaţa între vanitatea de a parveni, dorinţa de acaparare şi răsvrătirea împotriva legilor firii.

Deaceea, pe toate căile lumii nu întâlnim decât nemulţumire, blestem şi moarte.

Toate virtuţile negative şi toate viciile capitale şi-au dat întâlnire în această a doua jumătate de secol, împingand oameni şi naţiuni pe drumul discordiei şi-al neputinţei. Pentruca, peste popoarele învrăjbite sau indiferente, să-şi poată întinde hlamida roşie neumanul şi fiorosul comunism internaţional, care-a adus atâta doliu nobilei naţiuni spaniole acum 45 de ani!

Si noi, Românii, o ştim deasemenea, mai bine ca oricine!

Sunt 35 de ani de când plaga sovietică ne-a cotropit Ţara, aducând desperare, suferinţă şi moarte...

Trăim o epocă în care forţa brută a unora şi politica egoistă a altora, pun la grea încercare popoarele lumii. Totul tremură în neliniştea unui viitor nesigur şi nebulos, căutându-se scăpare în atitudini contrare spiritului de onoare şi patriotismului.

Astfel, conducători şi conduşi pierd contactul cu realităţile adânci ale existenţei şi ale spiritualului. Spiritual care ar trebui să ne fie izvor de viaţă, sprijin sufletesc şi finalitate pământeană.

Această desprindere de spiritual, constitue cea mai tristă şi amară urmare a nestatorniciei şi decadenţei ce bântuie omenirea.

Răul sapă în adancime. Morala se subţiază, autoritatea slăbeşte, disciplina dispare... Or, fără temelie spirituală, nimic nu mai poate susţine omul şi garanta viitorul!

* * *

Iata dece, noi legionarii Legiunii Arhanghelului Mihail, ne strângem in fiecare an, la 13 Ianuarie, in jurul acestei cruci și acestui monument.

*Nu pentru a preamări gloria vreunui satrap politic, ci pentru a aduce prinos de recunoștiință și umilă închinare celor doi camarazi ai noștri, **MOTA** și **MARIN**, morți pentru scânteia de spiritual ce zace în noi și pentru gloria sorei noastre Spania.*

Nu pentru a urla cadențat lozincile vreunei ideologii materialiste și atee, în convingerea că vom speria mulțimile, ci pentru a recâștiga în tăcerea reculegerii și sub scutul sfintei cruci, vigoarea sufletească și curajul răspunderii care le-a fost lor linie de conduită.

Nu pentru a arăta lumii cine suntem și ce putem, ci pentru a ne arăta, înainte de toate, nouă înșine, că în noi arde veșnic credința creștină, fidelitatea în preceptele Mișcării Legionare și forța de Sacrificiu întru salvarea Patriei noastre îndepărtate.

Simbolul acestui monument depășește amintirea unor luptători căzuți cu fața la dușman. El reprezintă nodul de legătura între Mișcarea Legionară a primelor timpuri și Mișcarea Legionară a viitorului. Adică, a celor ce au știut să se sacrifice în trecut pentru ideia de neam și pentru cruce, și-a celor care, mâine, luându-ne locul în tranșeea înaintată a luptei legionare, vor ști la rândul lor, să-și împlinească datoria și misiunea până la capăt.

Aici, la picioarele acestui monument, ne găsim azi, Români și Spanioli, într'o armonioasă apropiere, pentru a comemora împreună sacrificiul celor doi legionari care, în numele unei Românii creștine și naționaliste, au svâcnit la unison cu suferința și drama unei Spanii sfâșiate. Sângele lor, scurs în pământul spaniol, ne-a înfrățit pe toți, peste mări și țări, într'o comuniune de destin, de suferință și de înviere.

Dee Dumnezeu ca suferințele ce-a cunoscut odată poporul spaniol și pe care le îndură astăzi poporul român, să nu se mai abată niciodată asupra Spaniei.

Dee Dumnezeu ca învierea Neamului Românesc să se împlinească cât mai repede în crezul simbolicului monument dela Majadahonda!

Trăiască România Legionară!

Arriba España!

Din partea spaniolă a răspuns Președintele Asociației Amigos de Majadahonda, Generalul Villalba, care a prezentat asistenței pe Văduva lui Vasile Marin-Doctorița Ana-Maria Marin-Vanzaanen, făcând un elogiu celor doi eroi și reamintind onoarea ce a avut de a-i întâmpina la sosirea lor în Spania și de a-i însoți întru împlinirea formalităților necesare înscrierii ca voluntari în Cruciada Spaniolă. Deasemenea a evidențiat frățietatea româno-spaniolă, consfințită prin jertfa lor și speranța că puterile diavolului deslănțuite din nou, nu o vor putea distruge niciodată.

Au participat Domnii Blas Piñar și o "scuadra" in uniformă din Partidul Forța Nouă în reprezentanță proprie și ca delegați ai Eurodreptei, Dl Larañaga, ca representant al Falangei Spaniole, Doamna Mimi Nieto inimoasă prietena și sprijinitoare a Românilor din Spania, cu familia o delegație a legionarilor din Franța sub comanda Domnului Faust Brădescu, prieteni spanioli, germani, italieni și Comunitatea Românească din Spania.

Onorurile de gazdă au fost făcute de Dl. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare.

Ceremoniile comemorării, începute la orele 11 ½, s'au terminat la orele 14 ½, într'o caldă atmosfera de camaraderie și prietenie româno-spaniolă.

REPORTER

MAJADAHONDA

HOMENAJE A MOTA Y MARIN

● El sábado día 13, y como ya es costumbre en esta fecha de enero, tuvo lugar en Majadahonda el homenaje anual a Ion Mota y Vasile Marin, legionarios rumanos caídos en el frente de Madrid durante nuestra guerra de liberación. La Hermandad Hispano-Rumana «Majadahonda», que organiza todos los años dicho homenaje, ofreció coronas portadas por su presidente, general Villalba, y por Blas Piñar, presidente de Fuerza Nueva, que asiste a la cita en cada ocasión.

Tras el funeral, celebrado en la iglesia parroquial del pueblo madrileño, todos los asistentes, entre los que se encontraban los miembros de la asociación, rumanos residentes en Madrid que viven con heroísmo su exilio y muchos afiliados a Fuerza Nueva y otras organizaciones de carácter nacional, se trasladaron ante el monumento erigido en el mismo lugar donde cayeron, donde se rezó un responso, para pronunciar entrañables palabras a continuación rumanos del exilio residentes en América. Asistía también la viuda de Vasile Marin, llegada desde Brasil especialmente para este acto.

Al término de las alocuciones se cantó el himno de la Guardia de Hierro y el «Cara al Sol». Una escuadra de Fuerza Joven hacía guardia ante la cruz conmemorativa.

20 de enero de 1973

REPORTAJUL DIN "FUERZA NUEVA"

ASPECTE ALE COMEMORARII. Dela stânga spre dreapta: 1) Asistența la parastasul oficiat în Biserica satului Majadahonda, 2) Dnii. Blas Piñar și Generalul Villalba, depunând coroana din partea Asociației "Amigos de Majadahonda". De sus în jos și dela stânga la dreapta. 3) Vorbește Faust Brădescu. 4) Vorbește Generalul Villalba. 5) Comandantul Horia Sima cu Blas Piñr și delegați ai Eurodreptei. 6) și 7) Aspect general al solemnității la cruce. 8) Ion Moța, Vasile Marin! PREZENT. 9) Delegatul Falangei din Moratalaz, depune tradiționalii 5 trandafiri.

VINE RADU GYR

Intemnițații riscau ca să li se transmită o strofă, o memorau și o recitau cu ochii închiși. Demulte ori recitau strofa fără să-și dea seama, transportați în alte locuri și timpuri. Michel Solomon, în cartea sa "Mon calvaire roumain", ne povestește că numai cu câteva zile înainte de a fi eliberați, un deținut a fost crunt bătut pentrucă a recitat câteva versuri chiar în fața temnicerului. Din fraza sibilină a lui Michel Solomon, reiese că versurile erau ale lui Radu Gyr, poetul al cărui suflet ni-l aduc acuma în desagă cruciații.

S'au scris multe și bune poezii în inchisori, dar e astăzi un fapt indiscutabil că poeziile a doi barzi au produs cel mai adânc impact în inimile desmoștenițiilor: aceștia sunt Radu Gyr și Nichifor Crainic. Prima culegere de poezie a inchisorilor a făcut-o profesorul Victor Buescu. Buescu nu indica cine erau cei doi poeți editați de el, dar exilații i-au identificat cu ușurință: erau Gyr și Crainic. Nu știa Buescu cine erau cei doi poeți, n'a voit să-i desvăluie? Buescu a dus secretul cu el, în mormânt.

S'au mai publicat apoi câteva culegeri, au apărut mai multe în reviste și apoi apele se liniștiseră. Și iată că această poezie a inchisorii reiese năvalnic la suprafață. Ca la toate redacțiile, și la a noastră afluiesc poeziile din închisori. Care e motivul acestei reveniri? Bezbojnicii au inceput să slăbească lațurile, au început să dea drumul la bătrânii pe care-i socotesc oameni sfârșiți, de care nu mai au a se teme. Și iată că s'au înșelat, pentrucă printre acești bătrâni considerați inofensivi, s'au strecurat și se strecoară cu armurile sparte, cu rănile nevindecate, cu zaua știrbă, cruciații. Cei mai mulți ce trec prin punctele de control, unde li se scotocesc cusăturile de la haine, aduc poeziile din inchisori și în special pe ale lui Gyr, în minte, așa cum făcuseră acolo la Aiud sau Gherla. Dar mai sunt inca unii, puțini, care nu trec prin punctele de control: ei trec prin munți și păduri, "din pândă, în pândă". Și aceștia vin cu ele scrise pe hârtie, ascunse printre cărți, ca Badea Cârțan, în desagă. Regimul de "libertate" de la București, ne-a întors acum când suntem în pragul celui de al XXI-lea secol, la vremurile legendarului Badea Cârțan: la desagă. Dar Badea Cârțanii din zilele noastre, nu aduc în desagă numai poeziile, ci și sufletul poetului: pentrucă ei sunt un gen deosebit de Badea Cârțani, ei sunt cruciați.

Gyr a fost un poet mare chiar de la primele versuri publicate, dar inchisorile prin care a trecut — și prin multe a trecut —, chinurile diavolești la care a fost supus, l-au transformat în gigant: gigant al poeziei. Viața lui Gyr e o tragedie antică. Câți ani din viață a fost liber și câți ani a petrecut în inchisoare? Istoriografii de mâine vor avea multe hrisoave de cercetat. Atât de tragică a fost viața acestui poet, încât a muiat și inima unui scriitor "turbat de stânga", și l-a împins să scrie un mișcător articol, aici, în exil.

E iarăși un fapt de necontestat, că poezia care a produs cel mai puternic impact în inchisori, a fost poezia lui Radu Gyr, mai mult chiar decât cea lui Nichifor Crainic. Explicația, sau una dintre explicații, este că majoritatea intemnițaților erau legionari. Nimeni și nici eu nu vreau să minimizez suferințele celorlalți. Au suferit toți, național-țărăniști, liberali, socialiști și chiar evrei. Dar faptul rămâne fapt: majoritatea intemnițaților, era legionară. In excelenta carte "Demascarea", dl Grigore Dumitrescu scrie la pag. 12: "Radioul și presa vin cu ceva nou: "clica manisto-legionară". Dar Iuliu Maniu e în inchisoare. *E pentru legionari, deci. La 15 Mai 1948, într'o singură noapte, sunt arestați cinci mii*". Și la pag. 48: "Aflu că *toți cei de aici* au fost aduși de la Penitenciarul Cluj, *un lot de trei sute.* Ceilalți sunt repartizați în celule sau în alte camere. *Fac parte din centrul legionar Cluj*". Și: "Operația a durat circa o oră. Dinu Georgescu e vis à vis. Lângă mine, în dreapta și în stânga, doi legionari. Din întrebările puse de degenerat, am aflat că din cei *douăzeci și cinci*, aduși în cameră după noi, *cel puțin douăzeci sunt legionari*".

Deci în camera în care se găsea dl Grigore Dumitrescu, se aduce un nou grup de 25 și din ei, 20 erau legionari. Deci după calculele celei mai simple matematici, *proporția e de 80 % legionari*. Și, mai mult sau mai puțin, *aceasta a fost proporția intemnițaților, în toată Țara: 80 % au fost legionari.*

Și dl Dumitrescu, autorul cărții "Demascarea" — repet, excelentei cărți "Demascarea" — nu e legionar, ci țărănist. Actualmente e membru al Consiliului Național și partizan al dlui Nicolae Penescu. Aceasta nu mă împiedică să simt admirație pentru el, aceiași admirație pe care o am pentru toți cei ce în cărți și-au povestit suferințele, inclusiv evreul Michel Solomon.

Deci 80 % dintre intemnițați, erau legionari, era deci normal ca poezia lui Gyr, poezie 100 % legionară, să aibă mai mare răsunet. Nu e de presupus că nici un nelegionar n'a plâns cu versurile lui Gyr. Ba logica ar spune că au existat și nelegionari, și chiar antilegionari, care au plâns cu Gyr. Pentrucă printre intemnițați se găseau și dintre acei ce crezuseră pe cei ce le spuneau că Rușii s'au schimbat și faptul că se găseau acuma alături de Gyr, însemna că aceia nu spuseseră adevărul și adevărul îl spusese Gyr, care scrisese:

"Din Urali spre Soare-Apune
"cum veneau încinși cu piei
"parcă fumegă din ei,
"duhnet de sălbăticiune.

"Vicienii răsăritene
"ascuțeau ca un tăiș
"gândul galben și pieziș
"în ochi mici fără sprâncene".

Dar era normal ca cei 80 % să plângă mai mult și să-i propage poezia. Spuneam că poezia lui Gyr e legionară, 100 % legionară. E greu de găsit una din poeziile lui în care cel puțin un vers să nu fie o aluzie cât de subtilă, la Mișcarea Legionară și la Căpitanul ei. De cele mai multe ori, recurge la alegorie și câteodată găsim poezii întregi alegorice. De exemplu, poezia din acest număr al revistei noastre: Clopotarul din stele. Cititorul e transportat la anul 1784, toată acțiunea se petrece atunci, nici un cuvânt despre Legiune sau despre Corneliu Codreanu. Și totuși, legionarii din închisori au înțeles că e vorba de credințele lor, de suferințele lor. Cine-i Crișan, din această poezie? Formal e trumvirul din 1784, în fond, Crișan e poporul român dintre cele două războaie. Crișan — *poporul român* —, *dormea*. Și străjerii, dormeau și ei:

"Vai străjerii, dorm toți duși,
"Nu sunt trezi, niciunul".

Și cine erau străjerii? Era toată clasa conducătoare, toată clasa zisă luminată a Țării. Și se apropiau "cătanele unguresti". E așa de greu de ghicit că nu de cătanele unguresti era vorba ci de cele care veneau *"inscinse în piei și cu duhnet de sălbăticiune?"*

Și se trezește fiul clopotarului. Urcă în turlă și începe să tragă clopotul. Își pierde o mână, și-o pierde și pe a doua și atunci *trage de frânghie cu dinții*, ca să-și trezească Neamul adormit. Pe fiul clopotarului, îl chema Călin, dar poate exista un cititor din exil, de orice culoare politică ar fi el, care să nu ghicească cine e acest Călin? Și dacă ar exista, cei 80 % din intemnițați, au ghicit-o, au știut-o. Acesta e principalul motiv pentru care în inchisorile comuniste românești, poeziile lui Gyr au avut nu cel mai mare răsunet, ci un răsunet care depășește limitele înțelegerii omenești. Al doilea motiv e că poezia lui Gyr e incandescentă. Arde. E cântec, e plâns, e geamăt. Despre "Luceafărul" lui Eminescu, comunistul și totusi talentatul George Călinescu, scrisese: "Poezia aceasta pare că s'a scris singură. Unele versuri plâng, altele cântă". Acelaș lucru se poate spune despre "Clopotarul din stele", "Luceafărul" poeziei din inchisori: unele strofe plâng, altele cântă. Această poezie pare a se fi scris singură. Poezie nouă? Poezie veche? Vorbe fără rost. Poezia e poezie, dacă e poezie, fie ea nouă sau veche. "Luceafărul" e încorsetat în formele rigide ale poeziei vechi, și totusi "unele strofe plâng, altele cântă". "Clopotarul din stele", ca toată poezia lui Gyr, e încorsetat în formele poeziei vechi, și totusi, unele strofe plâng, altele cântă.

"A plecat Moțul cu gloata,
"Pumnii strânși și pașii grei.
"Parcă toată Detunata,
"L'a'mbrăcat în piatra ei!"

sau:

"Stai la vatra și învață,
"Psalmi și rugăciuni,
"Mâine, *pentru-o nouă viață,*
"Clopot nou, să suni".

și:

"Batăr, dă-mi mie'n putere
"Să sun marea înviere.
"Zărilor să dau ocol,
"Neamul meu, din somn să-l scol;".

sau:

"Albi și tineri voievozi,
"Prunii-și mișcă floarea.

sau:

"E mai tare, e bărbat,
"Cu lumini, pe gură."

sau:

"Bat din aripi, fâlfâind,
"Speriați, lăstunii.
"Tinerele mâini s'aprind,
"Vâlvătăi, pe funii.

sau:

"Doamne, dă-mi puteri, să scol,
"Neamul, care doarme!"

Dar, mai ales:

"Ce năpraznic clopotar,
"Trage cerul de frânghie?"

Trage cerul de frânghie!!! E omenească această metaforă? A scris — o un om, a scris — o un înger? S'a scris singură? A scris — o Gyr, a scris — o Eminescu?

sau:

"Și din turnul transilvan,
"Clopotarul năzdrăvan,
"Tot mai crunt, în stele sună."

și:

"Nu-i muiere, n'o să-și plângă,
"Brațul drept, rămas beteag.
"Clopot, m'am legat să trag?
"O să-l trag, cu mâna stângă."

sau:

"Cade frânt și brațul stang,
"Ca o creangă'nsângerată."

și:

"Nu-mi da plânsul suferinții,
"Ci dă-mi Doamne, noi puteri.
"Ceasul marei învieri,
"Să-l sun, chiar de-l trag cu dinții!!!"

"Dinții'n funie se'mplântă,
"Arde micul trup bălai,
"Clopotul de lângă rai
"Nu mai plânge-acum, ci cântă!

și sfârșitul:

"Măi Căline, măi Căline,
"Să nu plângi, copil ne'nfrânt.
"Toată lacrima, din tine,
"Cântă'n stele, cântec sfânt!!!"

Afirm cu toată convingerea: "Clopotarul din stele" e al doilea "Luceafăr". Dacă vre-un filozof al exilului, dacă un critic de înalta școală, dacă un autor de "scârbavnice versuri", mă consideră un necunoscător, un ignorant în ale poeziei, s'o spună.

Dar cine-i clopotarul, acel năpraznic clopotar, care trăgea cerul de frânghie ca să-și scoale Neamul, ca ceasul marei învieri, să-l sune, *chiar dacă l-ar trage cu dinții?* Dacă nu-l înteleg o parte dintre exilați, l-au înțeles cei 80 % din intemnițații apocalipsului.

In "Cuvântul românesc" din Mai 1977, dl Zaharia Pană, scrie un luminos articol despre Radu Gyr și ne dă mai multe din poeziile *Profetului*. In "Judecata din urmă", poetul scrie că ajuns în fața Atotputernicului, i se cere să se justifice, să ceară iertare. Și atunci poetul, cel care a petrecut o parte a vieții cu lanțuri de mâini și de picioare, care a suferit de frig și foame, care a fost scuipat și lovit, în loc de a cere iertare, îi spune Atotputernicului:

"Pentru toate rănile mele *nedrepte,*
"Eu Doamne, Te iert."

Sunt atât de neașteptate aceste versuri, vin parcă din altă lume, parcă nu au fost scrise de o ființă omenească. Nu găsim în această poezie înaltă filozofie, tăiată în piatra dură, în piatra Detunatei, cu cuvintele cele mai directe, cele mai simple, din lume? Dacă nu, să mi se citeze din poezia românească, altele care să le egaleze. Poezia se naște din durerile omului, ca perla, din durerea scoicii. Poezia, înalta poezie, răsare numai din rană.

Poetul e născut profet, se spune. Da, dar nu toți poeții sunt profeți. Unul la o generație, sau la un secol. "Din mulțimile oarbe, unul s'alege", spune Aron Cotrus. E curios, dar profeții apar în perioade de aparentă liniște, dacă nu de "dolce farniente". Lumea de rând bencheturește, și atunci apare profetul care presimte pericolul, simte norii care se apropie, simte primejdia. Și dă alarma "trage clopotul", dar, din nefericire, lumea nu vrea să fie deranjată și-l consideră, și-l tratează drept nebun. Il intemnițează, îl leaga de mâini și de picioare, îl scuipă, îl bate, îl strangulează, îi arde trupul cu vitriol și-i pune deasupra tone de ciment. Aceasta a fost și aceasta e soarta profeților. Dar vin rapsozii-poeții profeți-care-i cântă pe profeții nepoeți. Căci rostul profeților poeți este să cânte pe profeții nepoeți.

După Eminescu au fost mulți poeți, unii de mare valoare chiar, dar poeți profeți au fost numai doi. Și acestia sunt Aron Cotruș și Radu Gyr. Poeziile lui Gyr au circulat prin cele mai inimaginabile mijloace, în toate inchisorile apocalipsului. Se memorau. Dar cum a fost posibil să se memoreze poezii de sute de versuri? E una dintre marile enigme ale vremurilor năprazníce prin care a trecut Neamul românesc. Ne vor deslega această enigma, încet, încet, cei care au trecut prin iadul comunist care-puținiscapă și vin cu Radu Gyr în desagă. Dar poeziile lui Gyr care s'au publicat deja, acele care se publică și se vor mai publica, au, ca și cele ce vin la redacția noastra, multe lacune. Scrisorile ce însoțesc aceste versuri gyriene, sunt cutremurătoare. Dar desigur, în aceste poezii aduse de cruciați, se găsesc lipsuri, se găsesc interpolări. Dnii Zaharia Pana și Dima și-au luat sarcina să tipărescă o culegere de poezii din închisoare. Sigur, în inchisori s'au scris multe poezii bune și toate poeziile bune *trebuie* să figureze în această culegere. Dar nu există nici o îndoială că în frunte trebuie să figureze poeziile lui Gyr.

Autorii vor avea de intâmpinat mari dificultăți din cauza existenții mai multor variante și, mai ales, din cauza interpolărilor. Intr'o publicatie românească a apărut recent o frumoasă poezie a lui Radu Gyr. Dar în ea, chiar un nespecialist poate descoperi cu ușurință că a intrat și o strofă care nu e a lui Gyr, sau dacă e a lui Gyr, ea a fost transformată atât de mult, că nu mai e o strofă gyriană.

Articolul din "Cuvântul românesc" mă face să cred că dl Pană este un profund cunoscător al poeziei gyriene și, în plus, dsa a fost și el la închisoare și a fost unul din aceia care a primit, a memorat și trecut mai departe versurile Gigantului Cred deci că va reuși să scoată la lumină o operă demnă de cel ce a fost Radu Gyr.

Dar mai e încă ceva. Recent, sub îngrijirea dlui Nicolae Roșca, Mișcarea Legionară a scos o monumentală ediție a poeziilor lui Aron Cotruș, adică a celuilalt profet poet. Ar trebui să se scoată, cred eu, o nu mai puțin monumentală ediție a poeziilor lui Radu Gyr. Greutăți? De neînvins. De unde bani, când legionarii sunt săraci? De unde să se procure celelalte volume ale poeziei lui Gyr? Ar trebui să se petreacă o minune. Și nu una, ci mai multe. Pentrucă un alt cruciat, cu zaua mai știrbă ca a celorlalți, a ajuns și el în Occident. Bănuiesc că trebuie să fie "tinerel", de moment ce a "petrecut" 17 ani în închisorile comuniste. Și acest "tinerel" a scris și el o carte, în două volume, în care povestește ce a trăit *acolo*. "Tinerelul" se cheamă Gabriel Bălănescu, are 66 de ani și mai e și bolnav. Cartea dlui Bălănescu va fi un inel în plus în lanțul povestirilor atrocităților comuniste. Sunt sigur că volumele dlui Gabriel Bălănescu vor fi la înălțimea celor apărute până acum.

Dar de unde bani? Bani pentru opera lui Radu Gyr, bani pentru volumele lui Gabriel Bălănescu? Ar trebui deci să se petreacă două minuni. Dar Legionarii ne-au obișnuit cu minunile și în Țară și în exil.

Deocamdată rămâne constatarea că Radu Gyr și-a părăsit mormântul din cimitirul catolic din București și vine în exil. Vine adus în desagă de cruciați cu spada frântă, cu armurile rupte, cu zaua știrbă, dar cei ce-l aduc, vin hotăriți *să tragă cu dinții de frânghia cerului.*

Cpt. N. S. BELDIE

CLOPOTARUL DIN STELE

de Radu GYR

A plecat Moţul, cu gloata,
Pumnii strânşi şi paşii grei,
Parcă toată Detunata,
L-a'mbracat în piatra ei.

A pornit Moţul prin Ţară
Şi cum merge'n drumul lui,
Nu fărină, ca să ceară,
Şi nici mila, nimănui.

Nu cerşind din poartă'n poartă,
Nici flămând din loc, în loc,
Ci cu umblet ce nu iartă,
In cumplite — opinci de foc.

Ziua tânără se scoală
Mai devreme, dinadins,
Să se'mbete de răscoală,
Ca din roşu vin, aprins.

Nici Bihorul nu se teme,
Dacă-i pleacă, Moţii toţi,
Tună cetele crişene,
Şi Zarandu-i lângă Moţi!

Răsmeriţa nesătulă,
Umple zarea pâna'n fund,
Cu ţuguiuri de căciulă,
Implântate'n cerul scund,

Şi cum tot coboară Tara,
Ba din stânci, ba din copaci,
Veacul dă'ndărăt, ca fiara,
Incolţită, de gonaci.

Şi cum rupe, crunta apă,
Putregai de răgălii,
Nedreptăţi răscoapte, crapă,
Crapă, până'n temelii.

* * *

Taur roşu, de jăratec
Cu văpăi, pe bot,
Soarele svâcnind sălbatec,
Trece râu'nnot.

Fulgeră iconostasul
Serii de mărgean,
Piatra tremură sub pasul
Oştii lui Crişan.

Scânteind cumplit de soare,
Cu tăiuşuri reci,
Coase lucii şi topoare,
Spintecă poteci.

Ca de Paşti, în noi vestminte,
Printre meri şi pruni,
Iese Târnava'naintea
Tinerei furtuni.

Popa'n drum întinde cruce,
Spre sărut sfios,
Ca o lacrimă străluce,
Chipul lui Christos.

Domnul să te aibă'n pază
Oaste de iobagi.
Vatra Târnavei e trează,
Pentru oaspeţi dragi.

Te — aşteptam, răscoală sfântă
Să deschizi, făgaş.
Nu-i mai plânge — acum, ci cântă,
Bunda, pe clăcaş.

Cântă brazda şi iobagul,
Strigă, morţii'n glod.
Jos, sub talpă, arde pragul,
Fierbe mustu'n rod.

Arde'n mâini de rob, lopata,
Ard fuior şi fus,
No! de-acum, robia-i gata,
Din cenuşe, sus!

Inaintea mândrei cete,
Straşnic, în suman,
Scutură încet din plete,
Surâzând, Crişan.

Sfânt la chip şi răsvrătire,
Şi la vorbă, sfânt,
Rupt din cremene subţire,
Ars de ploi, şi vânt.

Pupă crucea şi se'nchină,
Iar, în faţa lui,
Rotunjesc doi ochi lumină,
Mari şi nesătui.

Nu-l privesc, îl sorb cu sete,
Limpezi şi cereşti.
“Cum priveşti aşa băiete,
“Parca mă sfinţeşti.

“Maica Domnului, minune,
“Ţi-a dat chip de rai,
“Ce ai tu, în suflet, spune,
“Şi în ochi, ce ai?

“Sunt Călin, măi bade — tata,
“Crâsnic, e în sat.
“Vreau să merg şi eu cu oastea,
“Dârz, şi răsculat.

“Nu — mi mai arde — acum, de burdă,
“Cu copii în stol.
“Pot să'ncarc cu plumbi, o durdă,
“Şi să scol topor.

“Vreau să fiu şi eu cătană,
“Oştii de ţărani,
“Implinesc la Sfânta Ana,
“Doisprezece ani.”

Coase şi securi, aşteaptă,
Il privesc şi tac.
Surâzând Crişan şi'ndreaptă,
Cuşma lui de Dac.

“Dogoreşti de dor, copile,
“Arzi, ca un cuptor.
“Dar eşti încă mic, de zile,
“Ca să scoli topor.

“Nu ţi-e vremea de cătană,
“Pui de clopotar.
“Ci de buche şi de strană,
“Lângă sfânt altar.

“Stai la vatra ta şi'nvaţă,
“Psalmi şi rugăciuni,
“Mâine, pentru-o noua viaţă,
“Clopot nou, să suni.”

Se'ntristează faţa mică,
Ochii mari, s'aprind.
Plini de lacrimi şi-i ridică,
Spre Crisan, cu jind.

Iar Crişan, domol, mângâie,
Fragedul obraz,
Vântu-i smirnă şi tămâie,
Zarea de topaz.

Toată gloat'ar vrea s'alinte
Chipul spelb şi crud,
Ochii-albaştri plâng 'nainte,
Lacrimile curg!

Oacheşă la chip şi caldă
Seara lui Prier,
Creşte-atâta de înaltă,
Că miroase-a cer

II

In grădina lui Călin,
Toate păsările vin,
Cântă mult şi dorm puţin!
Numai pasărea străină,
De pe creanga din grădină,
N'are cântec, nici hodină
Că s'ar face pe-o tulpină
Plâns de om care suspină.
Si s'ar face şi nu poate,
Până ce-i noaptea jumătate,
Iar Călin, în patul lui,
Când e pasăre, când nu-i,
Când îşi face aripi, dorul,
Când nu poate, să-şi ia sborul.
Iar când plânge, parcă scrie
Nu cu versuri, pe hârtie,
Cu cerneala ochilor,
Cu pana sprâncenelor.

“Mi-ai dat Doamne, ochi senini,
“Dar trup mic, de ani puţini.
“Daca pentru libertate,
“Nu port sac cu plumbi, în spate
“Dacă pentru sfânta pită,
“Nu port coasa ascuţită,
“Batâr fă-mă ca pe tata,
“Clopotar pe toată gloata!
“Batâr, dă-mi mie'n putere,
“Să sun marea înviere,
“Zărilor, să dau ocol,
“Neamul meu, din somn să-l scol!”

Bate'n geamuri, luna plină,
Perna-i udă, de lumină,
Toate crengile s'alină,
Si pe razele de lună,
Toate stelele s'anină,
Toate parc'a freamăt sună,
Toate vor ceva sa-i spuna
Zice glasul lunii pline:
“Hai Caline, vin cu mine!”
Duhul nopţii, strigă iara:
“Vin Căline pân'afară”!
Păsările vor să-l vada:
“Vin Caline, în livadă”.
Crengile au vers, pe gură:
“Vin Caline, pân'la şură”.

III

A ieşit, cu paşi descuiţi,
Lunca îl urzică.
Si în somn sunt spini, prea mulţi,
Pentru fruntea-i mică.
Bozii ridicaţi, în cozi,
Ii aţin cărarea,
Albi şi tineri, voievozi,
Prunii-şi mişca floarea.
Alb, în cămăşuţa lui,
In grădin'apare.
Parcă e şi el un pui,
De cireş, în floare.
Ce şoptesc şi ce-i tot spun,
Când o creangă'n cale,
Când o ramură de pruni,
Când o rază, moale.
De pe creangă, cum şedea,
Neagră, în grădină,
Prinde glas, acum şi ea,
Pasărea străină.
Prinde glas şi prinde grai,
Prinde vers cuminte,
Pasăre, cu negru strai,
Parcă'ndrugi cuvinte:
“Măi Căline, tu n'auzi,
“Urlete, de fiare?
“Dangăte de paşi zăluzi,
“Cum prin râpi, coboară?”
“Pasăre cu-aripi de fum,
“De prin alte crânguri,
“Multe-a fost să ştii şi-acum,
“Multe taine, gânguri!”
“Măi Căline, urcă'n tei
“Si prin ramuri dese,
“Din pădurea Târnavei,
“Vezi ce şarpe iese?”
“Ma uit pasăre şi văd
“Printre ramuri dese,
“Văd naluci şi simt prăpăd,
“Luna vrăji, îmi ţese.
“Parcă's sclipete de şpăngi,
“Vin târîş pe coaste.”
“Măi Caline, printre crengi,
“Nu's naluci, ci oaste.”
“Tulai-pasărea mea-nu's,
“Cuşme, nici sumane,
“Ci crăeşti oşteni de sus,
“Ungureşti, cătane.
“Pasăre parcă mi-ai pus
“Pieptul, pe frigare,
“Oastea grofului, pe-ascuns,
“Işi infige ghiare.”
Cine a vândut, viclean,
Oaspeţii şi satul?
Vor să-l prindă pe Crişan,
Cum ai vrea vânatul.
Vor să-l fure din culcuş,
Sub tăcerea lunii.
Vai, străjerii, dorm toţi duşi,
Nu sunt trezi, niciunul.
Nici o pândă de strajer,
Ţipăt nu ascute.
Sări Caline jos din cer,
Sări din tei, mai iute.

Cui să ducă, vestea rea,
Pe Crişan, să-l scoale?
“Doamne dă-mi fierbintea stea,
“A poveţii Tale!
“Pune'n gândul meu sbătut,
“Raza Ta curată.”
Si lumină s'a făcut,
In Calin, de-odată.
Parca s'a cuminecat,
Mica lui făptură.
E mai tare, mai bărbat,
Cu lumini, pe gură.
N'o să lase grofului,
Rob, pentru belciuge.
Alb, în cămăşuţa lui,
Fuge, fuge, fuge!
Pasu-i numai scânteeri,
Trupu-i scânteiaza,
Prin livezi de pruni şi meri,
Umbra lui, e rază.
O fi oare, timp de-ajuns,
Satul, să-l deştepte?
In clopotniţă, ajuns,
Fulgeră, pe trepte.
Bat din aripi, fâlfâind,
Speriaţi, lăstunii,
Tinerile mâini s'aprind,
Vâlvătăi, pe funii
Tună'n noaptea fără fund,
Clopotul de-aramă.
Zările care-i răspund,
Se sbârlesc, pe coame!
Bubuie, arama grea,
Să trezească truda,
Scoală răzmeriţa mea,
Că te vinde Iuda!
Mai năvalnic, mai cumplit,
Clopotul s'aruncă,
Prăvălind, în infinit,
Luna, de pe-o stâncă.
Munţii toţi, se surpă'n gol,
Ţandări, să se sfarme:
“Doamne, dă-mi puteri, să scol,
“Neamul, care doarme!”

IV

Din ce spartă veşnicie,
Lespezi mari, de tunet, sar?
Ce năpraznic, clopotar
Trage cerul de frânghie?
E de foc, sau numai piatră,
Albă cămăşuţa lui?
N'o să lase grofului,
Nici un rob, culcat pe vatră.
Noaptea sare ca o uşă,
Straşnic, trasă din ţâţâni.
Satul de iobagi români,
Se ridică, din cenuşă.
Turbă ciuda în oţele,
Si'n cătane ungureşti.
Inger eşti, sau diavol eşti,
Clopotarule, din stele?
Cin'te-a dus în turla'naltă,
Vijeliile s'asmuţi,
Si tot trăznetul să-l muţi,
Dintr'o zare'n ceealăltă?
De eşti duh sau numai pleavă,
De Valah, în turnul tău,
Nu te-o judeca birău,
Ci crăescul plumb din ţeavă.
Pâlc de şpăngi, cărări îşi taie.
Tot târîş, pe lângă dâmb,
Răpăiala lor de plumb,
Biciuieşte, ca o ploaie,
Ţăndări se desprind din lună,
Si din turnul transilvan,
Clopotarul năzdrăvan.
Tot mai crunt, în stele tună.
Altă grindină, alt ropot,
Aşchii noi de zid, se rup,
Străluceşte micul trup,
Ca un crin, legat de clopot.
Nu-i muiere, n'o să-şi plângă,
Braţul drept, rămas beteag:
“Clopot m'am legat să trag,
“O să-l trag,cu mâna stângă”.
Mai cumplit, furtuni prăvale,
Din clopotniţa din cer.
Ticălos paracliser,
Plumbii, vânt, îi dau târcoale.
Puştile prind iar să bată,
Crengi de meri şi pruni, se frâng,
Cade frânt şi braţul stâng,
Ca o creangă 'nsângerată.

“Nu-mi da plânsul suferinţii,
“Ci, dă-mi Doamne noi puteri,
“Ceasul marei nvieri,
“Să-l sun, chiar de-l trag, cu dinţii!”
Dinţii'n funie şi'mplântă,
Arde micul trup bălai.
Clopotul de lângă rai,
Nu mai plânge-acum, ci cântă!
Cine-i spuse vorbe bune,
Ieri în limpedele-apus,
C'o să facă, cum a spus,
Din durere, rugăciune?

“N'ai stârnit destul zăvozii,
“Diavole, de clopotar?
Puştile crăeşti bat iar,
Si se pierd târîş prin bozii,

Dinţii înc'ar vrea s'apuce
Funia de care-au tras.
Singur, lângă cer, rămas,
Cântul vine şi se duce!
Ca un zbor s'avânta'n spaţii,
Indurat, de ruga lui.
Iar, în oastea grofului,
Sparg porţi negre, răsculaţii.
Clopotul tot mai suspină,
Tot mai sus şi tot mai lin,
Trupul mic, de sânge plin,
Parcă sângele-l lumină,
Ochii sfinţi ai Preacuratei,
Cerul parcă îl străpung.
“Crânic m'am legat s'ajung,
“Clopotar, pe toată gloata!”

“Mai Căline, mai Căline,
“Să nu plângi, copil ne'nfrânt.
“Toată lacrima din tine,
“Cântă'n stele, cântec sfânt!”

DON QUIJOTE

de Radu GYR

Mi-oi răcâi cu grijă, rugina de pe za,
Şi'n pod găsi-voi spartă vreo chivără; m'auzi?
I-oi drege buza ştirbă, la loc, cu mucava,
Şi o voi strânge'n braţe, timp lung, cu ochii uzi.

Cu mâini înfiorate, înţepeni-mi-oi lancea,
Şi-o noapte aştepta-voi, în friguri tremurând.
Mi-oi mângâia mârţoaga, pios, pe botu-i blând,
Şi voi porni alături, cu soarele de Mancha.

In urmă, Sancho Panza, prin praful din cătun,
Işi va struni'n călcâie, măgarul lui cuminte.
Va da din cap mulţimea, spunându-mi: e nebun!
Dar eu voi merge vifor, şi numai vis, nainte.

Hei! Cine-o să mai aibă, vestmânt medieval,
Mai scump ca zaua-mi ştearsă cu grijă, de rugină?
Ca Rosinanta nimeni n'o să mai aibă cal,
Şi nici un vis ca visu-mi, să ardă de lumină.

Şi nimenea pe lume nu m'o opri în drum,
Pe blândul cavaler, nimeni nu-l va'nţelege.
Cât e de trist pe drumul, castelelor de fum,
Insângerat de pietre, şi vânăt de ciomege.

Insetoşat hangiul, n'o să-mi întindă cana,
Şi răni însângerate mi-or frige carnea, dar,
M'o strânge scutierul călare pe măgar
Şi voi porni prin lume, să-mi aflu castelana
Ce'n somn o să-mi alinte şi amorţească rana.

Iar când s'o frânge lancea, bucăţi pe arătare
Şi rănile mi-or face din pieptu-mi, carne vie,
Atuncea cavalerul, să moară, o să vie,
Cu trupul către vatră, şi ochii către zare.

Intors, să mor alături de-o veche lumânare,
Voi auzi pe Sancho, plângând, şi pe preot,
Cum a putut să 'ncapă un vis atât de mare,
In trupul ăsta firav, şi slab, de Don Quijote.

Şi o să mi se pară, că am învins toţi smeii,
Că sunt învingătorul, întregului pământ,
Când îmi va'nchide ochii, blând mâna Dulcineei,
Eu voi muri departe, de morile de vânt!

KAHLIL GIBRAN

MAXIME ŞI CUGETARI

IN ROMANESTE de Nicolae NOVAC

1

Pentru a fi aproape de Dumnezeu, apropie-te de oameni.

2

Am descoperit scretul mării meditând asupra unui strop de rouă.

3

Cu cât talentele cuiva cresc, cu atât numărul prietenilor descreşte.

4

Dacă eşti sărac, evită asocierea cu acela ce măsoară omul cu metrul bogăţiei.

5

Dintre cele două comori ale vieţii: FRUMUSEŢEA şi ADEVARUL; pe prima am găsit-o într'o inimă iubitoare, iar pe a doua în palma unui muncitor.

6

I-am văzut mâncând şi am ştiut cine sunt.

7

Omul nu poate cădea mai jos de cât tălmăcindu-şi visele în aur şi argint.

8

Ce grea-i viaţa aceluia ce caută dragoste şi găseşte suferinţă.

9

Ce-aş putea spune despre acel om care mă pălmueşte când îi sărut obrazul şi-mi sărută piciorul când îl pălmuesc?

10

Unii aud cu urechile, unii cu stomacurile, unii cu buzunarele; dar alţii nu aud de loc.

11

Dac'ar exista doi oameni asemenea, pământul n'ar fi destul de mare ca să-i cuprindă pe amândoi.

12

Unele suflete sunt precum buretele. Nu vei putea să storci din ele nimic altceva de cât ceea ce ele au supt din tine.

13

Acela care te iartă de vre-un păcat pe care nu l'ai comis, se iartă pe el însuşi de propriile-i crime.

14

Filozofia a început când omul a mâncat din fructele pământului şi apoi a suferit de indigestie.

15

Dragostea nu-şi cunoaşte adâncurile de cât în ceasul despărţirii.

16

Arta a început atunci când omul a glorificat soarele cu un imn de gratitudine.

17

Valoarea omului se află în cele câteva lucruri pe care le-a creat şi nu în multele averi ce le-a acumulat.

18

Fiecare naţiune este responsabilă pentru actele comise de către propii ei cetăţeni.

19

Inhibiţia şi prohibiţia religioasă, dăunează mai mult de cât anarhia.

20

Cei mai mulţi scriitori îşi peticesc gândurile, cu petice luate din dicţionare.

21

Unii caută plăcerea în durere; iar alţii nu se pot curăţi decât cu murdărie.

22

Frica de iad este iadul însuşi, dar dorul de paradis, este paradisul însuşi.

23

Cântecul mării sfârşeşte la mal sau în inimile celor ce-l ascultă?

24

Acela care ne priveşte prin ochii lui Dumnezeu va vedea goliciunea esenţialei noastre realităţi.

25

Tiranul cere vin dulce din struguri acri.

26

O! Inimă, dacă cel ce îţi va zice că sufletul piere asemeni trupului, răspunde-i că floarea moare, dar seminţele rămân.
Aceasta este legea Domnului!

27

Ascultă femeea când se uită la tine, dar nu când îţi vorbeşte.

28

Poet este acela care te face să simţi, după ce i-ai citit poemul, că versurile lui cele mai bune n'au fost încă scrise.

29

Poezia este secretul sufletului; de ce s'o bolboroseşti în cuvinte?

30

Dumnezeu a făcut Adevărul cu mai multe porţi pentru a bine-primi orice credincios ce-ar bate în ele.

31

Nu te mulţumi cu puţin; căci acela care aduce la fântâna vieţii un vas gol, se întoarce cu două, pline.

32

Cel ce filozofează, este asemenea unei oglinzi, care reflectă obiectele pe care nu le poate vedea; ca o peşteră ce înapoiază ecoul vocilor pe care nu le aude.

33

Cântăreţul nu te poate desfăta cu cântecul său, dacă el însuşi, nu se desfătează cântându-l.

34

Crezi oare, că poţi, înţelege esenţialul, întrebându-te asupra scopului? Poţi oare determina gustul vinului, privind ulciorul?

35

Poezia este înţelegerea întregului. Cum a-i putea deci s'o împărtăşeşti aceluia ce-o înţelege doar în parte?

36

Poezia este o flacără în inimă, dar retorica, e fulgi de nea. Cum ar putea deci fi combinate, flacăra cu neaua?

37

Adevărul care are nevoie de dovezi, este numai jumătate de adevăr.

38

Entuziasmul este un vulcan pe vârful căruia nu creşte niciodată iarba ezitării.

39

Mi se spune: «dacă găseşti un sclav dormind, nu-l trezi, căci s'ar putea să viseze despre libertate».
Răspund: «dacă găseşti un sclav dormind, trezeşte-l şi vorbeşte-i despre libertate».

40

Istoria nu se repetă de cât în minţile acelora ce nu cunosc istoria.

41

Frumuseţea, în inima aceluia care o doreşte, este mult mai sublimă de cât cea din ochii celui ce doar o vede.

42

Cea mai mare greşeală a noastră este că ne preocupăm prea mult de greşelile altora.

43

Dacă vrei să înţelegi o femeie, priveşte-i gura când zâmbeşte; dar, pentru a studia un bărbat, observă-i albul ochilor, când e mânios.

44

Stiinţa şi religia, sunt în deplin acord; dar, ştiinţa şi credinţa, sunt în complect desacord.

45

Când am meditat asupra lui Isus, l'am văzut întotdeauna ca pe un prunc în staul, privind pentru prima oară faţa Maicii Sale Maria, sau, privind depe cruce, faţa Maicii Sale, Maria, pentru ultima oară.

46

Toţi suntem războinici în bătălia vieţii, dar, unii conduc, iar alţii, urmează.

47

Condeiul, este, fără doar şi poate, un sceptru; dar, cât de puţini Regi, sunt printre scriitori.

48

Acela care-şi ascunde intenţiile dindărătul vorbelor înflorite cu laudă, este asemeni unei femei urâte care încearcă să-şi ascundă urâţenia cu farduri.

REVERBERATII ALE UMBRELOR

de Ovidia VUIA

Că sufletul nu e fântână
Decât la om fiară bătrână
Iar la făptura mai firavă
Pahar e gândul cu otravă.

(Ion Barbu, Riga Cripto
și Lapona Enigel.)

EA așteaptă intotdeauna in sala inaltă și parcă fără capăt, cu pereții reci, de cetate medievală. Este imbrăcată in tul negru, curgând cu vălurile bogate ale robei pe parchet: aud cu toată claritatea fosnirea acestei căderi, crisanteme negre topindu-se in fumuri și aromă. Prin negrul străveziu i se zăresc bratele albe de statue antică, având ceva din transparența marmorei, oglindă in care se răsfrânge un balet, al lebădelor, albe și negre.

Este o regină sau mai bine zis o mireasă cernită in doliu.

Din apele ce au in ele tenebrele moi ale unei nopți argintate, răsar umerii goi și chipul de inger, oval. Artistul așezat acum 100 de ani pe meleagurile din jurul Florenței, a vrut desigur ca personajul său să se apropie de madonele lui Fillippo Lippi sau Botticelli. Și intocmai ca in tablourile din quatrocento, nu uită să lase un colț deschis al acestei camere spre o grădină, care ar putea să fie unul din colțurile paradisului, cu mușcate roșii. Cerul acestui rai este incărcat de nori albi cu reflexe negre așa cum este și vălul, podoabă a crestetului ei, de unde alunecă in jos impreună cu părul de aceu și intunecime senină, de tul și mătase.

Dar ceace mă farmecă la această femeie sunt ochii ei de-o tristețe adâncă ce te fac să privești parcă dincolo de negurile lumii. Niciodată n'am văzut adunate la un loc, atâta gingăsie și atâta durere, având forța de a te pătrunde și stăpâni, intrându-ți, otravă dulce, in vine. In ochii albaștrii-cenușii se aprind zborurile ibișilor roși, martori ai unor nopți nedormite, petrecute sub greutatea coșmarelor și a fantomelor ce nu au somn. Livezi insângerate de duhul neliniștilor, toate inăbușite intr'o procesiune de pace divină. Ci ochii ei sunt simbolul tragediei unei Antigona, Ofelia sau Andromaca. Fecioară rătăcită printre oameni, purificând in suferință toate durerile semenilor ei.

Nu exagerez când spun că m'am indrăgostit de această femeie, dar nu cu speranță lui Pygmalion față de Galateia ci cu dorul și obsesia ce ți-o dă un vis, un parfum, un cântec.

Nu știu insă dacă azi imi zboară gândul la ea, când de fapt pornisem intr'o cu totul altă direcție. Spre una din cele mai rare primăveri ale vieții mele, când din gradina mea treceam in cealaltă, amândouă fiind imbrăcate in odăjdii multicolore, cădelnițând miresme tari ca din flori ce ar fi fost zdrobite in pumni sau sub pași barbari. I-am adunat din toate și i-am făcut un buchet: era sub nunta merilor infloriti, policandre uriașe cu luminile aprinse pe ramuri. Am strâns din albăstrele, zâne cu fuste de-ametist, din liliecі violeți având curățenia rece a unor naiade scăldate in rouă și lalele, lumânări galbene ale cerului. Am inmormântat in culcușul acestor muguri ai primăverii, ceva din sufletul meu de-adolescent, trepți coborând la picioarele ei toate tainele pământului. Ea era visul meu cel mai frumos, răsărit ca fugile de ciute din versurile lui Baudelaire și Verlaine. Ea era poezia mea, crăiasa acestor grădini, care creșteau parcă odată cu trupul ei feciorelnic, arome amestecate ale tuturor florilor. Lângă fântâna cu un cerc de apă in străfunduri, mă jucam cu ea pe tavanul cerului, tăind ramurile de licheni uzi, incolăciți in părul ei, ca șerpi vegetali. Din melcii humei și iedera gardurilor, făceam impreună coliere pentru gâtul Dianei sălbatece, vise, luminate pe dinăuntru ca și capetele de cantalup, ajunse corăbii pe oceanele havuzului din curte. Intre vițele cu miroase de poamă coaptă asteptam la pândă, satirii și pe regele lor, bătrânul Pan. In poduri mai dădeam năvală strivind păpușile rămase și calul de lemn, Rosinanda copilăriei noastre. Pe-atunci prezența lor ne umilea.

In privirile ei verzi se furișase intreaga prospețime crudă a unei tinereți, pregatită pentru inviere. Cand i-am ințeles strălucirea mi-am inchinat fruntea, smerit, ca intr'o biserică. Mai târziu am rămas injunghiat de plecarea ei și m'am gândit să mor otrăvit de miresmele crinilor. Aceste flori atât de străine de om, având o frăgezime suprapământească le credeam intotdeauna a fi niște ingeri albi ai morții.

Cine ar fi crezut că acea primăvară se va pierde așa, deodată fără urmă. Și cei trei castani, cavaleri de onoare, păzitori ai casei noastre, au pierit tăiați, din locurile lor, lăsând piața chealã și fără rost. Intregul decor s'a retras cu apele primăverilor in sufletul meu, unde te mai păstrez vie, iubito, floare de lămâi, a viselor mele.

Dar in fond dece am coborât drumul in trecut, la viața adolescentei, lângă trupul de abanos al unei zeițe, imbăiat in mir de lună și spumă de stele?

In această vară târzie mă aflu pe malul unei mări albastre, litorale visătoare, purtând ca pe niște cohorte cu chivărele impănate, palmierii reci, de metal. Urmăresc jocul valurilor ce scaldă pământul și stâncile cenușii. In zări pe o coastă abruptă, ca'ntr'o pictură de Courbet, se deslușește silueta unui castel, de cristal.

Caut să descifrez cântecul ascuns al mării și visele mă năpădesc, aglomerat, ca pescărușii adunați pe plaja pustie. Simt sarea talazului pe buze, strigătul albatroșilor ce spintecă cu aripile lor văzduhul, fiind asemenea cu aceiea ale omului când a invățat să vorbească. Pe nisip se ingrămădesc scoicile cu miile, fructe ale mărgăritarelor din golfuri, aduse pe ascensoare de corali.

Marea este așa de mult iubită de artiști fiindcă ascunde, ceva din misterele adâncurilor sufletelor lor, după cum aflăm desfăcând cu grijă una din crisalidele de borangic lunar a versului baudelairian:

Vous êtes tous les deux tenebreux et discrets:
Homme, nul n'a sondé le fond de tes âbimes.
O, mer nul ne connait tes richesses intimes
Tant vous êtes jaloux de garder vos secrets.

In Mare, infinitul primește o definiție concretă, amalgam al nadirului cu zenitul, amestec transformat in pulbere sinelie, in retorta de sticlă curată a orizonturilor depărtate. Deacea Eminescu își dorea la "marginea mării" să moară, nici unde liniștea și pacea nefiind mai apropiată de acea a cavoului enorm, a carui pereți și boltă il formează cerul insuși. Dar Marea este pentru Eminescu și locul iubirii vesnice din Cezara, peisajul unde pot rodi sentimentele adevărate, pomi cu fructe ai inimii omului. Deci e și un fel de altar păgân.

Izolat și măret, pe mare, geniul ajunge să-și găsească limbajul vesnic, salvat de ochii stropiți cu vicii ale muritorului. Așa grăește mormântul de piatră a lui Chateaubriand, de pe insula-cimitir, despărțită de fluxul și refluxul mării de bretonul Saint-Mâlo, unde am trecut gol, ca un frate al ființelor apelor, tritoni și nereide. Acolo sus gașesti o confruntare hieratică a omului romantic, celebrându-și unirea cu necuprinsul.

Altul își găsește lângă Mare, incheierea drumului său pământesc, hodina sufletului hărțuit in viață de câinii legați in haite, ale furiilor. Așa apare alb ca un heruvim, străjuit de un pin însingurat având strălucirile amare ale unui Adonis frânt de durere, monumentul funerar al lui Pirandello, pe malul sudic al Siciliei, la Agrigento. Văzut de departe acest loc de veci pare un tremurător cântec de jale, pavană.

Lăsându-mi ochii furați de intinsul azurului fluid m'am instrainat parcă de lumea din afară, crescută intre timp, intreagă și plină, cu rotunjimi luminoase lângă mine. Dând cețuri nevăzute la o parte, trebuie să revin in ceasul de azi, al mișcărilor și foirilor de evantai al celor de jos. Un copil stă călare pe o broască țestoasă, a pașilor de patriarh iar altul aruncă plasa fluturilor, impunși cu ace mirosind a spirt vânăt ca fața bătrânului, paznic al ornicelor care stau.

Deodată in universul acesta, gri, unde mă simt de prisos, apare un punct pe faleză in zare, și-apoi o siluetă ce parcă mi-e cunoscută. Mi-a făcut semn, mă chiamă sau numai mi se pare. Mă ridic, căutând să-mi infrang tulburarea și bătăile sălbatece ale inimii din piept. Oricum această ființă mă atrage cu tăria unui magnet, rupând plasa de păianjen, in care mă zbat prins de atâta vreme, ca'ntr'o cămașă a lui Nessus, numită Singurătate. Și fiindcă distanța ce ne desparte este apreciabilă incep să alerg spre ea. Inaintez cu greu parcă am de luptat cu obstacole invizibile, dar nu mă las invins. Insfârsit ii descifrez formele, ea rămânând pe acelaşi loc nemișcată. Este o doamnă imbrăcată in negru căreia incă nu pot să-i văd fața. Doar când sunt aproape de tot ii recunosc ochii îndreptați spre mine, aceiaşi ochi muiati intr'o tristețe adâncă, fără margini, parcă mai roșii ca altădată. Sunt in fata ei, o simt cum respiră, iar eu imi am inima in palme, fiind gata să mă dăruesc cu ce am mai bun și mai de pret. Intind mâinile spre ea cu gândul s'o iau in brațe, s'o mângâi, ghicind că are atâta nevoe de mine.

Și-atunci se intâmplă un lucru bizar, ceva de necrezut: Ființa, văzută in carne și oase din fața mea, dispare mai bine spus se transformă in umbra ce-o aruncă pe nisip, un oleandru scăldat in razele crepusculului blând de sară.

Imbratișasem deci o umbră a unei umbre.

Pentru prima oară mă intreb unde sunt, in ce port necunoscut și cine a fost femeia-umbră, apariție in drumurile mele rămase fără țintă in acest amurg de vară târzie...

Și-apoi neașteptat simt o mână apăsată pe umărul meu, al custodelui anunțându-mi ora de inchidere a muzeului. Constat atunci că in jurul meu e intunerec, in el fiind luată și doamna din tabloul din fața mea, pe care așa n'o mai văd. Intunerecul până la urmă mistue totul.

Ajuns pe stradă un vânt aspru și rece mă pătrunde pană la inimă. Mainul este mare si furios, ridicat aproape de capătul de sus al digului, de-a-lungul căruia portalul platanilor albi, sub ogivele cărora se plimba odată și Goethe, mi se arată gol, mâncat de Toamnă, ca de oftică.

Dincolo orașul contemporan își aprinde primele lumini, ochii umflați și prismatici de miriapod ai lui Leviatan. Sodomă și Gomoră, de azi, făcând concurentă inălțimilor sfinte ale catedralelor gotice cu sgârie norii băncilor moderne, temple ale banului. Sub ocrotirea acestora din urmă prostituția vestalelor crește ca floarea cancerului pe fata orașului.

Poposind la o răspântie de străzi, in noaptea ce se pregătește, numai știu unde este drumul meu.

Se pare că l-am pierdut.

VETREI

Se pare că pe Domnul Petre Vălimăreanu, când nu-i convine ceva, il părăsește memoria și atunci caută să iasă din incurcătură cu insinuări malițioase, vocabular șetresc, deturnări cu rea credință ale lucrurilor, sau acțiunilor in discuție și cu amenințări.

Cum i-am scris in Nr. 9-Februarie-Martie anul XXIII din "CARPATII", in răspunsul dat Dlui Radu Cornățeanu, "nu am intenția de a face polemică, detestând acest mahalagism gazetăresc", deacea-i răspund pentru ultima dată pe chestii personale, deoarece nu mă pot cobori la nivelul relei credințe, pe care o intruchipează in nota "Pentru Carpații" din "VATRA" Nr. 147-Octombrie-Decembrie 1978, pag. 31-32, și nu pot admite ca doi legionari să ne transformăm in clownii cititorilor.

Părerile Domniei Sale asupra persoanei mele și capacitâții mele profesionale, mă lasă indiferent. Ca funcționar public, in timp ce D-sa alegea exilul in Germania, eu mi-am făcut datoria cu prisosință și pricepere și inaintările in grade administrative, au răsplătit munca mea, pentrucă infruntând cu seninătate primejdiile ridicate in cale-mi de defăimători, am isbutit să dărâm acuzațiile de rea credință ale dușmanilor noștrii.

Nu sunt "legionar pur" ca Domnia Sa, dar sunt legionar și cele șase legi fundamentale ale cuibului, in care am fost educat dintru inceput de Aurel Serafim, au rămas valabile până astăzi și pentru tot restul vieții mele. Domnul Petre Valimareanu le-a uitat cu trecerea timpului. Deacea nu mai este disciplinat, și nu—și mai urmează Seful; nu-i mai place să lucreze desinteresat și cu dragoste pentru Legiune; nu mai aplică legea tăcerii — "Vorbește puțin, când trebue și ce trebue. Discursul tău sunt realizările. Infăptuește și lasă pe alții să vorbească". Nu mai cunoaște legea educației legionare; să devii un altul; să nu-ți vorbești camarazii de rău. Sa cunoști Legiunea; să-ți ajuți fratele căzut in nenorocire. Să nu-l părăsești; să lupți numai pe căile indicate de onoare. Lasa altora infamia. Decât să invingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe căile onoarei.

Eu le-am aplicat modest și pe plan legionar opera mea de 42 de ani, vorbește prin ea insăși. Chiar Dl. Vălimareanu in mai multe numere din "Vatra", a avut numai cuvinte elogioase, când a cunoscut-o.

Acuma, cu noile prietenii și compromisuri politice, nu-i mai convine să-și aducă aminte și, se strecoară ca țiparul, răsucind după interesele sale gazetărești, faptele expuse in amintita mea notă.

Vrea nu vrea, Domnia Sa era Seful Clanului Vălimărenilor. Se auto denunță in pag. 31 a Vetrei amintite vorbind de fratii sai "... altul director al Federalei din Câmpulung, fusese numit, in ultimul timp, și *contra voinței mele*, de Sima, care ti-o poate confirma, primar in Câmpulung".

Dacă nu dânsul personal, unul din acești frați a avut năstrușnica idee de a prelua cooperativa infiintată de Ion Mihalache, care s'a prezentat personal la Presedenția Consiliului, la Generalul Ion Antonescu și apoi la Comandamentul Mișcării, cerând protecție și dreptate contra samavolniciei fraților Vălimareanu.

Deci contrar celor afirmate de Domnul Petre Vălimareanu in Nr. din "Vatra" amintit, nu au fost nici Domnii Nae Cristescu, Ioniță Păunescu sau Iriminoiu, care să protesteze, ci Ion Mihalache personal.

Nu te intrebi Domnule Petre Vălimareanu, dece?

Obiceiurile democrației românești și ale politicienilor trecuți pe la cârma Tării in acea vreme, sunt indeobște cunoscute.

Domnul Ion Mihalache, erou din primul răsboi mondial, om politic cu meritată aureolă, cunoscând reaua credință a opoziției democratice stil balcanic instaurată la noi de Carol al II-lea, camuflase, inainte, sau după venirea la putere, sub firma unei Federale Cooperative, comerțul pe care il injghebase in Jud. Muscel, pentru a scăpa așa de furcile caudine ale opoziției și insinuările adversarilor, care l'ar fi ținut in "șah" tot timpul.

In ce privește terminul de "românizare", devenise in acea epocă generic.

Se aplica, fără diferențiere intreprinderilor streine, ovreești sau românești, pentrucă ceace interesa Statul, in primul rând, era să descopere originea fondurilor și a capitalurilor pe care le mânuiau. Deci zeflemeaua cu D-rul Siegler e de prost gust.

Ică Antonescu numise comisar de românizare până și la institutul grafic "CURENTUL", al D-lui Pamfil Seicaru, care nu a incetat de atunci să ne ocărască, deși Statul

Național Legionar, nu mai exista la data numirii comisarului și Legiunea nu a avut nici-un amestec în această numire.

Există mărturii care vor fi utilizate la momentul oportun, dacă va fi nevoe, și Dl Petre Vălimareanu e liber să se adreseze instantelor judecătorești, să nu uite însă că scandalul produs atunci prin Generalul Antonescu, a avut repercusiuni grele în relațiile dintre Conducător și Mișcare.

Domnia Sa a uitat când în revista "AXA" Nr. 3, Anul I - Rostock, în articolul "Comandantul 'BUNEI VESTIRI' Inginerul Gheorghe Clime", scria despre partidul țărănesc:

"Țărăniștii guvernau de doi ani, timp suficient pentru evaporarea unui entuziasm nejustificat. Massele rămăseseră credincioase partidului, mai mult "in virtutea inerției", dar fanatism nu mai era."

"Scandalurile publice intreceau cu mult pe cele dinainte, în ministere forfoteau tot felul de samsari și afaceriști, iar în Camera "țărănistă" nu se mai găsea nici-un țăran printre cei 387 de deputați, în timp ce minoritățile fanariote, numărau zeci de locuri obținute pe listele guvernului."

"SOCOR, FAGURE și ZIPSTEIN, erau parlamentari "țărăniști", vorbeau în numele țăranului român! Puținii idealiști, incepuseră să vasleascǎ spre alte ostroave."

"Luptător născut și cunoscând a fond lucrurile —, inginerul Clime nu se sfiise, în plin mit țărănist, să-și instaleze "șantierul" său legionar in chiar cuibul viperei, să inceapă lupta cu "hidra la ea acasă" în județul cel mai otrăvit de politicianism, în Muscelul lui Ion Mihalache și al lui Dinu Brătianu"...

... pentruca până la sfârsit să se politicianizeze și Domnia Sa, jucând cot la cot în 1978, hora frației democratice tocmai cu "viperele" și hidra "țărănistă" pe care o detesta.

Să se fi schimbat oare intr'atata Dl Nicolae Penescu, secretarul Partidului Național Țărănist al lui Mihalache și să fie atât de util dizidenței legionare din exil, încât Dl. Petre Vălimareanu et Co, să fi fost obligați să înghită "bagatela acelui 23 August 1944", care a costat viața atâtor milioane de Români?

In orice caz Domnul Nicolae Penescu este un mare năsdrăvan.

Cu apelul Domniei Sale a reușit mefistofelic:

— să întinerească cu 30 de ani pe Dl. Mihail Fotin Enescu, cum o mărturisește "fericitul" în "VATRA" fără Voronofisme sau pilule;
— să imblânzeasca pe fiorosul Ghenghis-Chan al "păcătoșilor" — Petre Vălimareanu, transformându-l în "soldățelul lui Tăticu, activ ocrotitor al pruncului întârziat "Consiliul Național Român în Exil";
— să determine "materia cenușie" a disidentei camaleonic, prometheic, să fure din patrimoniul istoric al Mișcării Legionare, cheia victoriei electorale de mâine, denumirea partidului, Totul pentru Țară.

Curios specimen uman și "Nenea Petrică Vălimareanu", după criterii greu de detectat.

Poate intrebarea pe care i-o pune Dl. Ion Pin. în scrisoarea publicată în Tribuna Liberă din Nr. 14 al CARPATII-lor, pe care o reproducem în facsimil, să fie deslegarea inconsecvenței D-sale politice. Temperament de "conducător", nu poate tolera să fie condus.

[illegible]

S'a răsvrătit și împotriva Căpitanului, cum afirmă Dl. Ion Pin, s'a lepădat, și de Horia Sima, desi îi datora eliberarea din lagărul Buchenwald și libertatea, utilizată pentru a sabota Guvernul de la Viena și încercările legionaro-românești de a salva, onoarea României și de a atrage prin jertfele lor în continuare, atenția lumii libere, asupra nedreptății făcute Țării noastre.

A împroșcat cu noroi asupra Mișcării și a măcinat unitatea ei, cum niciunul din dușmanii ei n'a îndrăsnit s'o facă, și asta zeci de ani.

Pentruce?

Pentrucă alunecarea pe panta trădării i-a luat mințile, transformându-l în Lucifer. Invățacelul de preot descoperise diavolul și s'a vândut lui.

Păcat că "idealismul" Dumnealui, mărturisit în penultimul paragraf al notei dirijate "CARPATII"—lor, din numărul amintit al Vetrei, n'a continuat să-i fie linie de conduită până astăzi.

S'a îmburghezit, în sensul rău al cuvântului.

Are mai multe apartamente în Freiburg-Breisgau, și pe deasupra este lefegiu al organizațiilor catolice din Freiburg-cum îl denunță compatrioții din provincia respectiva. Un chiabur, bun gospodar și grijuliu al zilei de mâine.

Asemenea condiții economice i-au îngăduit să aibă "fumuri", cum spune Dl. Ion Pin, de-a fi vătaful exilului și de-ași tortura cititorii care nu apreciază veninul "Vetrei", cu amenintari satrapice (vezi pag. 32, Nr. 148, paragraf: Administrative).

Eu nu am nimic.

Nici o proprietate, nici un venit asigurat, nici pensie, trebuind să produc prin sbucium personal, orice lețcae de care am nevoe pentru acțiunea românească întreprinsă la Madrid și... am pășit și în cel de al 70-lea an al vieții.

Din comerțul meu și sprijinul camarazilor și Românilor care m'au inteles, am strans peste 20 de milioane de pesetas, pe care le-am pus integral în cei 25 de ani trecuți, la dispoziția luptei românești din Spania.

Editura Carpații cu 56 de volume tipărite, Revista Carpații — cu 23 de ani de apariție — când putem și cum putem —, casa și sufletul deschis tuturor Românilor și camarazilor, stau mărturie și-i sdrobesc răutățile, care-i confirmă obârșia din Comuna Tigănești, Județul Muscel.

In urma lui și a Vetrei, ce rămâne, afară de averea strânsă desbinând Miscarea și înjurând pe cei ce sacrifică pentru ea? Nimic!

Capitanul ne dă răspunsul, amintit de Ion Pin în scrisoarea lui.

"UN LEGIONAR NU ARE SUFLET SI GURA DE TIGAN!"

TRAIAN POPESCU

ROMANIA DE MAINE

PERSPECTIVE SI PROBLEME

de Alexandru SUGA

A. INTRODUCERE

SOARTA Românlei de astăzi este legată de cea a Moscovei. Atâta vreme cât Moscova va fi puternică, atâta vreme va rămâne România în situația de astăzi. România de astăzi este o țară subjugată și se conduce după sugestii și indicații venite din afara frontierelor. Poporul român are numai obligații, dar n'are drepturi. El are obligația de a munci, de a tace și de a suporta să fie guvernat de indivizi fără mandat. Guvernul țării a fost impus încă din primele zile de după 23 August 1944 din afara hotarelor. Mai întâi guverne formate cu aprobarea Moscovei, ca acelea ale lui Sănătescu și Rădescu, iar ceva mai târziu numai guverne formate după liste puse la dispoziție de centrala comunistă dela Moscova. Dela 23 August 1944 se succed guverne fără mandat Partidul guvernamental de astăzi, partidul comunist, este o sucursală a marelui "partid dela Moscova". Sub fostul lider comunist Gheorghiu-Dej, România era condusă de trei consilieri sovietici, pe nume Goldschmidt, Donadt și Vigel, toți ruși-get-beget.

In România de astăzi totul este imitat după stăpân. La ora actuală — conform lozincei oficiale — se construiește socialismul, mai precis, ca și în Rusia, este pe calea dela socialism la comunism; se formează o națiune socialistă; se formează un drept socialist; se formează o morală socialistă și mai presus de toate se formează "omul de tip nou, superior, omul socialist". Tara este condusă după principii socialiste forma economică este tot socialistă, la baza ei stând propietatea colectivă, iar prin sovromuri (gospodării agricole de stat) și colhozuri (cooperative agricole de producție) locuitorii rurali sunt transformați în sclavi moderni.

Această situație nu poate fi schimbată decât odată cu lichidarea imperiului multinațional Uniunea Sovietică. Atâta vreme cât la Moscova domina Comitetul Central și Prezidiul, atâta vreme România va rămâne în mâinile indivizilor ce formează comitetul central și organele de conducere ale sucursalei din București. Nu se va schimba nimic, dacă în loc de Nicolae Ceaușescu va fi numit satrap. un Ilie Verdeț sau chiar un Dumitru Popescu. La fel nu se va schimba nimic, dacă mâine urmașul satrapului de astăzi, împreună cu ciracii de astăzi al lui Ceaușescu, vor face spume la gură demascând public pe actualul lor șef de oportunism, de ilegalități, de samavolnicie, de terorism, de prostie, de lingușire sau de tot felul de "însușiri" negative, așa cum nu s'a schimbat nimic atunci când Nicolae Ceaușescu a "demascat crimele fostului său șef, Gheorghiu-Dej". Orice individ care va succeda pe Nicolae Ceuașescu va fi tot atât de obscur și de incompetent ca și predecesorul său. Urmașul lui Nicolae Ceaușescu va fi adus numai de puterea de ocupație și va fi numit acela care se va bucura, ca și cel de astăzi, numai de totala încredere a centralei dela Moscova. Speranțele pe care și le pun unii în schimbarea cuplului de teroriști de astăzi, în vremuri mai bune, sunt deșarte. Urmașul aceastuia se va strădui să construiască socialismul, și la Moscova se vor găsi noi lozinci care se vor trâmbița la București pentru construirea socialismului. Telul final nu-i libertatea României, ci încadrarea ei definitivă în Uniunea Sovietică. Bazele juridice sunt puse. Pe baza art. 14 al 1 din Constituția României, Marea Adunare Națională — parodia de parlament dela București —, poate oricând cere alipirea la marele stat socialist Uniunea Sovietică. Alipirea se poate face numai atunci când situația internațională va fi favorabilă pentru Uniunea Sovietică. Art. 14 de care s'a amintit mai sus are următorul cuprins: "Republica Socialistă România întreține și dezvoltă relații de prietenie și colaborare frățească cu țările socialiste în spiritul internaționalismului socialist". Celace se înțelege prin "internaționalismul socialist" putem citi în lucrarea colectiva apărută sub directivele lui Ion Ceterchi în anul 1967 și intitulată "Teoria generală a statului și dreptului". La pagina 312 se poate citi: "Dreptul socialist se bazează pe principiul internaționalismului socialist, al egalității depline a tuturor popoarelor. In acest spirit, dreptul socialist contribue la realizarea politicii externe și a funcțiilor externe ale statului socialist". Mai clar, am putea spune, pe înțelesul tuturor, se poate citi următoarle, și anume în "Mică enciclopedie de politologie" apărută în "Editura științifică și enciclopedică" București 1977, la pagina 246 sub cuvântul: "Internaționalism": "Internaționalismul proletar (socialist), solidaritate, unitate a clasei muncitoare din toate țările împotriva capitalismului, pentru constuirea socialismului și comunismului în intreaga lume".

Si constituția sovietică, incepând cu cea din 1924 prevede posibilitatea alipirii altor state la Uniunea Sovietică, dacă îndeplinesc următoarele condiții: 1. statul să poarte numele populației majoritare, 2. să depășească suma de 1.000.000 de locuitori și să aibă granită comună cu Uniunea Sovietică": ce rost mai are un stat național când a fost construit socialismul și comunismul? In constituția Repuplicii Democrate Germane se poate citi în art 6, aliniatul II și III, că RDG-ul este alipit pentru totdeauna cu Uniunea Sovietică și că formează o parte "componentă a lagărului socialist". Ori și Ceaușescu vorbește tot în sensul celor trâmbițate în Berlinul comunist. Prevederi în sensul celor de mai sus se pot găsi și în constituțiile celorlalte așa numite state socialiste.

Dacă Rusia de astăzi va avea timp, atunci soarta tuturor țărilor socialiste va fi pecetluită: părți componente ale marelui imperiu comunist, Rusia. Atunci nu vor mai exista state, ci provincii rusești, în care se va vorbi o limbă oficială, limba rusă, dar populația va vorbi un timp oarecare nemțește, poloneza, româna, ungara, etc. etc...

In aceasta ordine de idei trebuie amintit un articol apărut în revista sovietică Voprossy istorii KPSS, nr. 3/1978 sub semnătura lui B. G. Doldin. Autorul susține că procesul de apropiere al țărilor socialiste este în curs și cuprinde la ora actuală următoarele domenii; economie, cultură, ideologie, apărare și politică externă. Doldin mai susține, că procesul de apropiere al țărilor socialiste se află în prima fază, dar că din zi în zi ia forme concrete. Apropierea țărilor socialiste va avea în faza finală forma pe care o are astăzi comunitatea popoarelor din Uniunea Sovietică, cu alte cuvinte soarta țărilor așa numite "socialiste" este pecetluită, ele vor deveni "uniuni sovietice". Se mai știe iarăși că din când în când se răspandește știrea prin care se aduce la cunoștință "opinei publice internaționale" dorința Bulgariei de a se alipi la Uniunea Sovietică.

La un moment dat circula și la București svonul de... alipirea la "patria socialismului"...

Mai mult, nu trebuie uitat nici planul Valev publicat de revista sovietică "Vestnik Moskovskogo Universiteta" din Moscova, în nr. 2/1964 sub titlul: "Problemele dezvoltării economice a raioanelor dunărene din România, Bulgaria și U.R.S.S.". In articol se preconiza împărțirea României în "regiuni economice" și dezmembrarea ei. Este drept, la timpul său, planul Valev a fost criticat în revista "Viața economică" nr 24/1964, dar privind cele ce s'au petrecut de atunci și până astăzi, putem face constatarea că "planul Valev se aplică" și anume construindu-se unități economice comune, sovieto-române, și bulgaro-române. Deci... tot spre o întărire a "lagărului socialist"...

B. *Destrămarea imperiului comunist.*

La ora actuală Uniunea Sovietică dispune de un potențial militar fără egal în lume. Uniunea Sovietică are sub arme 2.400.000 soldați în armata terestră (infanterie și

artilerie), 355.000 servesc în unitățile de rachete, 450.000 în unitățile de aviație și 505.000 în unitățile de marina militară. Pe lângă acest contigent militar formidabil mai stau la dispoziție 470.000 de soldați ce slujesc în unitățile de paza frontierei iar 450.000 de persoane servesc în unitățile de apărare antiaeriană. In plus personalul unităților de miliție și al serviciului de securitate. Acestor 4.630.000 militari instruiți opun Statele Unite numai 2.110.000 militari. Uniunea Sovietică ar dispune de 46.000 tancuri, în timp ce Statele Unite nu ar avea decât 9.500. Tancurile sovietice T-72 ar fi superioare celor americane, iar Uniunea Sovietică ar putea produce anual 500 de astfel de tancuri. Numai în celace privește înarmarea atomică Statele Unite sunt superioare Uniunii Sovietice. In momentul da față Uniunea Sovietică își întărește flota maritimă. In afara frontierelor întreține un mare număr de puncte de sprijin. Forțele militare ale Uniunii Sovietice se întăresc din zi în zi, și totuși, pare paradoxal, în acest moment se vorbește de descompunerea Uniunii Sovietice și anume de o descompunere totală e imperiului comunist. Paradoxă realitate?

Acest paradox apare tocmai în momentul când Moscova dispune, după cum am văzut mai sus de o armată terestră formidabilă, înzestrată cu tancuri moderne, cu o artilerie puternică și mobilă, în văzduh sboară avioane supersonice, iar în stratosferă și spațiul interplanetar, tot felul de nave cosmice, și ele înzestrate cu cele mai moderne arme de distrugere, iar pe mările și oceanele pământului de o forță maritimă gata în orice moment să deslănțuie un atac. In plus, Uniunea Sovietică, pe lângă bazele maritime și de războiu întreținute în străinătate, are la dispoziție în toate țările pământului partide comuniste, un fel de celule dușmane implântate pe trupul țărilor respective, care sunt gata la momentul oportun să neutralizeze puterea de apărare a statului, subordonându-se intereselor comunismului internațional, adică la dispoziția Uniunii Sovietice. Si cu toate acestea, tocmai astăzi când Uniunea Sovietică pare invincibilă, se vorbește mai mult ca oricând de iminenta lichidare a imperiului comunist! Este oare posibil?

Da, acesta este răspunsul, și anume bazat pe logică și știință. In ultimul timp au apărut un număr de lucrări științifice, în care în mod științific se ajunge la concluzia, că lichidarea imperiului comunist nu mai este departe, și că este posibilă.

In lucrarea de față ne vom ocupa numai de câteva publicații.

1. Primul care a încercat să facă o prognoză în acest fel a fost istoricul sovietic Andrei A. Amalrik. Abia întors dintr'o detenție din Siberia a terminat în toamna anului 1966 un studiu în care prevedea lichidarea imperiului comunist în anul 1984. Incercarea făcută de Amalrik de a publica studiul în Uniunea Sovietică a eșuat, dar în anul 1970 a fost publicat în străinătate, în mai multe limbi, printre care și în limba germană sub titlul: "Kann die Sowjetunion dar Yahr 1984 überleben?" (Diogenes Verlag A. G. Zürich) = "Poate Uniunea Sovietică să spuraviețuiască anul 1984? In acest studiu istoricul sovietic ajunge la concluzia că Rusia trebuie să plătească pentru cuceririle teritoriale ale lui Josef Stalin. Se știe că singura țară din lume care și-a întins frontierele peste teritorii străine a fost Uniunea Sovietică. Ea și-a lărgit teritorii și cu ajutorul Germaniei, de exemplu o parte din Finlanda, Letonia, Lituania și Estonia, o parte din Polonia, din România anexând Basarabia, Bucovina și ținutul Herța, și cu ajutorul aliatilor occidentali cum ar fi Prusia orientală dela Germania, Ucraina subcarpatică dela Cehoslovacia. In timpul și după cel de al doilea războiu mondial Uniunea Sovietică a anexat un ținut de întinderea Franței, Spaniei și a Portugaliei" (In această ordine de idei a se vedea considerațiunile făcute la paginile 75-82).

2. Mare vâlvă a făcut lucrarea lui Emmanuel Todd intitulată "La chute finale" apărută în editura Robert Laffont, Paris, în anul 1977. Lucrarea a fost tradusă și în limba germană și apărută în editura Ullstein, în acelaș an, sub titlul: "Vor dem Sturz. Das Ende der Sowjetherrschaft". Emmanuel Todd este istoric și bazat pe date din toate domeniile ajunge la concluzia că imperiul comunist rusesc se va probuși în primii 10, 20 sau 30 de ani.

3. Comunistul jugoslav Milovan Djilas, fost tovarăș de luptă al lui Josef Tito în lucrarea, intitulată "Noua clasă", apărută și în limba română în editura "Rausen Bros. Publishers, New York, 1958, face o critică aspră atât comunismului de nuanță sovietică, cât și celui de nunață jugoslavă. Vorbind de comunismul sovietic scrie: "Situația aceasta nu poate să dureze mult. Se va ajunge în mod inevitabil la o limită. Aceasta va fi începutul sfârșitului stăpânirii neîngrădite a birocrației politice sau a nouei clase" (pag. 202) și încheie: "In orice caz, lumea se va schimba și va merge în direcția în care se îndreaptă și trebuie să meargă: către mai mare unitate, progres și libertate. Forța realității și forța vieții au fost totdeauna mai puternice decât orice fel de forță brutală și mai reale decât orice teorie" (pag. 204).

4. In editura germană: Sinus-Verlag din Krefeld a apărut în anul 1977 lucrarea lui G. Bartsch intitulată "Wende in Osteuropa" (Schimbare (de macaz) în Europa de răsărit). G. Bartsch la fel ca și Milovan Djilas este un comunist care s'a lecuit după revoluția germanilor din zona sovietică la 17 Iunie 1953. G. Bartsch este de părere că "destrămarea imperiului comunist" a început prin defecțiunea lui Tito", motivând-o în felul următor: "Destrămarea imperiului comunist nu putea să înceapă prin acțiunile unui partid comunist oarecare, ci numai prin cel jugoslav. Un număr mare de motive se află la baza acțiunei. Probabil că nu există un alt partid comunist care să fi avut pierderile suferite de partidul comunist jugoslav. Din comitetul de conducere al lui Milan Gorcic a rămas numai Tito. Prima soție a lui Tito a fost ridicată din celebrul hotel moscovit "Lux" și lichidată" (pag. 12).

5. In lucrarea intitulată: "Am Vorabend einer Revolution? Die Zukunft des Sowjetkommunismus" — "In ajunul unei noii revoluții? Viitorul comunismului sovietic —, apărută pentru prima dată în anul 1975 în editura C. Bertelsmann München-Gütersloh-Wien, între timp reeditată și difuzată în carte de buzunar de editura Heyne din München, sovietologul Wolfgang Leonhard, bazat pe evenimentele petrecute în Rusia și țările satelite ale Uniunii Sovietice, trage concluzia "Uniunea Sovietică se află într'o fază prerevoluționară", că "se măresc contrazicerile interne, și că se poate aștepta la o schimbare internă" (vezi pag. 426 și următoarele).

6. Și din Manifestul secret lansat de Federația Comuniștilor Democrați Germani, publicat la începutul anului 1978 de magazinul săptămânal de știri "Der Spiegel", reiese că autorii anonimi ai manifestului, care s'ar găsi printre activiștii de partid, sunt ferm convinși că se merge către "destrămarea teoriei și practicei sovietice". Manifestul se încheie cu următorul apel: "Propagați — și organizați-vă! Tendința mondială a mișcării muncitorești duce la decadența teoriei și practicei moscovite" (vezi pag. 39 în broșura DDR. Das Manifest der Opposition Eine Dokumentation. Fakten Analysen. Berichte- Goldmann Taschenbuch nr. 11204, 1978 —Republica Democrată Germană. Manifestul opoziției. O documentație. Fapte. Analize. Reportaje—.

7. In lucrarea lui Stefan Yowev apărută în anul 1966 și intitulată "Kann der kommunismus überwungen werden? — Poate fi comunismul învins? ajunge la următoarele concluzii: **Comunismul este falimentar** pe toate tărâmurile. Sistemul totalitar comunist nu poate evolua. Liderii comuniști nu vor începe în niciun caz un războiu contra popoarelor libere. Pentru învingerea comunismului fără războiu sunt șanse reale" (vezi pag. 144).

C. *Alte semne.*

De altfel nu-i nevoie să facem apel numai la oameni de știință sau la doctrinari. Istoria ne dovedește că toate imperiile sclavagiste și colonialiste au dispărut. Actualul stat sovietic are două caracteristici: este un stat de tip sclavagist și în acelaș timp un stat imperialist. Rușii sunt o minoritate în statul lor, iar cetățenii acestui stat, alții decât rușii sunt tratați mai rău decât sclavii mileniilor trecute. Comuniștii ruși se mândresc că prin "Decretul asupra păcii" s'ar fi ajuns la lichidarea imperiului multinațional Austria-Ungaria. In Europa a mai rămas un singur imperiu colonialist, și dacă s'au dărâmat toate, de ce să nu se destrame și cel mai îngrozitor? In secolul erei atomice colonialismul sovietic este o "relicvă itsorică" care nu se poate menține la infinit. Mai curând sau mai târziu va avea soarta imperiilor dispărute.

D. *Cauzele care vor duce la lichidarea imperiului colonialist rusesc.*

Lichidarea monstrului sovietic este programată. Lichidarea lui poate fi întârziată, dar se va produce, și la lichidarea lui vor concura mai multe cauze:

1. *Tineretul.*

Un sistem politic trebuie ca să supraviețuiască să se bazeze pe o forță spirituală care să mobilizeze tineretul. La ora actuală, comunismul sau socialismul rusesc nu mai pot mobiliza în interior forțe care să dinamizeze activitatea cetățenilor. Statul sovietic este condus de indivizi "care nu mai cred în nimic", ei fiind interesați numai să-și mențină privilegiile pe care alții le-au câștigat. Tineretul sovietic este crescut fără morală, fără ideal, și singura lui

preocupare este să supraviețuiască fără eforturi și fără să se identifice cu sistemul. Singura lui grijă este să nu intre în conflict cu stăpânirea, pentru a nu ajunge în lagărele de muncă forțată, de unde odată intrat, nu mai iese. Aceasta înseamnă că atunci când va fi chemat și i se va cere să apere sistemul și regimul comunist, tineretul nu va mai răspunde chemării. Această constatare se bazează și pe faptul că în primele luni ale celui de-al doilea războiu mondial, când trupele sovietice au trebuit să facă față invaziei germane, au refuzat lupta. Sodații sovietici au reluat lupta abia dupăce Stalin a restabilit libertatea credinței și le-a cerut să apere "sfântul pământ al Rusiei", și și-au dat seama că germanii nu veniseră să-i elibereze de comunism, ci să-i subjuge. Atunci au preferat jugul comunist în locul celui străin.

In timp de pace, oamenii muncii sunt tratați ca niște sclavi. Din această cauză nici munca lor nu este eficientă. O asemenea lipsă de interes și lipsă de credință face ca pentru producerea unei cantități oarecare de marfă, statul sovietic trebuie să folosească un număr de cinci ori mai mare decât este necesar în țările libere. După 60 de ani de comunism Uniunea Sovietică a rămas o țară subdesvoltată economic, iar personalul însărcinat cu paza cetățeanului sovietic este de 10 ori mai mare decât în lumea liberă. Pentru a apăra un sistem economic falimentar și un stat polițist, cu cel mai mare aparat administrativ din lume, tineretul sovietic nu-i dispus să se jertfească. **Și fără** tineret nu se poate supraviețui.

2. *Industria.*

Este un fapt cunoscut de toată lumea, și anume că industria sovietică n'a fost capabilă, nici în trecut, și nu va fi capabilă nici în viitor să livreze soldatului sovietic, pe lângă armament și materialul necesar purtării unui războiu de uzură. Dacă în cei de-al doilea războiu mondial. Statele Unite n'ar fi livrat cantități enorme de material de războiu și de alimente Uniunea Sovietică s'ar fi prăbușit de mult, iar în istorie ar fi rămas numai ca amintire "cel mai greaznic regim din lume a viețuit între Noiembrie 1917 și ... 1942". Pentru ca fiecare să-și dea seama de cantitatea enormă de material de războiu trimis de către Statele Unite Uniunii Sovietice citez câteva date:

a) Avioane și materialul necesar: 14.018 avioane — de vânătoare, ușoare și grele de bombardament, de transport, de supraveghere și hidroavioane, plăci de metal pentru construirea de aeroporturi și material de transmisie (aparate de radio, instalații radar, etc.).

b) Material de răzoi: 466.969 camioane de diferite tipuri, printre care 1.239 de tancuri ușoare, 4.957 tancuri mijlocii, 2.000 de mașini pentru transportul tunurilor, 1.104 mașini cu șenile, 629 mașini pentru transportul tancurilor, mai departe 47.728 jeepuri, 148.664 camioane de o tonă și jumătate, 162.938 de două tone și jumătate, multe mii de cinci tone, 32.200 de motociclete, 7.570 tractoare de construcție de șosele și 3.216 de motoare de schimb. Tot acest material a fost livrat cu piese de schimb, iar tancurile și alte mașini de răzoiu au fost livrate și cu muniția necesară.

In această categorie trebuie amintit și 325.784 tone de explozivi, aparate de telecomunicație pentru mașini și anume 35.779 aparate de transmisie-recepție cu rază mică sau cu rază mare. S'a livrat material de construcție în valoare de peste 10 milioane dolari. 1.900 locomotive, 66 drezine electrice, 9.920 vagoane de cale ferată și altele într'un număr de 13.041 unități. In această categorie se mai poate aminti 19 poduri transportabile, 62 de depozite transportabile de benzină și 100.000 lămpi de buzunar.

c) Material maritim: 90 de vapoare, 3 distrugătoare de ghiață, 20 de șlepuri, 2.398 bărci pneumatice, 57 de submarine, 175 torpedo, 77 colectoare de mine, 3.220 motoare de vapoare, 4.297 motoare de benzină și 2.150 motoare laterale. Materialul necesar acestei categorii se ridică la zeci de milioane. Aici a mai fost livrată și artilerie maritimă în valoare de peste 6 milioane dolari.

d) Alimente: 4.300.000 tone, dintre care 1.154.160 t. grâu, 670.000 t. zahăr, 782.973 t. conserve de carne, 730.902 t. mezeluri, 517.522 l. ulei, 362.421 t. de praf de lapte, 61.483 t. de brânză și 9.000 t. săpun.

e) Trebuie amintit și faptul că s'a livrat Uniunii Sovietice un mare număr de patente pentru tehnica militară. Pe baza acestor patente Uniunea Sovietică a fabricat un număr mare de armament pe care l-a pus la dispoziție comuniștilor din Corea și Vietnam ca să omoare soldați americani.

In plus față de materialul de răzoiu, cunoștințe tehnice și alimente, Uniunea Sovietică a primit din partea Statelor Unite cantități imense de material necesar construirii bombei atomice, și, probabil și planurile pentru construcția unei asemenea bombe.

Războiul de mâine va cere și mai mul decât cel din trecut. O repetiție a celor petrecute în cel de-al doilea războiu mondial nu va mai fi posibilă. Comandamentul militar sovietic, nu va mai putea ataca pozițiile dușmane cu gloata, adică val după val, așa cum a făcut-o. Războiul de mâine nu se va mai putea duce fără armament, fără echipament și fără alimente. Martori oculari povestesc că în fața tranșeelor române și germane se formau munți de cadavre și că veneau atât de mulți încât armele automate se înroșeau și nu mai funcționau, iar majoritatea acestor condamnați la moarte atacau cu sticla de vodcă în stare de ebrietate. In special pierderi grele au suferit minoritățile din Rusia. Astfel de unități au fost puse să atace acolo unde nu se putea câștiga nimic, dar unitatea era lichidată în întregime.

Cu toate că industria sovietică este în momentul de față ținută la zi cu toate progresele tehnice de specialiști din țările vestice, că aproape tot ce se produce astăzi în Uniunea Sovietică este făcut cu capital străin și cunoștințe străine, în momentul când "informațiile stagnează", stagnează și producția și progresul în Uniunea Sovietică. Toate progresele industriei progresiste sovietice au la bază tehnica și ajutorul capitaliștilor. Cei care au "investit și învățat "mai mult pe sovietici sunt americanii. Ei au livrat planurile și capitalul necesar pentru construcția tancurilor, a motoarelor de tancuri, a vehicolelor militare (în special firma Ford) (n acest sector trebuie amintit și ajutorul firmei italiene FIAT însă "sâmburele tare îl formează "ajutorul american"). Cea mai mare fabrică de construcție de camioane din lume — dela Kama — unde se va produce în final camioane de 10 t. și alte vehicole de tracțiune se construiește cu cunoștințe tehnice americane și capital american... Pentru promovarea păcii și a conviețuirii pașnice între popoare este nevoie de "material exploziv". Și astfel de fabrici au fost construite cu capital american. La dezvoltarea industriei și producției de avioane sovietice au contribuit aproape toate țările capitaliste din vest. Rușii au dat numai roboții!

Cu tot acest ajutor masiv, industria sovietică nu este și nici nu va fi capabilă să livreze sau să pună la dispoziție soldatului uneltele și mașinile necesare. Odată sistat ajutorul din vest se termină și cu progresul! (Cine vrea să se informeze amănunțit asupra ajutorului dat de țările capitaliste, în special de Statele Unite poate consulta lucrarea lui Antony C. Sutton-National Suicide. Military Ayd to the Soviet Union, by Arlington House, New Rochelle N. Y. 1974, sau în traducere germană publicată de Schweizerische Ost-Institut Bern în anul 1976 sub titlul: "Der leise Selbstmord. Amerikas Militärhilfe an Moskau". SOI nr. 33).

3. *Agricultura.*

Rusia posedă cea mai mare întindere de pământ arabil din lume și de cea mai bună calitate. In timpul imperiului țarist. Rusia era exportatoare de produse agricole, în timp ce sub regimul "progresist comunist", această țară este importatoare de produse agricole. Proasta și neadecvata politică agrară sovietică, agricultura sa nu poate ține pasul cu progresul și producția agricolă rămâne cu mult în urma celei din țările liber avansate. Un soldat flămând, chiar dacă se mulțumește cu puțin, — în răzoiul trecut se mulțumea cu un pumn de boabe de grâu sau de porumb dar cu nelipsita sticlă de vodcă, o astfel de hrană nu-l poate însufleți la luptă. Uniunea Sovietică este cea mai fericită țară din lume! Trăiește din lanurile americane, canadiene și australiene! Dacă aceste surse vor înțărca, atunci nu-i greu de spus ce greutăți se vor ivi. Nu numai soldatul are nevoie de grăunțe, și civilul care lucrează în fabrici sau ateliere și el are nevoie de grăunțe!

4. *Minoritățile naționale.*

Pentru existența actualului stat sovietic, minoritățile naționale formează un butoi de pulbere căruia i s'a pus un fitil aprins dar care se apropie încet de butoiul cu pulbere. Populația de origină rusă este minoritară față de naționalitățile conlocuitoare. Această minoritate majoritară deține însă în mâinile ei aparatele de teroare miliția și securitatea, procuratura și justiția, iar în așanumitele republici unionale atât în conducerea statului cât și a celor economice, rușii dețin funcții de conducere, populației de baștină nu-i rămâne altceva decât să ocupe funcții de jos sau a face corvoadă. Din această cauză rușii sunt urâți de toate populațiile Uniunii Sovietice și contra lor s'a acumulat o atât de mare energie — în momentul de față latentă —, dar la momentul oportun când se vor rupe zăgazurile, când această energie statică va deveni dinamică, nimeni și nimic nu i se va mai putea opune. In

momentul de față Uniunea Sovietică suferă de aceeași boală incurabilă ca și fostul imperiu țarist. Această boală au cunoscut-o și Lenin și Stalin. Ei n'au început revoluția comunistă cu slogane comuniste, ci cu o lozincă care a aprins revoluția, și anume: "Deschideți porțile închisorii popoarelor Rusia". Lozinca a prins, porțile închisorii popoarelor au fost deschise, dar liderii comuniști nu voiau libertatea deținuților, ci continuarea sistemului de oprimare națională sub altă denumire. Când Stalin și Lenin și-au dat seama că popoarele subjugate de țarism voiau să fugă din închisoare, atunci au trimis forțele armate ca să le readucă în închisoare, în aceiași închisoare care acum avea un nume nou, mai frumos și mai răsunător: Uniunea Sovietică. Unele popoare au fost readuse imediat în fosta închisoare cum au fost ucrainenii, rușii albi, caucazienii, și alte popoare din Siberia, iar lui Stalin îi revine rușinea sau meritul să lărgească imperiul, nu numai reîntregind imperiul țarist, ci anexând și alte teritorii străine. Au fost readuși finlandezi, polonezi, letoni, estoni, lituanieni și români, și a mai pus stăpânire pe germani și sloveni. Anexiunile Uniunii Sovietice sunt o rușine pentru era atomică făcute în timpul când fostele colonii renunță la stăpânire și redau libertatea popoarelor deținute.

In momentul de față națiunile minoritare din Uniunea Sovietică sunt în fierbere și așteaptă momentul oportun. Tineretul sovietic refuză încadrarea în viața socială pentrucă se face cu scopul de a fi desnaționalizat. Tinerii din Basarabia ca să ocupe o poziție mijlocie în administrație sau economie trebuie să învețe limba rusă și să se oblige a activa în regiuni străine. Armata este iarăși întrebuințată pentru desnaționalizarea minorităților. Cel care nu cunoaște limba rusă nu poate ocupa funcții de conducere. In regiunile neruse au început și rezistențele armate. Se cunosc rezistențe armate în anul 1962 în regiunea Rostov, în Ucraina și Basarabia. Cu toată acțiunea de desnaționalizare a Țărilor Baltice — numai între anii 1940 și 1959 —, au deportat de acolo peste un milion de locuitori, în anul 1972 tineretul lituanian a arătat că încă n'a uitat istoria țării sale și la înmormântarea lituanianului Roman Kalanta, care a făcut autodafeu, tineretul lituanian a cerut în cor pe străzi și la cimitir "libertate Lituaniei". In anul 1978 agențiile de presă străine anunță că în Țările Baltice s'a alcătuit, cu participarea mai multor organizații revoluționare "Frontul Revoluționar pentru Eliberarea Lituaniei". Tot din informațiile agențiilor de presă s'a luat la cunoștință că "Frontul Revoluționar" publică și un ziar subteran intitulat "Varpas". Din această organizație ar face și parte un partid comunist care se intitulează "liber". In decursul anului 1978 s'au produs manifestații și în Georgia. Dela Moscova se ordonase scoaterea din administrație a limbei localnicilor și întrebuințarea numai a limbei ruse. Tineretul georgian a ieșit pe stradă, iar sovieticii au trebuit să cedeze!

Tătarii din Crimeia care au fost deportați după războiu în toată Rusia au cerut să li se acorde dreptul de a se înapoia în patrie.

Guvernul sovietic, la ora actuală stă în fața unei grele probleme, și anume numărul locuitorilor musulmani din Asia centrală este în creștere, în timp ce numărul rușilor este în descreștere. La sfârșitul acestui mileniu, fiecare al patrulea cetățean sovietic va aparține populațiilor uzbecă, cazahă, turcmenă și tadjură. O asemenea dezvoltare pune guvernul sovietic în fața unor probleme noi. Rezistența naționalităților va crește continuu. In Ucraina unde opresiunea sovietică este cea mai puternică din toată Uniunea Sovietică, rezistența ucraineană n'a putut fi distrusă. Ucrainenii s'au organizat subversiv și abia așteaptă momentul de slăbiciune al guvernului sovietic pentru a da semnalul revoluției generale.

Din păcate, la ora actuală rezistențele naționale din Uniunea Sovietică nu sunt ajutate din exterior, dar nu este greu de prevăzut în ce situație se va găsi ultimul imperiu colonial, dacă aceste rezistențe vor fi ajutate din exterior.

In această ordine de idei mai trebuie amintit și procesul de destrămare din cadrul armatei sovietice cu revolte și corupție din cadrul ofițerilor. Ceiace este și mai alarmant pentru conducerea comunistă este faptul că printre oștașii care s'au revoltat au fost și marinarii sovietici. Ori se știe că semnaul răzmeriței comuniste din 1918 l-au dat marinarii. Organul armatei sovietice "Steaua roșie" a fost nevoită să constate și să condamne corupția din armata sovietică. Tot din sursă sovietică se știe că din cauza corupției construcția clădirilor de interes militar se scumpește și se întârzie predarea.

In plus, armata sovietică mai este grevată și cu o altă slăbiciune. Din cauza creșterii numărului minorităților naționale, aceștia necunoscând limba rusă, înțelegerea dintre comandamente și trupă se face din ce în ce mai greu.

E. *Cum se va produce lichidarea imperiului sovietic?*

Din perspectiva situației de astăzi, la lichidarea imperiului colonial sovietic vor concura mai multe cauze.

1. *Războiul.*

Se știe din istorie că războaiele aduc schimbări de situații. Imperiul austro-ungar s'a desbinat în urma unui războiu. Tot în urma unui războI s'a destrămat imperiul țarist. Acesta a fost însă continuat sub alt nume de către comuniști. Viitorul războiu mondial va aduce schimbări totale, indiferent dacă va fi început de Uniunea Sovietică sau i se va impune din afară. In forma de astăzi imperiul sovietic nu mai poate funcționa, iar o schimbare în timp de pace nu este posibilă. Paradoxal este însă și faptul că Uniunea Sovietică este înarmată până la dinți, dar aceasta nu poate începe un răzoiu, și aceasta din cauză că industria sovietică nu-i capabilă să livreze armamentul și muniția și piesele de schimb, agricultura nu-i capabilă să asigure hrana soldaților și a populației, iar pericolul de revoltă al popoarelor subjugate va crește la maxim. In plus un mare semn de întrebare este și comportarea armatelor și populației statelor satelite Uniunii Sovietice. Cu tote că armatele acestor țări sunt instruite și armate cu arme sovietice, soldații acestor țări nu vor lupta pentru menținerea Uniunii Sovietice, ci contra ei. Uniunea Sovietică trebuie să detașeze și să mențină în rezervă un număr mare de unități care să asigure căile de comunicați, depozitele de benzină și de muniție și să se apere de atacurile soldaților din țările socialiste. Armatele statelor satelite care sunt instruite ca armate de ocupație li se vor da misiuni de menținere de ordine în alte țări decât cele proprii. Dacă aceste armate "vor putea și vor vrea să asigure căile de comunicație și depozitele "și ordinea internă" este greu de spus. Se crede însă contrarul, și anume aceste armate vor pactiza cu populația statelor respective și vor îngreuia operațiile armatelor sovietice. Se știe că însăși soldații sovietici au refuzat în jurul datei de 17 Iunie 1953 (revoluția germană), atunci este ușor de gândit ce vor face soldații polonezi sau unguri. Ce vor face cehii știm! Numai după 17 Iunie 1953 au fost executați 56 de soldați și ofițeri sovietici pentru refuzarea ordinului de tragere. Se zice că numărul ofițerilor și soldaților sovietici care au refuzat ordinul de tragere în timpul evenimentelor (revoluțiilor) din Ungaria dintre 23 Octombrie și 4 Noiembrie 1956 a fost mult mai mare decât al celor din Germania. Dezertări de soldați sovietici au avut loc și în Polonia și în timpul evenimentelor din August 1968 din Cehoslovacia. Ziarele germane au relatat în a doua jumătate a lunei Iunie 1978 despre dezertarea unui soldat sovietic. Se mai cunosc cazuri de dezertări de soldați sovietici din 1973, 1974 și 1976. Acestea în timp de pace!

Dacă Uniunea Sovietică ar fi sigură că este atât de înarmată și sigură de o victorie, atunci ar declanșa atacul fără prea multă premeditare! In acel moment nu se va mai târgui în conferințe internaționale care nu se termină, ci cu o brutalitate curent rusească, va emite un ultimat după altul. Cuprinsul unui astfel de ultimat va fi scurt și lapidar: "Uniunea Sovietică este *puternică* și crede c'a sosit timpul în care să ceară venirea la putere a clasei muncitoare. Binevoiți a preda puterea tovarășului X. In caz de neconformare trupele sovietice voi fi nevoite să treacă frontiera ca să elibereze poporul muncitor". In numele guvernului sovietic, semnat XY. "Pe cei scepticii îi invit să citească textul ultimatului adresat de Uniunea Sovietică, Țărilor Baltice la sfârșitul anului 1939 și în luna Mai 1940. Și ocuparea Basarabiei, a Bucovinei și regiunei Herța s'a făcut tot cu amenințarea cu forța".

Norocul locuitorilor din Europa de vest este că Uniunea Sovietică nu-i atât de puternică încât să treacă la atac! Să fie oare mâine?

Din informațiile care ne stau la dispoziție, Uniunea Sovietică ar pregăti un "Blitzkrieg", la care să ia parte o forță de distrugere formidabilă. Atacul ar fi pregătit de artilerie și aviație, iar etapa zilnică de înaintare ar fi stabilită la cca 40 până la 80 km. Pentru operațiile preconizate ar sta la dispoziție efectivul militar amintit mai sus (vezi B, pag. 3). Unii experți militari sunt de părere că Uniunea Sovietică va fi superioară, în ceiace privește armamentul convențional și cel atomic, Statelor Unite și Țărilor pactului NATO începând din anii deceniului 1980. Alții experți militari sunt de părere că momentan Uniunea Sovietică nu poate declanșa un răzoiu contra vestului fiindcă trebuie să mențină un mare contingent de trupe și câteva mii de tancuri la frontiera cu China.

I se va impune Uniunii Sovietice un războiu din afară? Dacă răspunsul este da, cine va fi adversarul?

a) *Statele Unite ale Americii?*

La ora actuală nu se poate prevedea un războiu între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Analizând actuala situație și bazându-ne pe experiențele din trecut, Uniunea Sovietică nu-i decât produsul unor forțe oculte din Statele Unite. Revoluția comunistă din Rusia a fost făcută în mare parte cu capital american. In parte industrializarea Rusiei comuniste a fost făcută cu capital american. Statele Unite ale Americii au contribuit la înarmarea Uniunii Sovietice. Tot Statele Unite a salvat Uniunea Sovietică dela prăbușire în timpul celui de-al doilea războiu mondial, livrându-i după cum am văzut nu numai cantități imense de material de războiu, dar și material de uz intern și alimente. Tot în acest complex trebuie amintit și faptul că în anul 1938 s'a încheiat între președintele Roosvelt Stalin și Molotov un acord secret pentru livrarea de informații militare, acord despre a cărei ființă nu știau decât patru persoane. (Oare n'a fost Roosvelt acela care a livrat Rusiei marea cantitate de material de războiu?). (Vezi Anton C. Sutton, op. cit. pag. 97). Tot cu ajutorul Statelor Unite și contrar scopului intrării aceșteia în cel de-al doilea războiu mondial, Uniunea Sovietică nu numai că și-a păstrat anexiunile făcute în timp ce era în cârdășie cu Germania, Uniunea Sovietică și-a întins frontierele și mai departe, iar Statele Unite au privit cu nepăsare cum Uniunea Sovietică, contrar angajamentelor luate la Jalta, alunga guvernele naționale din țările ocupate și instaura guverne de nuanță comunistă contrar voinței populației. Statele Unite ale Americii putea, avea dreptul și chiar obligația să intervină!

Constatările de mai sus se pot citi în lucrări apărute în Statele Unite și care arată pe față cum politica oficială americană în timpul războiului se întrecea în acțiuni de consolidare a viitorului dușman. O astfel de atitudine nu are asemănare în istoria omenirii. Ca o răsplată pentru marele serviciu adus de Statele Unite, Uniunii Sovietice, aceasta a inițiat în acel timp o vânătoare de "spioni americani" în tot spațiul de ocupație sovietic. Milioane de polonezi, cehi, germani, români, unguri au trebuit să moară în lagărele sovietice, numai pentru faptul c'au fost odată simpatizanți americani sau că-și puseseră speranțe de eliberare în ajutorul american! Sovieticii însă mai realiști, arestau și vinovați și nevinovați, dar sub învinuirea de "spionaj în favoarea capitaliștilor americani". Cunoscutul columnist american Walter Lipmann, din timpul războiului sfătuia guvernul american, ca politica externă americană să nu urmărească independența statelor mici din estul Europei, ci să urmărească ca aceste state să ducă o politică de "bună vecinătate" cu Uniunea Sovietică. Mai departe susținea nerozia și da povața că "țările mici n'au dreptul la independență, iar securitatea Rusiei consolidează pacea mondială". Din păcate pentru țările din Europa de est, recomandarea lui W. Lippmann a fost pusă în practică.

Multa lume credea că aceste recomandații aparțin unei epoci trecute, unei epoci împovărată de nevoi și de războiu. Nu mare însă a fost surprinderea generală când la 22 Martie 1976 apar extrase dintr'un raport al "expertului de polică externă al ministrului de externe Henry Kissinger, Walter Sonnenfeld" ținut la sfârșitul anului 1975 în luna Decembrie în fața ambasadorilor americani, la Londra. In acel referat, Sonnenfeld trâmbițeaza ideia dându-le a ști ambasadorilor americani, că ar exista "o legătură organică" între statele europene și Uniunea Sovietică. Mai mult, specialistul american în probleme sovietice regretă faptul că: "Uniunea Sovietică n'a fost capabilă să se asigure de loialitatea țărilor est europene, asta înseamnă o nenorocită "neputință" a Uniunii Sovietice fiindcă "Europa de est se găsește în sfera de influență sovietică".

Dar Sonnenfeld continuă cu constatările și cu teama că "mai de vreme sau mai târziu acestea pot deveni explozive și cauza un al treilea războiu mondial. Această situație nenaturală și neorganică a raporturilor este o primejdie pentru pacea mondială și începerea conflictului între est și vest este de neevitat".

Cu astfel de concepții, este dela sine înțeles că Statele Unite nu puteau și nici nu voiau să intervină în țările esteuropene ce voiau a se descătusa de "legatura organică cu Uniunea Sovietică". In ultimul timp, cu ocazia împlinirii a 10 ani dela ocupația Cehoslovaciei, ziarele au publicat declarațiile oamenilor politici din Cehoslovacia care pretind că invazia trupelor comuniste a fost făcută, dupăce în prealabil Staele Unite își dăduse asentimentul.

Multă speranță s'a pus pe numirea lui Z. Brezinski ca expert în Ministerul de Externe al Statelor Unite. Brezinski este de origină poloneză și opinia publică era de părere că acesta va influența politica externă americană în altfel decât precedesorii săi, fiind cunoscută atitudinea antirusă a polonejilor. Profesorul Z. Brezinski, era expert pentru problemele sovietice și în anul 1965. Pe atunci propunea într'o conferință publică următoarele: "Statele Unite și Uniunea Sovietică să elaboreze un plan de ajutor economic pentru vestul și estul Europei. Un astfel de plan ar fi primit cu bucurie în Europa de est". Expertul de care este vorba propunea credite americane de care să beneficieze Uniunea Sovietică. S'ar putea ca astăzi (1978) profesorul de origină poloneză Brezinski să gândească altfel decât în anul 1965. Deocamdată în politica americană nu s'a schimbat cu nimic...

După victorioasa retragere a Statelor Unite din Vietnam, urmează în Africa o epocă de cuceriri sovietice. Celace supără opinia publică mondială, dar nu guvernul american, este faptul că reprezentantul Statelor Unite la Organizația Națiunilor Unite socotește mercenarii lui Brejnev în Africa, soldații comunistului Castro, ca forțe de ordine! Trebuie să intervină ceva extraordinar, ceva neprevăzut de logică ca Statele Unite ale Americii să-și schimbe poziția față de Uniunea Sovietică. La ora actuală este greu de a face pronosticuri.

Si acțiunile duse de actualul președinte J. Carter în privința "drepturilor omului" par a se concentra mai mult asupra țărilor ce-au lepădat comunismul, cum ar fi Chile, sau a celor ce se apără de el, cum ar fi Brazila, decât asupra barbariilor comuniste din Europa de est!

Iar când este vorba de persecuții și ilegalități din Uniunea Sovietică președintele american, vede numai într'o anumită direcție. Poate că va vadea și împrejur.

b) *Un războiu cu China?*

Un războiu între cele două state comuniste China și Uniunea Sovietică pare posibil Motivele unui astfel de razboiu ar fi de două categorii aa) un conflict ideologic și bb) un conflict teritorial.

In ceice privește conflictul ideologic s'ar putea spune următoarele:

aa) Comunismul rusesc este de nuanță optimistă; rușii susțin, că indiferent ce se va întâmpla, comunismul va ieși învingător și va fi ultima fază a evoluției societății. Capitalismul va fi înlocuit cu comunismul, această schimbare este o lege care nu se poate ocoli. Pe comuniștii ruși nu-i interesează și nu-i înspăimântă nici eșecurile economice și nu-i impresionează nici nemulțumirile populației; toate eșecurile sunt de nuanță trecătoare, dar în final va exista o societate socialistă fără clase și fără stat.

In schimb comunismul chinez este de nuanță pesimistă. Nimeni nu poate prevedea când societatea va deveni comunistă. Nimeni nu poate prevedea când societatea va deveni comunistă sau dacă într'adevăr va deveni comunistă. Se poate ca după comunism să revină capitalismul, sau o altă formă de stat pe care n'o poate prevedea nimeni.

In plus, între chinezi și ruși mai există și o altă față a problemei. Cultura chineză are tradiție și o formă superioară culturei ruse, iar chinezii nu pot învăța dela primitivi.

bb) In ceiace privește conflictul teritorial acesta este vechi și moștenit încă din secolele trecute Uniunea Sovietică stăpânește teritorii pe care China le socotește ale ei. Guvernul chinez a repetat mereu și a cerut nu numai restituirea teritoriilor chineze dela ruși, dar și retragerea rușilor din toate teritoriile ce le stăpânesc pe nedrept. China susține că teritoriile chineze au fost anexate de imperiul țarist prin încheieri de tratate inegale. Ciocniri militare între Rusia și China au avut de nenumărate ori loc. De ani de zile se duce o propagandă pe problemele teritoriale, pe care Rusia le posedă pe nedrept. China acuză Uniunea Sovietică de "imperialism" și susține că posedă "teritorii răpite statelor socialiste". Printre aceste teritorii ținute pe nedrept de Uniunea Sovietică este și Basarabia și Bucovina luate dela România. Pe de altă parte Uniunea Sovietică acuză China de imperialism și o condamnă că răspândește hărți în care teritorii străine sunt date ca teritorii Chineze. Pe de altă parte China cere guvernului german să susțină unificarea Germaniei.

Ambele puteri comuniste se acuză reciproc de înarmări masive, iar Rusia este obligată să mențină la frontiera cu China un număr mare de soldați. Intre timp prinde propaganda chineză în ținuturile ocupate de Rusia dar cu populație mongoloidă.

In momentul de față, un războiu între Uniunea Sovietică și China nu este posibil, iar o amenințare cu războiu contra Uniunii Sovietice din partea Chinei nu-i posibilă. China nu este pregătită de a purta un războiu modern. Ea este slab înarmată cu armament convențional, nu posedă destule rachete și nu se știe câte bombe atomice posedă. Chiar dacă China ar avea suficiente bombe atomice, nu le poate îndrepta asupra teritoriului sovietic, lipsându-i rachetele de mare distanță, deoarece Rusia este vulnerabilă mai mult în partea Europei decât în Asia. S'a vorbit mut despre începera unui războiu preventiv din partea Uniunii Sovietice contra Chinei. Se pare că un astfel de risc ar fi prea mare pentru Uniunea Sovietică. Aceasta ar însemna să lupte contra unei țări cu o populație de mai mult de trei ori decât Rusia, iar o înaintare a trupelor

sovietice în interiorul Chinei ar aduce cu sine o serie de probleme, ca aprovizionarea, armatele sovietice ar fi hărțuite de lupte de partizani, iar o slăbire a forțelor militare sovietice în Europa ar mări posibilitatea unor revoluții naționale în țările satelite. Ori conducerea civilă cât și militară sovietică își dă seama de pericolul în care s'ar găsi deslănțuind un războiu preventiv contra Chinei. Intre timp se industrializează China, iar Uniunea Sovietică este silită să țină mobilizat și concentrat un număr mare de soldați la frontiera cu China.

Situatia se va schimba însă în momentul când China sau se va putea înarma cu ajutorul propriei industrii, sau una din țările industriale se va obliga să înarmeze pe soldatul chinez. In momentul de față Uniunea Sovietică impută Chinei că se înjosește apelând la țările capitaliste sa-i livreze armament.

2. *Revolutie.*

O altă cauză care poate duce la prăbușirea imperiului colonial sovietic ar fi revoluția. O astfel de revoluție ar putea izbucni în două feluri:

A. *Grevarea bugetului.*

La ora actuală bugetul statului sovietic este grevat în proporție de 11-13 % cu cheltuilei pentru apărarea națională inclusiv sau mai ales pentru a rămâne în cursa înarmărilor. Cheltuilile de înarmare vor crește anual cu 4-5 %, așa încât se așteaptă în viitorul apropiat că Uniunea Sovietică să nu mai poată face fată cheltuielilor de înarmare, deoarece economia sovietică este în descreștere față de anii trecuti. Dacă în anul 1958 creșterea venitului național sovietic era de 12 %, astăzi a ajuns abia la 3 % și are tendința de scădere continuă.

Pentru a ține pasul cu rata creșterii înarmărilor, Uniunea Sovietică va fi obligată să recurgă la măsuri drastice de economie în dauna cetățenilor Atunci se vor repeta revoltele din trecut.

Uniunea Sovietică va căuta să se înarmeze cu capital și cunoștințe venite din vest. La ora actuală țările europene se concurează între ele, care să ofere mai mult capital în Uniunea Sovietică decât alta. In Uniunea Sovietică se clădesc fabrici de automobile cu capital european, iar Austria și sudul Germaniei depind de buna dispoziție a Rusiei ca populația să se poată încălzi sau fierbe cafeaua, deoarece cu țevi de fabricație germană, guvernele acestor țări s'au obligat să consume gaz de proveniență rusească! In timp de pace mai merge, însă fiecare își poate închipui ce se poate întâmpla în timp de războiu!

Estul datorează vestului sume fabuloase de dolari, pe care, cu toată bunăvointa, nu le va putea plăti. Până în anul 1985 datoria estului față numai de Germania se va mări cu peste 70 de miliarde de dolari. Si fiindcă suntem la capitolul ajutoare date de țările capitaliste țărilor așa numite socialiste, nu trebuiesc uitate și alte forme deghizate de ajutor, și anume ajutorul financiar dat pentru cumpărarea oamenilor din țările lagărului socialist. Guvernul actual german format din social-democrați și liberal-democrați a pus la dispoziție țărilor din lagărul socialist miliarde de mărci. Mai întâi nu trebuie uitat ajutorul dat Poloniei în schimbul "eliberării" a 120.000 de cetățeni polonejî de origină germană, în suma enormă de 2.400.000.000 D. M., ceiace înseamnă că o astfel de persoană cumpărată costă aproximativ 20.000 D. M. Nu trebuie uitat nici faptul că guvernul german a "acordat un împrumut de 750.000.000 D. M. României", :n schimbul unei "eliberări a 11.000 persoane, cetățeni români de origină germană, ca aceste persoane să poată emigra în Germania. In plus trebuie amintit că economia falimentară a Germaniei ocupate de ruși primește anual sume fabuloase sub diferite pretexte din partea Republicii Federale Germane, ca taxă de transit, echilibru poștal, recuperarea taxelor de intrare în Germania de est plătită de cetățenii din Germania de vest, renunțarea guvernului german de dobânda ce se cuvine prin neplata cumpărăturilor făcute de Germania de est în Germania de vest. De toate aceste ajutoare beneficiază însă marele frate din estul Europei, Uniunea Sovietică.

Situația economică a Uniunii Sovietice se va schimba, și numai în rău, atunci când țările europene vor renunța la ajutorarea economică a potențialului dușman. Când și dacă se va produce aceasta schimbare este greu de spus.

B. *Revoluție cu substrat național.*

In afară de ce s'a amintit la punctul D-4, se mai pot adăoga urmatoarele. Națiunile subjugate în timpul imperiului țarist au fost înșelate de liderii comuniști, și anume în problema națională primul guvern socialist din lume ne aplicând principiul formulat de Marx, care susține că "poporul care înrobește un alt popor își făurește propriile sale lanțuri", a doua oară nu vor mai putea fi înșelate! Indiferent cu ce nouă formulă se va mai veni pentru a se continua imperiul rusesc nu mai fi de crezut. Pericolul unei revoluții naționale este mai mare decât oricând. Nu se poate da o dată precisă când se va produce acest eveniment. Cu siguranță însă, va veni!

C) *Revoluție inițiată de partid, de militari sau de populația rusă.*

Este un adevăr care trebuie mereu repetat: inițiativa revoluțiilor naționale din Germania, Polonia, Ungaria și Cehoslovacia a pornit din sânul partidului sau din inițiativa populației. In Germania de est, partidul voia să arate lumii că populația germană are dreptul de a demonstra și protesta contra unor asupriri, iar în Ungaria tot partidul a permis oamenilor de cultură să critice regimul. In ambele țări a izbucnit apoi revoluția. Situația este asemănătoare și în Cehoslovacia. Liderii comuniști voiau un socialism cu față umană. Ideia a pornit de la un secretar de partid. Rezultatul se cunoaște: atacul comun al armatelor socialiste contra altui stat socialist! Nenorocul nostru a fost că mujicul Nichta Hrusciov a fost înlăturat prea de vreme dela putere. Dacă ar mai fi rămas, la conducere atunci regimul comunist ar fi intrat de mult în istorie, cu alte cuvinte spus, s'ar vorbi numai de epoca de groază a comunismului.

In general se știe că poporul rusi socotește comunismul ca un fel de guvernare străină. Legat de introducerea comunismului, în Rusia, circulă și astăzi fraza lapidară care exprimă modul în care comuniștii și-au impus puterea. Rușii susțin că instalarea comuniștilor în Rusia s'ar fi bazat pe cap evreiesc, spadă letonă și prostie rusească. Se mai știe că la începutul erei comuniste majoritatea liderilor au fost evrei. Se mai știe, că și acum, un număr mare de lideri comuniști, cum ar fi Suslow (Süs), Andropow (Liebermann), Gromikow (fiul lui Isak Katz), Ustinow (Ulbricht), Grischin (Griaset), Feodor Dawidowisch Kulakow (fiul lui David Abramovitsch Katz) sunt evrei. Intr'un articol din ziarul german "Die Welt äm Sonntag din 26.2.1978" (un ziar de nuanță pronunțată pro-sionistă) se dădea a înțelege că urmașul rusului Brejnev va fi numit rusul David Abramovitsch Katz, poreclit Feodor Davidovici Kulakov. (Intre timp decedat.) Cât de puternic a fost și este elementul evreiesc în conducerea Uniunii Sovietice se mai poate vedea și din operile lui Soljenițin. (Unii sunt de părere că datorită aceastei "mărturisiri" nu prea este agreiat în vest.) Aproape toți responsabilii lagărelor de concentrare și de nimicire din Rusia au fost evrei. Ca reprezentanți ai partidului comunist rus în România, un fel de viziri ai porții muscălești, au fost "trei ruși". Iată numele lor: Vogel, Donadt și Goldschmidt. Comunismul în România a fost introdus tot prin elementul evreiesc. "Lichidarea clasei conducătoare și a micii burghezii" a fost inițiată de Ana Pauker, secundată de soții Josif și Liuba Chișinevschi și Vasile Luca (Luckács). Ideologul partidului comunist — și sub Dej și sub Ceausescu — a rămas evreul Leonte Răutu. Dacă ar fi să aplicăm cele petrecute în Germania de după războiu, atunci, responsabilii de crimele de genocid făcute contra poporului român —, sunt indivizii numiți mai sus, un fel de "Schreibtischtäter "care au ordonat de sus, dela birou crimele din era comunistă. (Se crede că sub regimul inaugurat de Ana Pauker au fost "lichidați" (termen oficial comunist) între 1.500.000 până la 2.000.000 de români.) Numai în momentul când au văzut că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, cei ce voiau să "blagoslovească poporul român cu socialismul" au început s'o întindă, lăsând poporul român sub cea mai neagră mizerie, iar "ei" stabilindu-se prin străinătăți, bucurându-se de libertate și savurând din plin, unii dintre ei "pensii de foști miniștri, funcționari superiori sau directori de ministere". Mulți dintre acești foști demnitari sau foști constructori ai socialismului, odată stabiliți prin străinătăți sunt oaspeți permanenți ai ambasadelor comuniste române, uitând că au datoria să desmaște ipocrizia "socialistă și terorismul de stat din România"! Sperăm însă că timpurile se vor schimba și ținând seamă de faptul că socialiștii dela Moscova s'au dat de partea arabilor, ne așteptăm la o schimbare de atitudini! La ora actuală se pare că și în Rusia s'a schimbat ceva. Apariția multor dizidenți, condamnări nedrepte și răspândirea multor lucrări subterane contrare comunismului ne îndreptățește să credem că așa cum a apărut un Hrușciov, va mai apare și altul.

Iar vorbind omenește, putem trage concluzia, că o formă de stat și o ideologie falimentară, bazată pe ideile reacționare ale secolului trecut oricâtă voință diabolica ar sta în spatele ei, nu se poate menține la infinit cu același intensitate. Odată scăpată de sub control, nimeni n'o mai poate salva. 60 de ani de insuccese, 60 de ani de teroare, 60 de ani de oprimări, 60 de ani de samavolnicii, 60 de ani de minciună, 60 de ani de trăire artificială nu pot salva un regim care este contra naturii. Acest regim, mai curând sau mai târziu se va prăbuși.

S'ar mai putea ivi și situația în care dificultățile crescânde ar face iminentă preluarea puterii de către militari. aceștia ar încerca să salveze situația, dar numai pentru scurtă durată. Militarii vor trebui să se depărteze sau să interzică sistemul falimentar socialist și vor fi obligați să redea o parte din libertățile oprimate. Incercarea militarilor de a salva situația imperiului rusesc nu va reuși, ci sfârșitul il va amâna. El va veni însă cu o întârziere oarecare.

3. *Evoluția*

Conform unei teorii lansată în America, teoria convergenței, dictatura comunistă ar evolua către o formă de stat, în care se va păstra ceva din sistemul și practica comunistă, dar va împrumuta și elemente din regimul democratic. O astfel de realizare nu-i realistă, deși pare logică. Comunismul nu poate ceda nimic. In momentul când cedează nu mai este comunism și guvernele comuniste vor fi alungate dela putere. Comunismul se menține la putere numai prin forță. Conform unei teorii a lui Lenin "poporul trebuie să simtă forța, altfel se revoltă".

Numai în Uniunea Sovietică există la ora actuală peste trei milioane de deținuți politici, păziți de cca 20.000 de agenți ai serviciului de securitate, plus 200.000 de agenți secreți, plus nouă milioane în serviciul miliției. Odată ce poporul nu va mai simți lanțurile la mâini și la picioare, își va lua libertatea de a fi liber, iar tiranii vor fi alungați dela putere. Am văzut mai sus, că'n Germania de est comuniștii au vrut să se joace de-a democrația, lăsând și îndemnând populația să iasă pe stradă ca să demonstreze contra măririi normelor de lucru. In momentul când lucrătorii și-au dat seama că sunt liberi, și-au luat libertatea de a cere să fie liberi, încercând să alunge pe aceia se-i sugrumau! Numai experiența comuniștilor ruși, aceștia și-au dat seama de situația gravă a momentului, a salvat regimul lui Ulbricht Eroul "comunist Ulbricht" se ascunsese de mânia poporului în "closet". Rușii, mai realiști au scos tancurile pe străzi si a ordonat tragerea și reocuparea pozițiilor pierdute de Ulbricht. Fără tancurile rusești, la ora actuală nimeni n'ar mai fi știut de un regim comunist în Germania de est. O situație asemănătoare s'a întâmplat și în Ungaria. Guvernul comunist a îndemnat scriitorii și populația să demonstreze. Din acest îndemn s'a aprins flacăra revoluției maghiare și numai câteva zile mai târziu regimul comunist a fost înlăturat. Si aici, ca și în Germania de est, numai tancurile rusești a "reintrodus comunismul falimentar și terorist" contra voinței poporului!

Popoarele subjugate nu se vor mulțumi cu jumătăți de măsură! In concluzie se poate spune, că o evoluție în sistemul comunist nu este posibilă. Atâta vreme cât va domina comunismul se va guverna prin teroare. Numai un regim care va renunța la teroare poate să asigure libertate absolută. Iar un astfel de regim, nu poate fi decât altul, nu regimul de nuanță comunistă.

Destrămarea actualului regim comunist nu se poate face decât în urma unei revoluții interne, unui războiu impus din afară sau a unui războiu preventiv început de comuniști cu speranță că vor scăpa de greutățile actuale, sau că vor elimina posibilitățile ca națiunile minoritare să devină atât de puternice încât ele să destrame din interior regimul comunist. Odată cu destrămarea imperiului sovietic, se vor produce schimbări în toată Europa de est, implicit și în România.

F. *România la ora "X".*

Semnalul de destrămare al imperiului comunist se va da dela Moscova sau din Rusia. Este greu de prevăzut desfășurarea evenimentelor sau succesiunea lor, dar se poate prevedea și poate întâmpla "o revoluție de palat" sau o "revoluție în țară", o "lovitură de stat provocată de membri de partid și de stat", de "militari", de "mișcările de rezistență națională" care și în momentul de față sunt active, sau în urma "unei erori de tactică sau de strategie a celor dela guvern", adică din partea comuniștilor.

Odată aprins focul revoluționar în Rusia se va întinde cu repeziciune în toate părțile imperiului, inclusiv în țările satelite.

La ora "X" s'ar putea produce în România următoarele situații:

1. *Ora oportuniștilor.*

Fără îndoială că cei care vor afla primii despre situația din Rusia vor fi comuniștii, deoarece ei dețin la ora actuală monopolul și dirijorii (manipulatorii) știrilor. Atunci va fi o situație asemănătoare ca în Germania în anul 1953, în Polonia și Ungaria în anul 1956, sau Cehoslovacia în anul 1968 și Polonia în anii 1972 și 1977. Intr'o asemenea situație s'ar putea ca partidul comunist să ordone o manifestație antirusă ca în anii 1964 și 1968. Se știe că în anul 1964 din ordinul partidului comunist se făceau întruniri la care activiști de partid jurau în fața cetățenilor uimiți și înspăimântați că *"exploatarea sovietică va lua sfârșit"*, că *"Rusia va trebui să cedeze teritoriile furate României"* și că *"România va duce o politică conform intereselor poporului român"*. Iarăși se mai știe, că în August 1968 actualul secretar de partid reușise la 23 August prin discursul fulminant ținut dela balconul palatului regal din București să aibă aproape toată populația României de partea sa. Niciodată n'a avut un lider comunist atâta popularitate cât a avut. N. Ceaușescu la acea dată! Dacă s'ar fi ordonat atacul, poporul român i-ar fi urmat pe Ceaușescu, fără murmur. Numai că atunci N. Ceaușescu n'a fost corect, el a înșelat bunacredință a românilor. N. Ceaușescu nu și-a executat "întocmai directivele venite dela Moscova". El trebuia să mimeze rolul *"rezistentului și apărătorul dreptului internațional"*, dar nu să treacă peste măsură. La fel se mai știe că "rezistența lui Ceaușescu contra atacului trupelor satelite și sovietice în Cehoslovacia a încetat imediat *"după întrevederea avută cu ambasadorul sovietic la București!"* Să-i fi dat oare povete?

In momentul însă, când *"se va afla precis că guvernul sovietic din Moscova a fost alungat dela putere"*, atunci conducerea comunistă dela București, ca să se salveze de mânia poporului va forma ea însăși un guvern de *"salvare națională"*, bineînțeles cu elemente comuniste, eliminând, așa vom auzi *"toate elementele trădătoare care au slujit comunismul rusesc"*. Vor face acest teatru numai pentru salvarea lor personală! De fapt vinovăția comuniștilor români nu constă numai în aceia că sunt uneltele puterii de ocupație, ci în faptul că sunt credincioși aceșteia. Comuniștii dela București cunosc amploarea exploatării rusești, dar o țin secretă. Ei spionează pentru Rusia și răspândesc știri că duc o politică independentă. Dacă comuniștii români ar avea un pic de demnitate națională, atunci ar trebui făcut cunoscut lumii amploarea exploatării rusești. Tinând aceste date secrete, înseamnă că sunt complici cu puterea exploatoare. La ora X vor căuta cu o altă minciună să atragă populația de partea lor, acționând altfel decât astăzi.

In primele zile vor elimina din funcțiile de conducere pe toți aceia care au studiat în Rusia și au urmat școlile de securitate rusești. S'ar putea ca actualul secretar de partid să scoată din nări discursuri, prin care el însuși să atace pe comuniștii din Rusia. S'ar putea ca unul dintre complicii actualului secretar general la crime să ia el conducerea partidului și să formeze un nou guvern. S'ar putea ca acești faliți politici să se mențină câteva zile la putere formând un guvern de tranziție, un fel de dictatură proletară, dar de nuanță națională. In această perioadă însă noul guvern de dictatură proletară nu va avea suportul națiunii. Oportuniștii vor intra în panică și vor da bir cu fugiții. Se vor travesti în toate chipurile, vor nega trecutul lor proletar, vor căuta să ajungă cât mai repede în Rusia, sau într'una din țările capitaliste unde din vreme au depus la conturi secrete *"bani albi, pentru zile negre"*. In acest moment se va destrăma și aparatul de teroare, securitatea, iar milițienii vor *"fraterniza cu cetățenii"*. Guvernul acesta de dictatură proletară își va da curând seama că n'are spuportul nici al populației și nici al aparatului de teroare și va fi obligat să predea puterea în mâinile reprezentanților autentici ai poporului român. Numai aceștia vor putea scoate țara din haos. Atunci va fi momentul când va apare salvatorul, un *"Tudor Vladimirescu, Avram Iancu sau altul"*.

2. *Ora șefului național.*

In momentul de față nu se poate prevedea eine va fi acela care se va impune. Chiar dacă am ști sau am presupune posibilități, n'ar fi bine să se facă aluzii la persoana aceluia, deoarece aparatul de teroare ar lua măsuri de eliminare. Aparatul actual de teroare ar face ce-a făcut Herod... Suntem însă convinși că se vor găsi conducători, așa cum s'au găsit pe valea Jiului, la Craiova, Pitești, Brașov sau București. Acești șefi sunt cunoscuți de populație și la momentul oportun vor primi împuternicirea.

Este posibil ca să urmeze o perioadă mai scurtă sau mai lungă de haos, în care timp să se ajungă la excese: jafuri și crime oribile. O obligație de primă necesitate ar fi aceia

de a se instala o "autoritate publică, chiar dacă ar fi proastă", ţinându-se seama de principiul că o "ordine proastă este mai bună decât un haos complet". Această autorita- autoritate ad-hoc trebuie să intervină cu toată tea şi cu toată asprimea pentru ca ţara să nu fie trans- formată într'o baie de sânge. Nu se cere prea multă ima- ginaţie, şi oricine îşi poate închipui ce se va întâmpla cu securistul, cu miliţianul, cu ciripitorul, cu turnătorul sau cu membrul de partid, vinovat sau vinovaţi de moar- tea unui membru al familiei. Prima obligaţie a acestor vremi trebuie să fie împiedicarea răsbunărilor personale. (In Franţa, am putea spune într'o ţară civilizată, imediat după eliberare în anul 1944 au fost omorâţi peste o jumă- tate de milion de francezi sub pretextul colaborării cu duşmanul. In acele vremi s'au întâmplat crime oribile, fiindcă pasiunea luase locul raţiunii!).

Pe măsură ce ţara revoluţionară va intra în ordine, în acelaşi măsură toţi aceia care au făcut parte din aparatul de teroare trebuiesc să fie arestaţi şi predaţi tribunalelor extraordinare pentru a fi judecaţi, candamnaţi sau achi- taţi. Cei ce vor trebui să fie condamnaţi, trebuie să li se dovedească o vină personală, şi nu una colectivă. Căpe- teniile de astăzi, trântorii vremurilor noastre, vor fi de- ţinute în lagăre construite de ei, şi vor fi obligaţi să lu- creze, contra plată, să muncească la reconstrucţia ţării.

La început se va îngriji ca fabricile la oraşe, iar la ţară gospodăriile agricole şi cooperativele agricole să-şi conti- nue activitatea în forma de astăzi. Abia mai târziu, adică după ce ţara va avea un guvern legal reprezentativ ales prin alegeri libere şi secrete, numai atunci se vor lua mă- surile cele mai potrivite de gospodărie a acestora în func- ţie de interesele generale ale populaţiei. Soluţia se va da de cei de acolo şi nu se va importa din străinătate. Păre- rea mea personală este să se reintroducă proprietatea par- ticulară, dar să se menţină proprietăţii de stat asupra in- dustriilor cheie. Restul se poate transforma fie în socie- tăţi particulare pe acţiuni sau unităţi autonome la care şi statul să fie participant cu procente.

In acelaş timp vor fi desfiinţate gospodăriile agricole, instituţii străine firii poporului român, iar dreptul de pro- prietate asupra pământului, luat cu forţa de către comu- nişti, se va retroceda celor în drept. Formele şi procedeele for fi îndeplinite ţinându-se seamă de interesele generale ale statului.

3. *Forma de stat.*

Până la ora actuală, deşi i se poate aduce multe critici, cea mai bună formă de guvernământ este democraţia parlamentară cu o pluralitate de partide democratice.

a) *Pentru o mai bună* guvernare a ţării ar fi necesar introducerea unui sistem parlamentar compus din două camere. De la început trebuie limitat sau chiar exclus din- tru început sistemul de conducere prin decrete-legi emise de puterea executivă. Sistemul nefast al acestor operaţiuni ne este cunoscut din practica dictaturilor din trecut, iar o reînviere a epocilor trecute trebuie de la început împie- dicată.

b) *Şeful statului* poate fi "un preşedinte" ales pe "timp limitat" sau "nelimitat", sau chiar reîntroducerea regali- tăţii, bineînţeles dacă majoritatea populaţiei o doreşte printr'un plebiscit. In celace priveşte "instituţia preşiden- ţială" putem lua exemple din experienţa Statelor Unite sau din Franţa. Poate chiar regalitatea, dar o regalitate fără puteri absolute ca în trecut, deoarece, regalitatea este aceia care asigură continuitatea politică şi autoritatea publică într'un stat. Trebuie avută în faţa ochilor trista experienţă din Italia. Odată schimbat peisajul politic, ţara a intrat pe mâna demagogilor, în timp ce în Belgia, Olan- da, Anglia, Suedia, Danemarca sau Norvegia, s'au făcut schimburi de guverne, dar nu s'au produs dezordini ca în Italia. La ora actuală Italia este pe pragul haosului. Mai trebuie avută în vedere şi situaţia din Germania de vest. Acolo un singur preşedinte s'a arătat demn. Restul pă- puşi în mâinile forţelor din exterior.

c) *Imediat după răsturnarea* dictaturei comuniste se vor suprima toate legile străine fiinţei noastre naţionale, bineînţeles şi actuala constituţie. Imediat după eliberarea de sub dictatura comunistă se va convoca o Adunare Con- stituantă care va elabora o nouă Constituţie. Noua Con- stituţie va trebui supusă spre aprobare poporului.

d) *Forma juridică a proprietăţii* va fi proprietatea particulară. Statul va trebui să rămână proprietarul sub- solului şi s'o mentină numai asupra resurselor economice de mare însemnătate pentru economia naţională (uzine atomice, baraje de apă, căi de comunicaţie, etc.).

4. *Politica externă.*

In celace priveşte politica internă situaţia va fi clară. Poporul român îşi va alege forma de guvernământ pe care o va dori; în celace priveşte însă politica externă, România de mâine va avea multe greutăţi şi va trebui să rezolve o mulţime de probleme.

In primul rând, trebuie avut în vedere că nu mai trebuie să fim guvernaţi din străinătate, nici dela Paris, nici dela Londra şi nici dela Moscova. Este ştiut că până la începerea celui de-al doilea războiu mondial, România era guvernată dela Londra sau dela Paris. Ce se hotăra acolo, se executa la Bucureşti. Guvernele române erau un fel de executanţi ai forţelor străine. Inainte şi în timpul celui de-al doilea războiu mondial am fost sub influenţa Berlinului, iar după cel de-al doilea războiu mondial, la Bucureşti se execută ordinele hatmanului dela Moscova. Se ştie că după cel deal doilea războiu mondial, puterea vestică, cea mai puternică şi care contribuise cel mai mult la câştigarea războiului contra Germaniei, ne-a făcut pur şi simplu *"cadou Moscovei"*, şi nu numai pe noi românii care ne apăraserăm glia şi credinţa, şi anume, acelei ţări, care este, la izbucnirea războiului, tot atât de vinovată ca şi Germania, Uniunea Sovietică. Statele Unite ale Americii au mai livrat şi alte popoare, cum ar fi polonejii, pentru care justificau începerea războiului, şi anume *"eliberarea Poloniei de sub jug străin"*. La terminarea războiului se uită şi promisiunile, se uită şi principiile pentru care America intrase în războiu şi calcă şi principiile de drept internaţional. Toate acestea în favoarea unui stat ce mai înainte fusese eliminat din Societatea Naţiunilor ca agresor, Uniunea Sovietică.

Urmările se ştiu. Uniunea Sovietică şi-a luat rolul unei puteri colonialiste. In toată Europa de est nimic nu se putea face fără aprobarea *"hatmanului dela Moscova"*. Diferinţa dintre trecut şi prezent este totuşi mare. Sub tutele Angliei şi Franţei ne guvernam după legi şi obiceiuri româneşti, situaţia s'a schimbat însă când am fost "donaţi" Uniunii Sovietice.

După lichidarea imperiului moscovit de nuanţă comunistă vom fi puşi în situaţii grele. O parte din problemele ce se vor pune, ar putea fi următoarele:

A) *Faţă de Rusia.*

La ora actuală popoarele subjugate contează pe o Rusie desmembrată. In felul acesta popoarele subjugate vor căuta, şi vor trebui să-şi recapete libertatea. Un popor de peste 60 de milioane de ucraineni nu poate fi ţinut în robia rusească. La fel Ţările Baltice. Nu mai puţin vor cere libertatea şi ţările din regiunea Caucazului ca şi cele din Siberia. Rusia de mâine va fi atât de slabă încât nu va mai putea ca în primele zile ale regimului comunist să lupte pe două fronturi: consolidarea puterii şi reînchiderea popoarelor ce-şi aleseseră libertatea.

Conform unei legi nescrise, dar care se poate constata în Rusia, un regim dictatorial a fost schimbat în urma unei revoluţii cu un alt sistem şi mai sângeros decât cel precedent, alungat dela putere. Regimul comunist, care a urmat celui ţarist a costat zeci de milioane de oameni, iar schimbarea acestui regim se va produce cu jertfe şi mai mari. Fără jertfe, indiferent din ce parte va veni lichidarea actualului imperiu colonialist — războiu sau revoluţie —, o schimbare în Rusia şi o lichidare a acestui regim nu-i posibilă.

In celace ne priveşte pe noi românii, cu viitoarea Rusie vor trebui să fie rezolvate următoarele probleme:

aa) *Provinciile române,* Basarabia, Bucovina şi regiunea Herţa vor reveni României prin forţa lucrurilor. In momentul oportun românii din aceste provincii se vor revolta la fel ca şi celelalte popoare subjugate şi vor cere alipirea la România pe baza dreptului de autodeterminare. Incă de acum se cunosc revolte ale românilor din Basarabia.

Probabil că guvernul central rusesc nu va accepta şi nici recunoaşte dreptul de autodeterminare al românilor şi nici al celorlalte popoare subjugate. Situaţia pentru guvernul central rusesc va fi atât de grea încât va fi obligat s'o facă, atât deslipirile cât şi alipirile. Rusia va accepta alipirea provinciilor româneşti în schimbul recunoaşterii noului regim, sau sub presiunea evenimentelor internaţionale dela acea dată.

(Urmeaza in numărul viitor.)

STEFAN GEORGESCU-OLENIN

de N. S. GOVORA

N vârstă de 85 de ani, a murit la 16 Decembrie 1978 Ştefan Georgescu-Olenin, un om care a dat naştere la controverse. E drept, nu era un om comod. Şi totuşi, nu am cunoscut un om mai bun ca el. Nu era un răsvrătit, răsvrătit a fost tatăl lui, Ştefan Georgescu-Sergent. Din acest punct de vedere, aşi putea spune că Olenin era un desamăgit. Calitatea de răsvrătit a tatălui său, îi fusese transmisă doar pe jumătate. Ştefan Georgescu-Sergent fusese un răsvrătit, Olenin nu era un răsvrătit, dar era un iubitor al razvrătiţilor. Dar tatăl lui îi transmisese alte calităţi: de exemplu, eroismul, înclinarea spre scris, iar răsvrătirea transmisă, cum am mai spus, numai pe jumătate, era în Olenin o demnitate fără reproş. Vai de acel care-i rănea această demnitate!

Tatăl lui fusese voluntar în războiul din 1877. In 1913, Olenin terminase liceul şi-şi luase bacalaureatul. Un copilandru, care, normal, trebuia să-şi petreacă vacanţa în linişte, cu fericirea adolescenţilor ce şi-au luat bacalaureatul. Dar el era fiul lui Georgescu-Sergent. Şi s'a făcut luntre şi punte ca să plece pe front, ca voluntar: ca şi tătăl lui. Aşchia nu sare departe de trunchi. E drept că această campanie din Bulgaria a fost o plimbare, turburată doar de holeră, dar în momentul în care s'a hotărît să se înscrie ca voluntar, Olenin nu avea de unde să ştie că acel războiu avea să fie o plimbare, şi el nu se înscrisese ca voluntar, pentru a se plimba.

Tatăl lui era ţăran, dar un ţăran nu numai cu câteva clase secundare ci şi unul cu dor de a se instrui, de a se cultiva. Citea cărţi franţuzeşti, scria şi publica articole şi cărţi. Dar era aspru cu toată lumea, începând cu el însuşi. Cu fiul lui, cu Olenin, era chiar mai aspru decât cu ceilalţi. Adolescent, Olenin, venit în vacanţele de vară, în loc să se plimbe, să faca curte normalistelor sau liceistelor din Murfatlar, trebuia să meargă la secere sau la coasă. Şi nu numai atât, dar îl şi bătea, când socotea că fiul nu e destul de ascultător.

Şi totuşi, ajuns şi eu în pragul bătrâneţii, un om — din nefericire — umblat, n'am întâlnit un altul care să-şi fi iubit atât de mult tatăl, să-l respecte atât, să-i cultive memoria. Aşi putea spune că Olenin îşi idolatriza tatăl, pe Ştefan Georgescu-Sergent. Intr'o scrisoare de acum câţiva ani, îmi povestea cum tatăl lui, l-a bătut odată cu biciul. Nu mai ţin minte termenii, dar e probabil că într'o misivă a mea, desaprobam sau chiar condamnam actul. Şi în altă scrisoare, Olenin îmi răspundea, şăgalnic: "Ei, n'o lua şi tu aşa, măi Govora, păi tatăl meu m'a bătut cu biciul... pentrucă nu a avut altceva la îndemână!"

E ştiut că în lume, dragostea merge de sus în jos şi nu de jos în sus, adică părinţii îşi iubesc fiii, se sacrifică pentru ei, şi nu şi în sens invers. Ori Olenin a fost o excepţie. El îşi diviniza tatăl. Sergent murise în 1922, şi 55 de ani mai târziu, fiul cheltuia o sumă importantă de bani, pentru a-i aduna scrierile într'un volum. Şi-mi scria: "Govora, te rog pune cât mai multă grijă ca această carte să iasă cât mai frumos; vreau ca tata să fie mulţumit acolo, în mormânt!"

Murind tatăl, îi rămăsese ca moştenire, proprietatea de la Murfatlar, pe care a îngrijit-o şi a înfrumuseţat-o cu acelaşi sălbatică dragoste pentru tatăl lui. A mărit casa, a făcut o vilă căreia-i pusese numele Rigmor. Rigmor era soţia lui, Dna Georgescu-Olenin, daneză, exemplară soţie, care şi-a condus soţul la locul de veci, după o căsnicie de 45 de ani. Când situaţia s'a mai relaxat, Olenin a trimis-o pe soţia sa să facă o cură la Eforie. Era doar un pretext, motivul adevărat era îngrijirea mormântului tatălui lui. El nu a voit să se ducă. Ştia că nu i se va întâmpla nimic, autorităţile actuale din Ţara noastră nu puteau găsi nimic contra lui, afară de faptul că în 1944, refuzase să se întoarcă în Ţară. Şi în afară de asta, Olenin avea bani, celace e foarte important astăzi pentru reserişti. Şi cu tot dorul de a-şi revedea Murfatlarul, cu tot dorul de a merge şi îngenunchia pe mormântul tatălui lui, Olenin n'a făcut-o. "Măi Govora, îmi spunea el, or fi făcut ei comuniştii multe lucruri bune acolo, după câte se laudă, dar Ţara aceasta e altă Ţară, nu e aceia pe care am cunoscut-o eu".

La Murfatlar, dna Olenin a găsit totul schimbat, doar vila era aşa cum o lăsaseră şi pe frontispiciu, rămăsese numele Rigmor. Olenin asculta povestirile soţiei sale, cu ochii închişi.

Terminându-se războiul — plimbare din 1913, Olenin a făcut şcoala militară de infanterie şi a ieşit ofiţer. Şef de promoţie, atât la liceul militar din Iaşi, cât şi la şcoala militară, Olenin era destinat să urce cele mai înalte trepte ale carierei. Dar în timpul cât şi-a făcut şcoala militară, în timpul liber (!), Olenin şi-a luat şi licenţa în Drept. Şi tânăr sublocotenent, Olenin, în loc de chefuri, citea şi scria. Şi a devenit colaborator de bază al unei reviste condusă de Tudor Arghezi care, într'un număr festiv, nu numai că-l elogia, dar îi dădea şi fotografia. Talentul moştenit de la tatăl lui, Sergent, îşi spunea cuvântul.

Dar intervine un nou războiu. Olenin, cum era normal într'o viţă de erou, a plecat pe front. E cunoscut desastrul primei părţi a acestui războiu şi Olenin cade prizonier la Bulgari. Sălbăticia cu care s'au comportat vecinii noştri de la Sud cu prizonierii, l-a făcut să-i urască în mod deosebit. Am fost prieten cu el 30 de ani, numărul orelor în care i-am ascultat fermecat povestirile e greu de stabilit chiar aproximativ, totuşi nu mi-a vorbit niciodată de mama sa. Am rămas cu impresia, poate falsă, că mama lui era bulgăroaică. Se pare că în Murfatlar, Olenin, pe lângă limba tătărască pe care o învăţase de la tătari pe care i-a apreciat şi i-a iubit, învăţase şi bulgareasca de la mama lui. Şi de la bulgărească, i-a fost uşor să treacă la cea rusească. Franţuzeasca o învăţase în liceu, şi bine, nu păsăreşte. De aici, mai târziu, a trecut la alte limbi. Incât ajunsese un poliglot. Cunoştea 8-10 limbi.

După eliberarea din prizonierat, graţie licenţei, plus cunoaşterea limbilor ruse şi franceză, Olenin, tinerel, a fost trimis în misiuni importante, pe lângă Petliura, Denikin şi armata poloneză.

Terminat răzoiul, Olenin, tânăr căpitan, cu o splendidă carieră militară înainte, demisionează, pentru a se face avocat. Nu sunt sigur, probabil nici el nu era sigur, dar se pare că această părăsire a armatei l-a nemulţumit toată viaţa. Rămăsese cu nostalgia carierei armelor. Nu odată, în convorbirile cu el, cu privirile pierdute, când venea vorba de cutare sau cutare general care era din acelaşi promoţie cu el, mi spunea: "Cine ştie, dacă aşi fi rămas în armată, aşi fi ajuns şi eu general." Şi fără îndoială ar fi ajuns, deoarece fusese şef de promoţie. Şi iubea armata şi pe ofiţeri. Nu, nu iubea pe toţi ofiţerii, ci numai pe cei cu caracter. Avea o înaltă stimă şi prietenie, de exemplu, pentru generalul Chirnoagă, dar nici una nici alta pentru generalul Puiu Petrescu. Când a murit generalul Chirnoagă, Olenin a plătit lui Arsene ca să scoată un număr spe-

cial din "Curierul românesc", închinat generalului Chirnoagă.

Demisionand din armată, a intrat ca secretar la marele avocat Didi Micescu, frate al celebrului Istrate. Printre altele, Didi Micescu, dându-şi seama de excepţionalele calităţi ale lui Olenin, i-a încredinţat un important proces civil, în care erau în joc zeci de milioane. Olenin a câştigat procesul, după care Micescu l-a chemat in cabinetul său şi i-a spus: "Bravo Olenine, nu m'am înşelat, încredinţându-ţi procesul. Uite 100.000 de lei, partea ta".

Dar aici intervine simţământul de demnitate de care am vorbit, al lui Olenin. Tuşind şi ridicând capul, i-a răspuns lui Didi Micescu: "Maestre, îmi pare rău. Pentru acest proces, 100.000 de lei, ca bacşiş, e mult; ca onorar, e puţin. Vă salut".

Şi a plecat fără să accepte suta de mii de lei. Şi a plecat să-i continuie studiile în Italia, unde a luat două doctorate. A plecat fără suta de mii de lei care i-ar fi prins bine, dar pe care demnitatea îl împinsese să o refuze. Între timp a scris şi publicat câteva lucrări în domeniul către care avea înclinaţie, în domeniul Dreptului. Înapoiat la Bucureşti cu doctoratele strălucit luate şi cu lucrările publicate nu mai puţin strălucite, a aflat că e liberă o catedră în această specialitate, la Cluj. Conform legilor, a făcut cererea şi a trimis lucrările publicate. Tot conform legilor, s'a dus la Cluj, să facă o vizită de curtoazie rectorului. Acesta l-a primit încurcat, totuşi amabil.

"Ştiu dle Olenin, dta eşti un om excepţional, am primit lucrările dtale care şi ele sunt excepţionale, dar vezi, contrincantul dtale — să-i zicem Coriolan — e un băiat bun, foarte bun chiar. El n'are lucrări ca dta — în realitate, acest Coriolan publicase doar o nuvelă proastă într'o revistă literară —, dar e băiat bun".

La care Olenin a răspuns: "Dle rector, eu ştiu că dl Coriolan e băiat bun, cum spuneţi dvs., dar nu e vorba de asta. E o catedră liberă, sunt doi candidaţi, unul sunt eu şi celălalt e dl Coriolan. Conform legii, ne prezentăm fiecare lucrările de specialitate publicate, se va numi o comisie şi vom fi supuşi la un examen. La sfârşit, comisia va decide cine dintre noi doi, merită catedra".

— "Ei vezi, dle Olenin, nu o lua aşa. Sigur, lucrările şi titlurile dtale sunt superioare, dar... şi Coriolan e băiat bun, ştii..."

Olenin a înţeles şi şi-a retras cererea. A intrat în Ministerul de Externe, ataşat comercial pentru a ajunge consilier, a trecut prin diferite legaţii unde, pe lângă limbile ce a învăţat, s'a cultivat. Nu cred că mă înşel afirmând că în materie de erudiţie, pe plan istoric şi politic, are un singur contricant, acesta real, nu ca dl Coriolan. Şi acest contrincant este dl Pamfil Şeicaru.

Dar Dzeu ştie de ce — aceasta numai El o ştie —, Olenin, fiul răzvratitului Georgescu-Sergent, devenise un fel de fatalist. Se retrăgea în umbră, fugea de lumină, se dădea la fund. Nu avea nici o ambiţie. Am mai scris, dar pentru a cunoaşte mai bine pe Olenin, trebuie să revin. Era prieten bun cu Ică Antonescu. Când acesta a devenit celace a devenit, i-a scris lui Olenin: "Ştefane, vino la Bucureşti, am un post înalt pentru tine". Şi răspunsul lui Olenin a fost negativ. Atunci i-a scris să-l numească ministru în legaţia în care era consilier comercial. Cine ar fi refuzat? Nimeni, afară de Olenin. În acea legaţie se găseau desigur şi alţi consilieri, superiori în grad, care într'o ocazie sau alta se purtaseră urît cu Olenin. Ce ocazie mai fericită decât aceia de a deveni şeful lor şi a se răzbuna pentru necazurile avute! Şi totuşi Georgescu-Olenin a refuzat. S'ar putea spune că Olenin prevăzuse desastrul final şi deaceia refuzase. Nu aceasta fusese motivul. Olenin nu voia să urce o treaptă, graţie unui prieten.

Cunosc mai multe lucruri, dar nu le pot divulga, ele constituind secretul Dnei Rigmor Georgescu-Olenin. După sfârşitul tragic al lui Ică Antonescu, Olenin a făcut tot ce i-a stat în putinţă, pentru a uşura nefericirea — cel puţin din punct de vedere material — a soţiei lui Ică Antonescu.

Am spus că Olenin, ca sublocotenent, era colaborator de bază a revistei lui Tudor Arghezi. Şi după aceia nu a mai scris nimic.

La 23 August 1944, se găsea într'o legaţie din peninsula iberică. Producându-se catastrofa, e numit însărcinat de afaceri un domn care răspunde la numele de Brutus. Olenin n'a fost — ca orice Român cu scaun la cap contra ardelenilor — dar s'a isbit în viaţă de doi ardeleni: unul se chema Coriolan, celălalt, Brutus. Şi acest Brutus, nici mai mult nici mai puţin, voia să-l trimită în Ţară pe Olenin, pentru a contribui la... reconstrucţie. L-a ameninţat chiar cu intervenţia la poliţia ţării respective. Bine înţeles că "patriotismul" lui Brutus nu i-a mers cu Olenin, care era căsătorit cu o daneză, avea proprietăţi în Danemarca, etc. Totuşi, pe acest Brutus, pe acest farseur Brutus — tot farseur e şi acuma —, Olenin nu l-a iertat până la mormânt. Şi Olenin era un om bun. Totuşi a urît cu înverşunare pe acest farseur Brutus, pentrucă-i rănise demnitatea.

Şi aici intervine o parte, la care voi fi nevoit să vorbesc şi despre mine: "Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el", spune poetul, dar e imposibil să nu vorbesc şi despre mine, pentru a clarifica unele lucruri. Cum l-am cunoscut pe Olenin? Nu voi veni cu amănunte, voi spune doar că l-am cunoscut acum 30 de ani, graţie "Chemării", şi de atunci i-am devenit ca un al patrulea fiu: are trei băieţi. Mă invita la el şi povestea. Era o comoară. Îmi povestea — era aceasta o pasiune a lui — câte 4-5 ore în şir, sau chiar mai mult. Şi îl ascultam fermecat, căci tot ce povestea era frumos şi înţelept. Şi aici intervine chestiunea dificilă: îmi voi atrage poate critici din partea "amicilor", care vor spune că sunt lăudăros şi poate îmi voi atrage "inimiciţia" Dnei Rigmor. Din primul moment, Olenin a avut pentru mine o prietenie care depăşea normalul. Cauzele? Sunt trei. Făcusem liceul militar la Iaşi, ca şi el. Deşi ne despărţeau 18 ani, aveam o bună parte dintre profesori, comuni. Deci, amintiri, povestiri, despre ei. Al doilea, fusesem ofiţer, şi cum spuneam, Olenin avea nostalgia acestei meserii şi al treilea, poate cel mai important, eram un răzvrătit. Olenin se considera vinovat în viaţa pe care o dusese că, poate, îl trădase pe tatăl lui, pe Georgescu-Sergent. Şi atunci toată această nostalgie a răsvrătirii, şi-o concentra în mine. Nu odată, şi nu numai între patru ochi, dar chiar faţă de martori care traiesc şi pot să confirme, îmi spusese: "Govora, bate-te bine, bate-te crunt. N'ai nici o grijă. Dacă la un moment dat eşti învins, vei găsi în casa mea un adăpost". Şi atunci îi răspundeam: "Dle Olenin, de ce-mi spuneţi aceste lucruri? Ştiţi foarte bine că nu voi accepta". La care el, privindu-mă lung, îmi răspundea: "Te'nţeleg. Dacă mi-ai răspunde altfel, n'ai mai fi un răsvrătit. La fel ar fi răspuns şi tata".

Şi a venit un moment, în care am fost învins. Şi Olenin a cheltuit mulţi bani, făcând mai multe drumuri la Madrid, bătând la multe uşi, întrebând în dreapta şi în stânga, ca să mă găsească. E inutil să spun explozia de bucurie din scrisoarea lui, când m'a regăsit.

Dar să revin la motivul pentru care Dna Rigmor ar avea motive să-mi poarte pică. Eu sunt cel care-am scrisori de la Olenin în care o recunoate — l-am întors la literatură. Cum am spus, îmi povestea ore întregi. Şi i-am spus: "Dle Olenin ,de ce nu scrişi aceste minunate povestiri?" La care Olenin, cu vorba lui lătăreaţă, îmi răspundea: "Eh! Eu sunt un om sfârşit, un ratat. Da, a pronunţat cuvantul ratat. Dar am insistat atâta, ca un moldovan îndărătnic, până a început să scrie. Şi l-am convins că aceasta e o datorie faţa de Ţară şi faţă de tatăl lui. Şi a scris acel minunat "Murfatlar", pentru care desfid pe oricine ar afirma că nu va intra în Istoria literaturii române. Şi a mai scris şi celelalte cărţi pentru care, la fel, desfid pe oricine ar spune că istoricii de mâine nu vor găsi în ele pagini la care să alerge. Şi aici poate interveni "inimiciţia" Dnei Rigmor. Pentru tipărirea acestor cărţi, Olenin a cheltuit o mare sumă de bani.

Ştefan Georgescu-Olenin ar fi mai trăit mulţi ani dacă nu ar fi avut un atac care i-a paralizat jumătate din corp. Cu îngrijiri medicale şi-a revenit în parte. În această stare a bătut la maşină, numai cu mâna stângă, paginile care au dus la tipărirea cărţii tatălui lui: "Govora, te rog pune cât mai multă grijă, ca această carte să iasă cât mai frumos; vreau ca tata să fie mulţumit acolo, în mormânt".

Dar spuneam că existenţa lui Olenin este controversată. Sunt două legende pe care aşi voi să le lămuresc: una este sgârcenia lui, a doua, filosemitismul. Da, în 30 de ani, l-am cunoscut bine. Olenin a fost sgârcit cu el însuşi, dar nu cu ceilalţi. Vorbeam acum o lună cu un compatriot bogat din Madrid, un om care face mult bine, motiv pentru care l-am apreciat totdeauna, deşi el se găseşte pe baricade diferite. Şi-i spuneam: Dle X, există în exil o parte dintre compatrioţi, care cred că dacă un Român are Y milioane, trebuie să dea 90 % celorlalţi. E o teză greşită. Dacă aceşti Români bogaţi dau 1 % compatrioţilor, e suficient.

Desfid pe oricine ar afirma că a existat un Român, o instituţie românească, etc., care să fi bătut la uşa lui Olenin şi să fi ieşit cu mâna goală. Dar au existat Români abuzivi. A existat un fost subofiţer care-i telefona în fiecare zi cerându-i bani, şi încă, cu obrăznicie. Cunosc iarăşi cazul unui compatriot — poet talentat în Ţară dar care în exil nu a mai scris nici un vers — care-l vizita de cel puţin trei ori pe săptămână şi, la plecare, Olenin trebuia să-şi bage mâna în buzunar. Şi într'o zi, cu vorba lui lătăreaţă, i-a spus: "Ascultă dle X, îmi fac plăcere vizitele dtale, sunt mulţumit când vii, dar aşi fi şi mai mulţumit dacă, măcar odată, când vii, în momentul plecării nu ar trebui să bag mâna în buzunar". Acest X a trecut oceanul şi a ajuns bogat, chiar foarte bogat, dar nu se poate găsi nici cu lumânarea un compatriot sau o instituţie românească care să afirme că a primit un dolar dela acest X. Şi un alt caz. Fusese coleg de facultate la Roma cu un fecior de bani gata. Natural, la Roma, ca fecior de bani gata, svârlea banii în dreapta şi stânga. Olenin trăia mai mult decât modest. Dar nu Olenin se ducea la acest fecior de ministru să-i ceară câteva lire împrumut, ci inversul se întâmpla. Şi a venit exilul. Feciorul de bani gata a venit şi i-a spus: "Olenine, dă — mi suma cutare-o sumă importantă — căci vreau să montez un negoţ. Banii ţi-i voi da, când... ne vom întoarçe în Ţară". Olenin îşi cunoştea marfa, ştia că aceşti bani, dacă i-ar fi dat, s'ar fi dus pe gârlă, etc. Dar nu l-a lăsat să plece cu mâna goală. Şi a plecat amicul. Din întâmplare, Olenin a ieşit pe balcon şi a privit în stradă. Şi amicul ţinea mâna ridicată, şi striga: taxi! Şi atunci Olenin a dat drumul unei înjurături: "Tui sfântu..." Aceasta era cea mai gravă înjurătură a lui Olenin. "Eu merg cu metroul şi el merge cu taxiul, cu banii mei". Căci în sgârcenia faţă cu el însuşi, Olenin mergea totdeauna cu metroul. Şi acest amic, ajutat de un noroc în afară de serie, e azi bogat, s'a retras şi nu-i cunoaşte nimeni nici măcar adresa. Şi nu a dat *niciodată* şi *nimănui* nici un ban găurit, unui compatriot în nevoie sau unei instituţii româneşti. Şi a fost dintre acei ce a contribuit la crearea legendei "Olenin sgârcitul".

La Paris trăia greu un Român foarte de treabă. Era cântăreţ la biserică. Şi era invalid de razboiu, îi lipsea o ureche. Şi într'un an, pentru a scoate probabil un bănuţ, a tipărit un calendar de perete: o foaie. Şi s'a dus cu el şi la Olenin. Şi Olenin i-a dat pentru această foaie, 5.000 de franci. Şi seara, Olenin i-a povestit cele întâmplate lui Arsene, pe care-l avea invitat la masă. Şi Arsenie a isbucnit: "Cum dle Olenin, mie, pentru almanahul meu care are atâtea sute de pagini mi-aţi dat numai 1.500 de franci şi lui cutare i-aţi dat 5.000 pentru o foaie?". La care zâmbind, Olenin i-a spus: "Nu Arsene, nu i-am dat 5.000 de franci pentru o foaie, ci... pentru ureche".

Altă legendă e aceia a lui Olenin jidovitul. În acest domeniu aşi putea spune că Olenin a avut mulţi prieteni buni evrei, dar era contra forţei iudaice. Mă asemăn cu el: am avut şi poate voi mai avea prieteni buni evrei, sau jidoviţi (cazul Theo), dar sunt împotriva forţei iudaice. În celace priveşte evreicele, am fost totdeauna adeptul lui A. C. Cuza care spunea că e contra "zidanilor", dar nu contra "zidancelor".

Olenin a avut strânse prietenii cu mulţi evrei. Unora, din Izrael, le cunosc şi adresa, le voi trimite revista, şi când vor afla că a murit Olenin, sunt sigur că vor vărsa o lacrimă. La Paris a avut un mare hotel, în asociaţie cu doi evrei: unul se numea Samuel, altul A. B. (ercovici), Plopul. Acest Bercovici Plopul, era unchiul lui Noel Bernard (ercovici), de la Europa Liberă. Olenin avea o manie: nu voia să fie tras pe sfoară. Deaceia avea dese ciocniri cu numiţii asociaţi, dar, în general, trăiau în bună armonie. Dar cei doi evrei aveau totdeauna invitaţi compatrioţi din toată lumea, bineînteles pe cheltuiala... casei. Şi atunci Olenin şi-a spus: sfântu lor de jidani, numai ai lor să profite? Românii noştri nu?" Şi avea atunci toată ziua invitaţi, pe care nu numai că-i trata ca la mama acasă, dar la plecare le dădea şi substanţiale pachete. Şi celace-i enerva pe asociaţii lui evrei, era că majoritatea celor invitaţi, erau... lejionari. Încercând să protesteze, Olenin le-a răspuns: "Dar ce măi Plopule — sau Samuel — eu te-am întrebat vreodată pe tine dacă invitaţii tăi sunt din "Irgun"?

Dar celace era mai curios, e că Olenin dispărea aproape în fiecare după amiază. Unde se ducea? În biblioteci. Ce căuta în biblioteci? Material contra forţei iudaice. Are vreo 20-30 de caiete cu fişe: cunoştea 8-10 limbi. Olenin mi-a spus că aceste caiete mi le va lăsa mie. Ştie şi Dna Rigmor de asta. Să le cer? Nu ar fi o întreprindere fără rost, când şi eu sunt cu un picior în groapă? În orice caz, ultima dată când l-am văzut mi-a dat mai mult de 1000 de tăieturi din ziare, pe această temă.

Am fost invitat de la Madrid — plătindu-mi-se şi drumul — şi am stat două luni în marele hotel, pe gratis. Nu mai vorbesc de fermecătoarele ore petrecute cu Olenin, dar m'a dus şi la aceste biblioteci — multe evreeşti — în care am găsit şi colecţia "Poruncii Vremii". Şi Olenin era încântat de festa pe care le-o juca asociaţilor lui evrei, Samuel şi B. (ercovici) Plopul, el, "jidovitul", Olenin.

Dar în acest timp s'a întâmplat şi ceva nostim. Ca să nu-şi supere asociaţii, era abonat şi la o foaie scoasă la multiplicator de nişte evrei romani. Olenin, era extrem de meticulos: păstra cea mai mică chitanţă, cea mai mică dovadă. Într'o zi, de jos de la recepţie, a fost chemat la telefon în apartamentul lui. Directorul foii, îi cerea să plătească abonamentul. "Bine, i-a răspuns Olenin, dar parcă ţi-am plătit abonamentul pe un an, acum două luni. Ce, la voi la evrei, anul are numai două luni?" Evreul a răspuns că nu-i adevărat. "Aşteapta", i-a spus Olenin, a căutat în hârtii, a găsit chitanţa şi i-a spus la telefon data şi numărul chitanţei. Şi i-a spus şi ceva, probabil cu sfântu... Peste o săptămână, evreul şi-a scos foaia. Şi în ea era un atac imbecil contra lui Olenin. Numele i-l făcuse O-LENIN, îi spunea antisemit, feroce antisemit, care face totuşi afaceri cu Iţic şi Şloim. Se referea la Samuel şi la Bercovici. Dna Rigmor care ştie destul de bine româneşte, a citit, a luat foaia şi i-a chemat pe cei doi, pe Samuel şi Bercovici. "Să-mi spuneţi care dintre voi e Iţic şi care e Şloim"?

Pe prietenul meu Olenin l-am văzut pentru ultima dată vara trecută, la Copenhaga. Era slăbit, foarte slăbit, când am intrat s'a ridicat cu greutate şi mi s'a aruncat în braţe. Paralizia îi lăsase, printre altele, o urmă foarte gravă pentru povestitorul Olenin: vorbea cu dificultate. Îmi dădeam seama cum suferea din cauza aceasta. Şi am suferit şi eu. Mă aşteptam să-l ascult 5-6-7-8 ore, cu farmecul lui neegalat de a povesti. Când am plecat, aruncarea în braţele mele a fost desnădăjduită, presimţea probabil că aceasta era ultima dată când mă vedea.

A murit modestul şi totuşi marele român, Ştefan Georgescu-Olenin. Aşi fi dorit să-i trimit admirabilei Doamne Rigmor a floare, pentru a o depune pe mormântul neuitatului meu prieten. Nu am avut posibilitatea. Graţie bunăvoinţei lui Traian Popescu, care şi el a cunoscut şi apreciat pe Ştefan Georgescu-Olenin, pot, pe această cale, să depun pe proaspătul lui mormânt, o lacrimă.

UN MIRACOL ISTORIC

de Ion TOLESCU

FIREA, rostul şi menirea Neamului Românesc, adică "ecumenicitatea noastră naţională", să zicem, este bine fixată în timp şi în spaţiu, de istorie. Este o sinteză de dionisiac şi apolinic. Umbră şi lumină. O prezentă în ideal. Un contur al perfecţiunii. Realizarea, adică re-crearea noastră. Fapta pe care o facem şi care ne face pe noi înşine, în ceeace ne transcende substanţa şi circunstanţa. Aceasta este transcendenţa noastră. Înfrângere şi victorie la un loc, pe care mersul vremii le uneşte, cum a unit pe Decebal şi Traian în noi. Cum e posibilă această unire? Dionis şi Apolo împreună. Şi asta vine şi mai de demult.

Dela Troia tracică învinsă de Atena. Învinsul fundează Roma, care devine o nouă Atenă, pentrucă Apolo întotdeauna e învingător, ca lumina.

Această Romă-Apolo, mereu în luptă cu Dionis, se întoarce împotriva Traciei, a barbarilor, care era, în originea ei, ea însăşi. Traian contra lui Decebal. Ce a urmat apoi? Biruitorul e cucerit de învins, care îi ia până şi numele. Enigmatică pierdere a numelui milenar de "roman"! Miraculoasă substituire! Un Dionis apolinic.

Aceste a poporul român. Un miracol istoric.

Şi după aceea lupta continuă. Aurelian lasă Dacia barbarului Atanaric, regele Vizigoţilor, care în numele lui Decebal porneşte împotriva imperiului lui Traian. Alaric învinge Bizantul şi dă foc Romei, punând sfârşit acelui Imperiu, luminat de columna înfrângerii Daciei. Şi el însuşi ia titlul de General al Legiunilor romane. Iar Ataulfo, în continuare, dus de destin mereu pe urmele lui Traian şi tot în numele lui Decebal, îşi fundează dinastie în însăşi ţara împăratului învingător, prelungind în Spania dăinuirea Imperiului. Astfel Dionis mereu devine Apolo, el însuşi rămânând Dionis. O mărturisesc Cronicile regilor Spaniei: Dela divinul Diurpaneu (Decebal) ne tragem şi dela Zalmoxe", spun ei prin gura Sfântului Isidor de Sevilla, ca şi cum ar fi fost regii "dacilor liberi", urmaşii lui Decebal, care pândeau, la marginile imperiului lui Traian, ţara lor însăşi.

Iată deci. Aceasta e istoria. Viaţa noastră.

Decebal şi Traian, care sunt vii în noi.

Dionis şi Apolo, care sunt eterni. Aureola asupra ruinei. Jartfă, creaţie. Seninătatea mortii.

Adică Viaţa. Ce este Meşterul Manole? Ce este Miorita? Este o dinamică a resemnării, iar nu un fatalism static. E o depăşire, o dăruire, o transcendentă. Cu această dăruire a noastra — îi ţinem vii în noi pe Decebal şi Traian.

Cu această dăruire a noastră, L-am primit pe Cristos.

Când? Istoria nu spune data creştinării Neamului Românesc. A păstrat-o în taină Sfântul Arhanghel Mihail.

ION ŢOLESCU

Proletari din toate țările, uniți-vă ! Anul XI, nr. 50, joi 14 decembrie 1978

România literară

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

50

TUDOR VLADIMIRESCU
si
DINICU GOLESCU
(Pag. 12—13)

George Uscătescu: POEME

MELC, MELC, CODOBELC
SCOATE COARNE BOURESTI
SI MA DU LA BUCURESTI
SI MA FA
DIN GARDIST,
COMUNIST AVANTGARDIST

Meridiane

În multiplă veghe

In multiplă veghe in multiplă goană
Căutăm inaltul arzător azur
Intr-o invalburare veșnic năzdrăvană
Sfintă infiorare ceas dedus mai pur.

Mai descind poeții argintie apă
Tovarăși statornici ai instrăinării
Prinsă-n cavalcada zarilor sireapă
Mesageri ai nopții calmi heralzi ai țării.

Regăsesc pădurea adormită in brumă
In pădure doarme somnul liminar
Am să-i spun pădurii : ia-mă tu și du-mă
Către țara inaltă și fără hotar.

Regăsesc poeții și poeții imi cintă
Cintecul pădurii păsări fără somn
E inițiul cintec pentru țara sfintă
Cintecul cu păsări ce se vrură om.

Millenarium

Vremea șterge imaginea sfirșitului, pietrificată e
Imaginea morții Moartă e nostalgia unui
Apocalypsis cum figuris Cornea aspiră la
Aroma oțetului și-și trebuie reinnoita dirzenie
A vocii vopsite cu culorile unui veac
Dirzenia stupului fascinant al mileniului muribund
Baladă milenară, cadență milenară, intristat crepuscul
Saltimbanci aruncați in polare lumini
Aripi inghețate in metalul speranței ce a fost
Nu a fost, ființă redusă la singeroasa așteptare
Infloresc galbene odăjdii, lumini multicolore
In balconul universului reminiscență
Apocalypsis cum figuris Rara avis
Cerul e plin de petecile lunii
In noaptea asta vrem să pornim din nou
In acest capăt de mileniu pe cărările lunii
Saltimbanci ai lunii vrăjitori ai luminii
Imbrăcați in hlamida surisului lunii
Am descoperit luna din nou sub Apocalips
Hai să ne răsfirăm in lună și să regăsim
Așa inceputul să prăsnuim milenarul visat
Milenarul temut ars in tremurul vieții
Și-al iubirilor și-al gizelor ce palpită
In eterna oglindă a unei adolescențe feminine
Ce trăia ascunsă undeva sub cuta adincului
Cutremurată adolescență, eternă, ardere, pintre
Insetat de impreunări și plinătate și neant.

Așteptare

Consumate și veșnic treze sunt după-amiezele
Cenușa e ardere continuă rivnă germinală,
Dorința se vrea inăbușită in uitare și furie
Mii de săbii spintecă tremurul inăbușit al cărnii
Carnea regină carnea tirană carnea cheag de vină
Măruntaie expuse marilor neimpliniri
Chipul celeilalte așteptatei intrupare rinjet
A neimplinirii ce arde in dorința ce arde
Minciună devorată de vintul vorbei de amarul
Vorbei de candoarea ochiului albastru ce minte
Așteptare neant dorință neant vulcan nimic
Ani intregi de așteptare se string in după-amiaza
Nebună ce evocă atitea sute de după-amiezi —
Fals implinite vag impreunate in trupuri
Vag incleștate in aprigă revărsare a firii
Neant de căutări in cutele corpurilor incleștate
Mincinos impreunate mincinos incleștate de mii
Și mii de ori impreunate in incleștarea
Ce n-a fost nimic nimic nimic ardere vană
Fata morgana a două cărni deschise
Mecanic deschise una alteia in sute
In mii de după-amiezi de penumbră
Alcov bolnav al nefirii ce s-a vrut
Cindva indrăgostită bolnav deschisă unei
Impreunări ce-a refuzat să fie niciodată
Niciodată. Cara sine metaphysica !
Nici o după-amiază fără așteptare
Nici o așteptare fără gerul absenței.

Ontologie

Humus, hău și piatră
Spusă idolatră
Fac nefac neumbră
Peste firea sumbră

Drum nedrum de humă
Ia-mă in spate, du-mă,
Tot pe calea intoarsă
Peste firea arsă.

Cint necint de jale
Leagănă-mi agale
Apa necuprinsă
Peste firea stinsă.

Cărărie inaltă
Du-mă sus in altă
Zodie de miere
Peste firea piere.

Chiot imi e visul
Somnul paraclisul
Mă-ntorc ca o minge
Peste firea stinge.

Cum necum mi-e harul
Imi aprind amnarul
Tot in piatra unsă
Peste firea ascunsă.

Aripa neființei

Aripa timpului agită așa fără naimă
Transparența calmă a memoriei
Și dintr-odată liniștea purcede hotărită
Spre căutarea inceputului. Incepe, așa,
O adevărată epopee personală
Anabasis in ritmul racului multicolor
Căutind indărăt, la cumpăna apelor,
Momentul prăbușirii in ființă
Iluminarea primei intrupări
A gindului intr-un cireș, o casă, un drum,
Un chip matern legănind inchipuirea
Celui dintii demers spre singurătate
Și moarte și vis și inlanțuire firească ;
O casă, un cireș, un drum solar
Anabasis scară luminată către primul
Pas insinuat in balconul veșnic insorit.
Se insăilează discret metafora inceputului
Nu-mi cereți să vă descriu după tipic
Chipuri și icoane ori frinturi de zariști
Nu-i ceasul pentru chemarea miloagă
A evocărilor lirice a unui destin personal
Fiinta tandră a primului pas se confundă
In dimensiuni sonore cu vietăți obiecte și umbre
Care au stat neclintite in același loc
Calm ocrotit de aripa caldă a neființei.

PE MARGINEA CARTILOR

VINTILA HORIA:
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL

de Nicolae NOVAC

Apariția romanului D-lui Vintilă Horia: "DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL" în limba română, constitue fără îndoială, unul din cele mai însemnate evenimente literare, nu numai a anului 1978, ci a tuturor anilor exilului nostru; fapt pentru care se cade a-l fi mulțumitori atât autorului, care în cele din urmă a decis publicarea lui în limba srtămoșilor săi, cât și editorului, dl. Traian Popescu și instituției pe care o conduce cu vrednicie de atâția ani de zile: "Editura Carpații".

Romanul acesta, distins în anul 1960 cu "Premiul Goncourt", în care, sub formă de jurnal, sunt ilustrați ultimii opt ani din viața de exilat a marelui poet latin Ovidiu, nu putea fi scris de cât de un alt exilat și poet, care el însuși a trăit pe toate portativele, durerea deștărării.

Ovidiu din romanul "Dumnezeu s'a născut în exil", poate fi însuși, precum spunea Alain Palante în "La France Catholique": "Vintilă Horia — care — întărit de propria sa experiență, s'a transformat în Ovidiu", dar iarăși, cum pe drept cuvânt sublinia Piero Cimati în "La Fiera Letteraria" — și noi suntem absolut de acord cu dânsul —: "Ovidiu suntem noi toți"... Noi cei care trăim amarnica durere a deștărării.

Sunt în această carte, pagini de o nespusă frumusețe, demne de însuși condeiul marelui Ovidiu:

... "Viscolul sgâlțâie acoperișul. Marea geme în depărtare și valurile se transformă, în noapte, în lungi stihii de ghiață. Mâine oamenii vor putea umbla pe deasupra peștilor și un vecin mai vânjos decât mine va trebui să deschidă drum până la ușa mea ca să pot ieși din casă. Nu mi-a fost dat niciodată să ascult un astfel de vaer, însoțit de ropotul zăpezii înghețate izbind pereții. Dincolo de acest urlet ascuțit, care vine asupră-mi ca un ecou de valuri, geamătul mării pare însăși vocea nopții, ca și cum timpul ar avea un glas și l-ar face auzit într'un singur punct al pământului: aici..." (pag. 5).

Sau:

"... E încă lumină și scriu în fața ferestrei larg deschise. Frunze, cele dintâi din această toamnă, au început să cadă, în grădină. Aud foșnetul lor prelung în vânt și lenta lor prăbușire. Vântul a încetat și o liniște adâncă a cuprins orașul. Toamna cunoaște astfel de clipe pașnice când vântul se oprește dintr'odată, ca o fiară la pândă, în care oamenilor li se pare că aud, în depărtări, pașii catifelați ai zăpezilor viitoare"... (pag. 127).

Dar, în afară de aceste descrieiri poetice, ce revin, iarăși și iarăși, dela o pagină la alta, cartea aceasta cuprinde un alt fior, mult mai adânc, mult mai profund și mult mai grăitor:

"... Cum mai puteam crede încă în Zeus, adulterul, criminalul, ușuraticul, invertitul, când, în fața ochilor mei, la Alexandria, învățam că Dumnezeu este unul singur, cu toate că substanța sa era triplă? Cunoști această doctrină? E de o mare frumusețe. Lumea nu e decât o arenă unde se înfruntă Binele și Răul. Binele va învinge până la urmă, dar lupta continuă, în cer, pe pământ, înlăuntrul nostru"... (pag. 139).

Iată însă chintezența acestui roman, și, credem noi, sâmburele care a fost adevăratul motiv pentru care Vintilă Horia a scris acest roman:

"... Zamolxe a fost un simbol trecător, un precursor al acestui Dumnezeu a cărui împărăție va fi fără sfârșit și a cărui luptă cu oamenii va dura milenii. Cine va putea renunța atât de repede la obiceiurile sale, la prejudecăți, la zei sângeroși și usor de împăcat, asemănători păcatelor noastre cele mai scumpe, ca să accepte durerile unei noi nașteri, la fel de înspăimântătoare ca și ideea morții? Ori, credincioșii lui Zamolxe sunt singurii între toate neamurile lumii, care nu se tem de moarte. Astfel, ei sunt pregătiți pentru noua naștere și poate vor fi primul popor care se va lăsa să fie modelat de învățătura Mântuitorului și va primi doctrina Sa, fără ca acest lucru să schimbe prea mult lucrurile. Si alții îi vor primi învățătura, dar transformarea va fi grea și va cere secole"...

De remarcat însă este următorul aliniat cu privire la Nașterea Domnului:

"... Dar atunci, pentru ce nu s'a născut aici? (adică în Dacia). Răspunsul e ușor de dat: pentru ca destinul Său să se împlinească. Profeții vorbesc despre o suferință și o umilire. Aici nimeni nu L'ar fi făcut să sufere. Intreg poporul, dela rege la păstori, L'ar fi urmat de îndată. Nimeni nu s'ar fi gândit Să-l scuipe în obraz, nici Să-i străpungă mâinile și picioarele, iar dacă ar fi cerut de băut, nu I-ar fi dat oțet ci lapte și miere, și trăind, n'ar mai fi putut reînvia. Ca să poată suferi și rămâne fidel istoriei lui viitoare, S'ar născut aiurea, acolo unde va fi imediat transformat în durere"...

Apoteoza acestui admirabil roman este însă subliniată în rândurile care urmează:

"... Trecutul și viitorul Dacilor fac un singur tot. Cum să nu vezi acest lucru după ce l-ai cunoscut de aproape? Mi-aduc aminte în această clipă de cuvintele preotului: "Vei mai afla și alte lucruri înainte de a muri". Nu le-am aflat oare? Mă număr și eu printre acești învingători învinși. Augustus m'a exilat ca să mă facă să sufăr și am suferit. Dar știu acum că Roma, această Romă care era, la începutul suferințelor mele, oglinda tuturor gândurilor, nu se află la răscrucea tuturor drumurilor de pe acest pământ, ci altundeva, la capătul unui altfel de drum. Si mai știu că Dumnezeu s'a născut, și El, în exil"...

Ne-am ferit, intenționat, de a repovesti romanul, cum deobicei se face în recenzii, și aceasta, pentru a nu văduvi viitorii cititori de bucuria întâlnirii inedite cu el. Am scos doar în evidență și am subliniat, numai ceea ce ni s'a părut nouă că trebue dat în vileag, pentru a documenta valoarea intrinsecă a romanului acesta. Mărturisim însă cu toată sinceritatea că nu găsim cuvintele calde de recomandare a acestui roman cititorilor însetați nu numai de o slovă românească aleasă, ci și de a retrăi, prin exilul lui Ovidiu pe plaiurile noastre de baștină, propriul nostru exil. Căci, e prea banal a spune doar că: "această carte nu trebue să lipsească din casa niciunui deștărat"...

Subscriem deci de încheiere rândurile lui Stephen Spender din "New York Time": "Această carte este pasionantă la un alt nivel: ca studiu al unei vieți în exil, pe care alții au trăit-o înaintea lui (Dante de exemplu), vreau să spun despărțirea de patrie trăită ca o revelație, ca descoperire a altei patrii, aceea a spiritului". Nu putem însă trece cu vederea nici afirmația făcută de Robert Payne în "Saturday Revue" din New York, că anume, în acest roman: "Vintilă Horia a construit o întreagă lume în jurul portretului lui Ovidiu. E ceva magic în această carte, care transformă moartea în viață", și la fel cele scrise de R. Vasquez Zamora în revista "Destino" din Barcelona: "Tot ceea ce lumea a putut suferi în douăzeci de secole cu marile totaliarsme este expus în această carte într'un fel extraordinar de subtil și de realist în acelaș timp".

G. DUMITRESCU:
DEMASCAREA

Dup "THE LOST FOOTSTEPS" (Barkley Publishing Corp., 1961), de Silviu Crăciunaș; "ZONE OF VIOLENCE" (Belmont, 1962), de Donald Dunham, fost director USIS în București între anii 1947-50; "PITESTI" (Colecția Dacoromania, 1963), de D. Bacu, apărută și în ediție engleză sub titlul "THE ANTI-HUMANS" (Soldiers of the Cross, 1971); "INTOARCEREA DIN INFERN" (Vol. 1 Editura Dacia, 1969, și Vol. 2 Editura "Acțiunea Românească, 1972), și "CANALUL MORTII" (Editura "Acțiunea Românească, 1974), de Ion Cârjă; precum și "AMINTIRI DIN INCHISOARE" (Biblioteca Asoc. Culturală Română), de Nicolae Dima, precum și multe altele în limbile: englesă, francesă, germană, etc., iată o nouă carte și în acelaș timp un nou document de acuzare a celui mai crud și inuman sistem din istoria omenirii instaurat în țara noastră de baștină de baionetele și tancurile muscălești, datorită vânzării de la Yalta de către cei doi ramoliți: Winston Churchill al Marei Britanii și Franklin D. Roosevelt al Statelor Unite.

Cum, in general, precum spun americanii de rând când este vorba de cărţi cu acelaş subiect: "am citit una, le-am citit pe toate", ţinem să subliniem că, citind cartea d-lui G. Dumitrescu: "DEMASCAREA", ne-am convins că d-sa a reuşit cu adevărat să infirme această neghioabă zicală. Căci, cu toate că in paginile ei tratează situaţii şi evenimente descrise, intr'un fel sau altul, in unele din cărţile mai sus menţionate, ne aflăm de data aceasta in faţa unor noi şi inedite mărturii trăite de chiar autorul cărţii, mărturii ce complectează dosarul ruşinei, aberaţiilor şi crimelor comise in inchisorile din România sub regimul comunist. Si, o putem spune că, citind această carte de 197 pagini, ne-am dat seama de ce grozăvii inumane au fost salvaţi cei ce se găseau peste hotare in acea vreme de tristă memorie, când ajunseseră la conducerea României otrepele societăţii omeneşti, scursurile mahalalelor, bestiile cu chip de om care pregăteau "omul nou socialist" prin bătăi până la pierderea conştiinţei şi chiar până la moarte, toate sub ochii paznicilor şi cerberilor guvernului. Si mai aflăm iarăşi adevărul confirmat dealtfel şi de alţi autori, că, pentru realizarea acelei aşa zise "societate multilateral desvoltată", trâmbiţată cu atâta emfază in zilele noastre de către actualul guvern al României, comuniştii au recurs la echipe de bătăuşi recrutate tot dintre cei inchişi. Astfel, reintâlnim in această carte, care se ocupă in cea mai bună parte a ei de metodele de "reeducare" din lagărul Piteşti, figura de tristă memorie a lui Turcanu, a lui Levinski şi a altora, deja cunoscuţi exilului din cărţile lui D. Bacu, Ion Cârjă şi Nicolae Dima, intr'o nouă lumină macabră ce dovedeşte gradul de desumanizare a acestor oameni ce au trecut ei inşişi prin toate fazele de "reeducare" teroristice marxist-leniniste.

Iată mai jos un fragment din această carte, ce dovedeşte, fără doar şi poate, halul in care aû fost aduşi aceşti "reeducatori":

"Turcanu face câţiva paşi rari, apăsaţi. Pe faţa lui nu se profilează nici o umbră că s'ar indoi cumva de nereuşita demascărilor de care a vorbit. E parcă incredinţat că el este cel căruia, după terminarea acestei experienţe, i se va da mână liberă să organizeze pe tot cuprinsul ţării centre pentru reeducarea oamenilor. Are parcă aerul să spună: eu sunt creatorul omului marxist"

Drept răsplată din partea partidului comunist, a cărui unealtă a fost peste câtiva ani insă, Eugen Turcanu şi alte câteva element ale sale, vor sta pe banca de acuzaţi, intr'un proces nălucă, si vor fi condamnaţi la moarte şi executaţi.

Dl. G. Dumitrecu, descrie sfârşitul acestor desumanizaţi, in aceste rânduri:

"Intr'o dimineaţă, când se ingâna ziua cu noaptea, au fost scoşi din celule şi apoi din fort şi duşi in Valea Piersicilor.

"Totul era pregătit: groapa şi plutonul de execuţie. Monştrii au fost inşiruiţi in faţa gropii. Comandantul plutonului a strigat, foc. Au căzut toţi deodată; Turcanu in mijlocul lor.

"S'a turnat var peste ei şi apoi groapa a fost astupată cu pământ"...

Acesta este mesagiul cărţii: "DEMASCAREA", pe care-l trimite lumei incă libere. Dl. G. Dumitrescu, pentru a o trezi la realitate, inainte de a sta, ea insăşi, in faţa unei gropi comune.

Recomandăm cu toată căldura această carte cititorilor noştri.

NICOLAE NOVAC

(Cartea se poate procura direct dela autor: Grigore Dumitrescu, Plett Str. 48.—D-8000 Munchen 83, West Germany, contra cost: 19.50 DM.)

PELLEAS SI MELISANDE

POEMUL IUBIRII VESNICE

de Ovidiu VUIA

...Si j'étais Dieux, j'aurais pitié
de coeur des hommes...
Masterlinck-Debussy

Am inceput să trăesc de când te-am intâlnit pe tine,
Lumina mea.
Iţi aminteşti, când ne-am vorbit intâia oară?
Era aici la fântana Orbilor.
Atunci mi-ai intins mâna ta rece ca marginea lunii
Şi tremurândă ca un hulub prins in palmă.
Părul tău lung cădea in apele limpezi
lângă silueta verde a sălciilor prelungi.
Acolo in ochii tăi am regăsit răsfrânt
Seninătatea celui mai primăvăratec cer
imbracată in alb, erai tu insăţi, o Primăvară.
Iţi aminteşti de muzica ce-o murmura
In jurul nostru pădurea?
Din florile deschise peste noapte
sau
din trupul tău fecioreinic
izvorau
acele miresme proaspete
dătătoare de-o dulce ameţeală?
Sărutul tău il simt pe buzele mele,
poiană insorită de crini, de hiacinţi
şi tuberoze.
Tot raiul care-l ai in tine
imi face astăzi moartea mai uşoară.
Intunerecul devine din ce in ce mai greu.
Se lasă peste lucruri, ne desparte.
Când vrei s'auzi plânsul meu
Vino aici la fântana Orbilor
Şi-l vei intâlni.
Aici va fi el impreună cu iubirea mea
Care nu se lasă atinsă nici
de aripa morţii
Aici o vei găsi lângă sălciile prelungi
Ca părul tău
Si in oglinda apelor ce poartă
acelaşi cer
Ca ochii tăi.
Lângă tot murmurul pădurii
voi fi şi eu
Lângă şi pentru tine.

Iubitul meu,
Iată, fără tine, inima mea
numai vrea să bată.
Trupul mi s'a ofilit
şi sbârcit
ca mâncat de rugina toamnei.
In mormântul care s'a deschis
pentru tine, vreau să-mi găsesc
şi eu locul,
acolo infăşuraţi in roua intunerecului,
să ne regăsim din nou,
Lumina mea.
Şi cei ce ne vor căuta in dorul lor,
vor putea auzi vorbind de iubirea noastră
Sălciile melancolice şi plângătoare
Apele cu oglinda cerului in ele
Şi murmurul pădurii cu miresmele
ei de primăvară.
Aici, lângă fântana Orbilor.

Adio, iubitul meu.

DREPTURILE OMULUI

Cu cât trece timpul, se adevereşte ingenuitatea lumii vestice, care la Helsinki, ca şi la Belgrad, a inghitit cacialmaua sovieto-comunistă, a aşa zisei obligaţii asumate, de a respecta acordurile semnate, cu surle şi trompete, asupra drepturilor omului; parafate şi prezentate ca apoteoza finală a celui de al doilea răsboi mondial.

Bluff şi incă eftin, continuat cu cinică impertinenţă, deoarece suferinţele lacrimile, teroarea şi moartea, continuă nestingherite de increţirea frunţii Domnului Kurt Widheim, sau ameninţările de bâlci ale Preşedintelui Carter.

IANUARIE 1979 — PIATA OPEREI IN PARIS

Doamna Maria Bodea, in vârstă de 55 de ani, este prima grevistă a foamei din Paris pe 1979. Dânsa este originară din Bucureşti (cartierul Balta Albă) şi a sosit in Franţa cu un gând: să-şi sacrifice bătrâneţile cu scopul de a-şi scoate din chinga comunistă intreaga familie: fata, ginerele şi soţul.

Este o familie ca multe altele din ţară, care simte că nu mai poate suporta atmosfera interioară impusă samavolnic de adunătura zisă "proletară" şi pur şi simplu şi-a luat lumea'n cap. Am folosit expresia "*s'a sacrificat*" deoarece doamna Maria Bodea ar fi putut să se reintoarcă in ţară şi să fi trăit liniştită după o viaţă de muncă. Dânsa insă a preferat să-şi piardă pensia, să-şi neglijeze sănătatea (şi aşa şubrezită de multă vreme) şi să se aşeze in Piaţa Operei din Paris incepând cu data de 8 ianuarie, in ajunul vizitei lui Giscard la Bucureşti. Intrucât pe 18 ianuarie avionul prezidential n'a putut ateriza in România, iar cele 109 dosare ale refugiaţilor din Franţa n'au putut fi impinse sub nasul "autorităţilor competente", familiei Bodea nu i s'a dat paşaport, iar doamna a fost internată la l'Hôpital Dieu.

Pentru moment medicii nu-i mai permit să continue greva foamei dar alţii s'au decis s'o ajute.

Zilnic se produc cu sutele scene şi apeluri, in toate oraşele lumii libere, cu conţinutul celor reproduse alăturat, sau asemănătoare.

Toate evidenţiază drama Europei Estice, dar Apusul n'o inţelege. E probleme altora, nu a lui.

Totul pare inutil.

Câteodată, coincidenţa vizitei oficiale in România, de exemplu, a vreunui demnitar important al lumii liberi, isbuteşte la un pahar de ţuica sau o tartină de icre negre, să obţină rezolvarea favorabilă a câtorva cazuri, din sutele care zac in geanta lui. La aşa maximum de efort, să nu ne mirăm de atât de minim rezultat.

Dece să nu promiţi, pentru a arunca praf in ochii lumii libere, când nimic şi nimeni nu te poate obliga să respecţi cele promise? Asta este o prejudecată burgheză, care trebue combătută şi distrusă. «Perfecţiunea paradisului comunist» nu admite presiuni exterioare, mai ales că «toate aceste cazuri constitue instigaţii ale unor rude rătăcite şi trădătoare, respinse cu dispreţ de masa poporului român liber».

Dacă s'ar reveni la omenia româneasca de altădată, n'ar mai exista asemenea cazuri şi nici Neamul Românesc, pe care pretind că il reprezintă, n'ar fi considerat «bestie» in lumea adevărat liberă.

ADRESAT TUTUROR EXILAŢILOR POLITICI ROMANI

Astăzi 1 Martie 1979, un grup de refugiaţi politici români ce se găsesc pe teritoriul Franţei, au pornit o acţiune publică de protest contra nerespectarii drepturilor fundamentale ale omului de către regimul comunist din Bucureşti. Ei protestează pe Esplanade Trocadéro din Paris pentru dispreţul cu care "preşedintele" comunist Nicolae Ceauşescu tratează cetăţenii României şi pentru faptul că nu-şi respectă semnătura pusă pe Acordurile de la Helsinki in faţa reprezentanţilor altor 34 de naţiuni. Cu toţii sânt decişi să continue această acţiune de demascare pînă in momentul in care persoanele revendicate mai jos vor păşi pe pămîntul Franţei:

— Domnul CICERONE IOANIŢOIU din Bucureşti — fost deţinut politic timp de 16 ani in inchisorile comuniste din România (1948-1964).

— Doamna MARIA OPRIMA din Bucureşti — in prezent aflată in arestul Securităţii din Calea Rahovei.

— Domnul FLORIN ROŞESCU din Bucureşti — destituit din serviciu şi persecutat in toate funcţiile pe care le-a ocupat.

— Domnul OCTAVIAN GIURCĂ din Craiova — exmatriculat din Facultatea de Electronică din Bucureşti pentru motivul că doreşte plecarea definitivă din ţară.

Rugăm pe toţi cei care se simt solidari cu aceste persoane să se alăture zilnic, la orele 18, protestului nostru de pe Esplanada Trocadéro din Paris.

Vă mulţumim anticipat.

NECROLOG

Anul 1978 a fost un an de grele incercari pentru Românii din Spania, incheindu-se cu trei pierderi, Luis Beneito Marti, Vasile Iasinschi și Tuliu Bașiu.

LUIS BENEITO MARTI

Spaniol originar din Valencia a venit în România cam prin anul 1920, pentru a rezolva unele afaceri ale tatălui său exportator în Tara noastră, rămase în suspensie din cauza primului răsboi mondial.

I-au plăcut Românii. Ne-a cunoscut bine și ne-a apreciat atât de mult, încât și-a ales tovarășe de viață o româncă, pe Elena Porfireanu, și nu s'a mai întors până în 1946, când Rușii, care ocupaseră România, l'au obligat să-și părăsească postul de Consul General al Spaniei la Bucuresti. Om jovial și generos, atât în Tara cât și după reintoarcerea la Madrid, a avut brațele, casa și punga lui deschise tuturor Românilor necăjiti, ajutând în măsura posibilităților, pe cei care trebuiau ajutați.

Cunoscând și apreciind apropierile existente ca temperament și fel de a fi dintre spanioli și români, a luptat și în Tara, și în Spania, pentru cunoașterea celor doua națiuni și pentru o strânsă colaborare între ele, fiind în bună parte autor al frățietății existente.

Prieten credincios al Mișcării Legionare, al Căpitanului și al Comandantului, a rămas departe de toate intrigile țesute, considerându-le rezultatele firești ale prelungirii exilului, oboselei în lupta dusă și pretext pentru a nu contribui mai departe la sacrificiile cerute de prezenta pe baricade.

Pe noi cei de la "CARPATII" ne-a împrumutat banește să punem bazele editurii prin tipărirea primului volum din Istoria Românilor de Xenopol, prefața semnată de el, fiind o palmă pe obrazul compatrioților bogați și neînțelegători.

Plecarea lui dintre noi lasă un gol profund.

Fie-i țărâna ușoara și să odihnească în pace.

LUIS BENEITO MARTI! Prezent!

VASILE IASINSCHI

Era Soimul Bucovinei Legionare, pe care el o făcuse să înțeleagă chemarea Căpitanului, o organizase și o transformase intr'o citadelă a naționalismului Codrenist.

Era un om de multă omenie, de multă înțelegere umană, ceace nu l'a ferit de decepții, inerente răutății omenești. Atunci devenea dârz, aspru, uneori nedrept.

Dar pentru scurt timp, căci conformația lui spirituală, profund creștină îl obliga să ierte, să uite, să împaciuiască ogorul Căpitanului.

Comandant Legionar in 1938, pentru aceste calitati sufletești a fost desemnat de Căpitan, să însoțească trupurile neînsuflețite ale lui Moța și Marin dealungul Țării Românești, luând în fiecare oraș, gară, sat, jurământul cutremurător — Moța Marin —, miilor de legionari, care așteptau îngenunchiați trecerea trenului mortuar:

> "MOTA SI MARIN!
> JUR IN FATA LUI DUMNEZEU,
> IN FATA JERTFEI VOASTRE SFINTE PENTRU CHRISTOS SI LEGIUNE,
> SA RUP DIN MINE BUCURIILE PAMANTESTI,
> SA MA SMULG DIN DRAGOSTE PAMANTEASCA,
> SI PENTRU INVIEREA NEAMULUI MEU,
> IN ORICE CLIPA,
> SA STAU GATA DE MOARTE.
> JUR!"

Și Vasile Iasinschi a fost unul dintre cei care au înțeles că luând acest jurământ, sutelor de mii de legionari îngenunchiați dealungul liniilor de fier, pe unde treceau trupurile de legendă dacică ale lui Moța și Marin, era primul obligat că să-l respecte și a făcut-o fără șovăire, ca Ministru al Statului Național Legionar in **1940-1941**, ca Ministru în Guvernul Național Românesc dela Viena, in 1944, trimițându-și voluntar în diviziile românești dela Dollerheim propriul și singurul fiu, care și-a făcut datoria de legionar și de român, până în ultima clipa a rezistentei europene contra năvălitorului bolșevic, ca și prizonier al Americanilor internat în lagărul dela Glasenbach, cu alți membrii ai Guvernului de exil de la Viena, ca refugiat în Spania franquistă., representant al Comandantului Mișcării Legionare Horia Sima și Comandant al Bunei Vestiri, însărcinat de ei cu cumpărarea terenului și construirea căminului MOTA-MARIN.

Și-a împlinit misiunea cu constiinciozitatea legionară care-l caracteriza, rămânând în Istoria Legionară realizatorul acestui cămin, destinat a intări legăturile sufletești între spanioli și români.

Vizionar al destinului măreț rezervat Legiunii în istoria Europei de mâine, a lăsat pe patul de moarte, ca un legamant și testament pentru cei de bună credință, lozinca "UNITATE SI DISCIPLINA" singura care poate conduce la victoria legionara de mâine și la înfăptuirea acelei Românii strălucitoare ca Soarele depe cer, pe care a visat-o Moța, dându-și sfârșitul.

Personal l-am cunoscut târziu. Eram împreună refugiați la Badgastein, în Austria. Se stabilisera între noi raporturi de românească înțelegere și afecțiune, rămase nestirbite până în ultimul moment. Plimbările noastre prin pădelui Badgastein-ului, în cautare de urzici, ciuperci, afine și smeură, și comentarea situației nostre după capitularea Germaniei, vor rămâne de neuitat pentru mine, caci asa se forjase o prietenie sinceră, care a supraviețuit tuturor intrigilor ulterioare.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihneasca în paza lui.

VASILE IASINCHI! Prezent!

TULIU BASIU

Un pustnic pătruns de doctrina Căpitanului și de legile vieții legionare, pe care le aplica cu strictețâ vieții lui zilnice.

Vorbea puțin, căci discursul lui era fapta.

A apărut în garnizoana Madridului cam concomitent cu înființarea Caminului românesc din — Colonia del Retiro — al cărui director a fost tot intervalul de timp cât a locuit acolo. Fusese ales de Monseñorul Kirk și de Părintele Orduna, rectori spirituali ai Căminului, și nu s'au înșelat. Om sobru, disciplinat, a știut să armonizeze perfect conviețuirea pensionarilor de diverse vârste și mentalități. Experiența făcută la Salzburg, ca Administrator al Căminului și Cantinei românești, înființate de Misiunea Catolică Romană de acolo, i-a servit și a știut cum și ce fel trebue organizat ajutorul refugiatilor.

Fiu al Banatului, a trăit toate momentele grele ale bătăliilor date pe plan legionar și s'a bucurat de victoriile acumulate, deși atât Carol al doilea, ca și Mareșalul Antonescu, l'au pedepsit crunt pentru credințele lui legionare, permanentizându-l în temnițe până la inceputul lui 1944.

Trimis pe front cu dispoziția "reabilitarii, post mortem", cateva luni inainte de capitularea din 23 August 1944, unitatea din care făcea parte a fost încercuită de Ruși, și Bașiu ca prizonier de răsboi a fost internat în lagarul Oranki, alt infern din stepele nordice sovietice.

Acolo a dus o campanie de lămurire a soldaților, de ceace însemna înrolarea în diviziile românesti pregatite de rosii Tudor Vladimirescu și Horia, Closca și Crisan ca o politie specială la discreția ocupantului, sabotand aceasta inrolare.

Această acțiune l'a costat ani grei de suferinti fizice, transformându-l intr'o ființă umană, total vlaguită, ceace a dus la repatrierea lui ca muribund în anul 1947. Recuperat fizic prin îngrijirile familiei, în 1948 a luat drumul exilului, refugiindu-se prin Yugoslavia în Austria, considerând ca o misiune de onoare continuarea luptei impotriva ocupantului sovietic al Tarii noastre, până la eliberarea ei.

Ajuns la Madrid a devenit șeful garnizoanei legionare din capitala Spaniei și a fost ca inginer, realizatorul mărețului monument ridicat gloriei camarazilor Ion Moța și Vasile Marin.

Un om de mari sensibilități sufletești și de o delicatețe proverbială în afara orelor închinate luptei legionare, unde se impunea ca șef, se strecura printre noi în asa fel, ca să nu deranjeze pe nimeni cu ceva.

Trăia retras ca un sihastru, împărțind timpul intre serviciul lui ca inginer la Fabrica, Legiune și Comunitatea Românilor din Spania, al cărui Vice-Presedinte a fost ani îndelungați. Duminicile, era cantorul capelei unite din Madrid condusă de Parintii Orduna și Albaralcin până la desființarea ei de noua politică a Vaticanului cu estul.

A fost un om iubit și apreciat de toată lumea. Dovada ca în afara camarazilor și românilor din Madrid, toată direcția Fabricei și un autobus cu peste 65 de functionari și lucrători din Fabrică, l-au însoțit până la cimitirul din Carabanchel, unde Tuliu Basiu își doarme liniștit somnul de veci.

El și-a făcut datoria cu prisosință ca creștin, ca român, ca legionar și ca om. Dumnezeu să-l aibă în sfânt-i pază și să-l odihnească în pace.

TULIU BASIU! Prezent!

IN LUNA IANUARIE 1979 S'A STINS DIN VIAȚĂ

Doamna Ghizela Popescu (născută Nicolau) la vârsta de 79 de ani, fosta soție a lui Tudose Popescu, unul dintre inițiatorii "Gărzii de fier" (Văcăreștean). A fost înmormântată la Onești "Fie-i țărâna ușoară"

NOTE CU LEXIC POTOLIT

• Iata ce citim în "Vatra" (Oct.-Dec. 1978): "La "Carpații" (Traian Popescu) face loc genului din ciupercile otrăvite de pe vremuri "Curierul Românesc" și "CHEMAREA". Deci la "Chemarea" se cultiva genul de ciuperci otrăvite. Cine le cultiva? Natural, eu, care eram directorul acelei foi. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Și atunci am căutat la dosar și am găsit scrisoarea ce o dăm în fotocopie. "Să nu fie cu supărare. Aprecierile scrisului dtale nu sunt de complezență. Sunt puține condeie în exil care spun *ceva*, neconvențional și actual. *Dragi sunt amintirile "Chemării"*. Cine semnează? Vălimăreanu. Scrisoarea are data de 1 Mai 1977. Cum e posibil ca "ciupercile otrăvite" de la Chemarea să-i fi fost dragi la 1 Mai 1977 și să le pună la stâlp în 1978? Și cum e posibil ca "unul din puținele condeie din exil, care *spune ceva neconvențional și actual*" (1 Mai 1977), să devină omulețul cu vapoarele de pe Mureș în 1978?

Sunt două supoziții: 1) Dl Vălimăreanu are un început de amnezie. Il sfătuim să consulte un medic. 2) Notele nu sunt scrise de el. O fi plecat dl dr Vălimăreanu la o adunare a Consiliului Național și atunci, conform năravului, Demostene Fofotin s'a culcat în patul prințesei? Vigilență dle dr Vălimăreanu. Toți cei care au făcat vreo cumetrie cu Fofotin, au ieșit prost. Să n'o pățești și dta.

• In acelaș număr din "Vatra", Demostene scrie un articol "Două aniversări tragice". Articolul e scris cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la asasinarea lui Corneliu Codreanu, intr'o foaie zisă legionară. Fofotin își spune și el legionar. Și articolul e un ditirambic elogiu adus partidului liberal și lui I. G. Duca. Totuși, lui Demostene îi scapă câteva inepții. Dacă ar invia Duca, în loc să-l felicite, l-ar trage de urechi. Iată ce spune Demostene: "Partidul liberal, mai mult decat oricare partid, era deprins cu puterea și nu cu opoziția". Cred și eu! Intr'o lungă opoziție, spre sfârșitul secolului trecut, "partidul liberal fusese slăbit de felurite dizidențe care îi amenințau existența". Pentru a nu se distruge partidul, cu mare greutate, Mitiță Sturza refăcuse unitate partidului liberal și cu "politica de săru mâna" l-a readus la guvern". "I. G. Duca, ales sef al partidului liberal după moartea lui Vintilă Brătianu, era constrâns la o "politică" de săru'mâna", fața de un aventurier (Carol II)". Motivul? "La rândul său Duca se temea de o opoziție prea prelungită, care ar fi amenințat existența partidului liberal".

Știam și noi câte ceva din chestiile acestea de "înaltă politică". Știam că partidul liberal a putut să-și lungească viața după 1918, grație nu numai "politicii de săru'mâna" ci chiar utilizând fuste regale — prin interpuși —, fuste regale pe care Demostene le reamintește în articolul său.

Și acuma Fofotin ne invită să uităm totul, să ne unim în Consiliul Național — în care însfârșit, el, fiu

Absender

P. Vălimăreanu

Erbprinzenstr. 17 A

(Postfach oder Straße und Hausnummer)

7800 Freiburg - Germania

(Postleitzahl) (Ort)

[illegible]

Vălimăreanu

Postkarte

Sfy. M. S. Govora

Av. Reina Victoria 13, 10 A

(Postfach oder Straße und Hausnummer)

Madrid 3 - Spania

(Postleitzahl) (Bestimmungsort)

al unui ministru liberal, să ajungă să ocupe un rang asemănător — cu partidul liberal, cel cu racilile desvăluite de însuşi *marele fiu*. Perfect, dar după o atât de lungă şi amară opoziţie, a mai rămas vreun liberal? Pe vremuri, partidului liberal i se spunea partidul celor trei şobolani. Mai există vreun şobolan, cu care să ne unim?

● "În toate partidele şi organizaţiile există persoane ignare, cu minte obtuză şi judecată anapoda, pline de ifosele unei stupidităţi monumentale şi convinse de marea lor importanţă", mai scrie în acelaş articol Demostene Fofotin. Românii care-l cunosc, spun că are mare dreptate şi că are ocazia să vadă o asemenea persoană ignară, ori de câte ori se uită în oglindă.

● Şi tot în acelaş număr din Vatra, sub un pseudonim femenin, Demostene îl laudă pe efemerul ministrul liberal, adică pe Fotin Enescu. Printre altele ne spune că în timpul primului războiu mondial, a fost la aprovizionare. Ca şi fiul, în cel de al doilea războiu. Eu l-am numit ministru efemer într'un singur guvern. Fofotin vine şi ne spune că a fost ministru în mai multe, dar nu ne spune durata acelor guverne, dacă au fost sau nu efemere. Pentrucă este cunoscută şmecheria lui Ionel Brătianu. Acesta, pentru a satisface ambiţiile bolnave ale multora dintre partizanii săi, îi numea miniştri în acele guverne de tranziţie iniţiate de el. Aceştia erau oamenii de umplutură şi, când venea în mod serios la putere, graţie fustelor regale, atunci punea miniştri pe alţii. Se pare că e cazul tatălui lui Demostene. Şi dacă nu e aşa, să ne dea durata guvernărilor în care a fost ministru celebrul lui tată de care, posteritatea nerecunoscătoare, nu vrea să-şi amintească. Noroc că are un fiu în exil, ministeriabil şi el, care-şi ia un pseudonim de femeie şi pune lucrurile la punct. Mai onest ar fi fost ca acest articol să-l fi semnat Petre Vălimăreanu, căci chestia cu Maria Voichiţa e prea trasă de păr. Ori dl Vălimăreanu a găsit că e mai prudent să nu gireze cu semnătura lui, lăudăraoşemile lui Demostene?

● În ceiace priveşte plecarea mea în Carpaţi, dl Vălimăreanu a nimerit-o din nou cu oiştea lui Ieremia. Pentrucă o plecare în Carpaţi a existat. Am plecat cu un profesor legionar. Am trecut clandestin graniţa din Franţa în zona franceză, de acolo în cea americană şi însfârşit, în Austria. Am ajuns la Salzburg, dar acolo, se primise o telegramă: Comandamentul legionar îi ordona legionarului să se întoarcă. Motivul? Acest profesor fusese de mai multe ori în Ţară şi adusese de acolo mai multe persoane, profesorul Protopopescu, etc., printre ei femei şi copii. Era deci un om cu experienţă. Dar profesorul fusese descoperit. Era aşteptat şi orice contact ar fi luat sau ar fi încercat să ia, ar fi dus la noi arestări. Profesorul s'a supus ordinului. Rămas singur a trebuit să mă întorc şi eu. La înapoiere am fost prins de grăniceri şi am făcut două săptămâni de închisoare la Kaiserlautern. Braşoave? Părintele Boldeanu, cu corectitudinea de care am mai vorbit odată, nu poate să mă desmintă nici acum, cum n'a făcut-o nici atunci. S. Sa a fost la curent cu această încercare, ba ne-a făcut — mie şi profesorului —, o slujbă specială în Bois de Boulogne.

Dar chiar fără asta, din punct de vedere curaj, mă simt cu mult deasupra domniilor lor. Eu am fost în războiu în *linia I-a* şi încă, *voluntar*. Ori Eneştii, tatăl şi fiul, au fost — aşa cum se cuvenea — la aprovizionare. Pentru linia I-a erau proştii şi nu ministeriabilii. Ţi-am spus eu dle Vălimăreanu că ai să cazi rău cu Fofotin. În lipsa dtale şi a prinţesei, o să se culce în patul prinţesei. Adică o să-ţi facă numai boroboaţe, cum a făcut şi Prinţului şi tuturor.

● Dl Demostene Fofotin ne spune că S. Sa Părintele Boldeanu a salvat Biserica din Paris cu ajutorul unui Mare Rabin şi al dlui Şapiro, venerabilul Lojei Masonice din Paris. Demostene a uitat să numească pe Kir Theo (dosiadis) "prietenul" dlui Vălimăreanu. Aceasta înseamnă lipsă de recunoştinţă, ceiace la Demostene nu miră.

● Pentrucă Kir Theo e o personalitate. Părintele Boldeanu, scrie, negru pe alb: "Exemplul vieii sale prezente, am simtit-o ca pe o binefacere". Şi Kir Theo, la rândul lui, continuă să facă servicii Părintelui, făcându-i reclamă în marele său, etc. Buletin al Izraeliţilor de Rit Elen. Astfel, recent, i-a mai acordat Părintelui o calitate — pe lângă multele ce le mai are —, şi anume, Theo spune că Părintele Vasile are darul ubicuităţii, adică Sf. Sa poate fi prezent în mai multe locuri, în acelaş timp.

Am citit în Buletinul Izraeliţilor de Rit Elen, că Părintele a slujit în ziua de 8 Noembrie 1978 în Biserica din Paris, ori, în aceiaşi zi şi, mai mult sau mai puţin, la aceiaşi oră, Părintele Vasile a slujit la Madrid, slujbă la care am asistat şi eu. Cum ştiam ca tot natul că Buletinul citat e gazeta "românească" cea mai bine informată de pe mapamond, am rămas perplex. Şi am ajuns la concluzia că Părintele are o "sosie", adică o altă persoană care-i seamănă perfect: una a slujit la Paris şi cealaltă la Madrid. Dar care era originalul şi care era copia? Pentrucă, ori eu am fost păcălit, ori Kir Theo. Şi cum eu îl cunosc bine pe Părintele Vasile de mai bine de 30 de ani, sunt sigur, categoric sigur, că cel care a slujit la Madrid era el şi cel de la Paris era sosia, adică păcălitul a fost gazetarul "profesionist", Kir Theo.

● Doctorisimul Drăgan l-a insultat pe Demostene Vuia, spunându-i neofascist. Ori doctorisimul se înşeală: Demostene Vuia n'a fost niciodată nimic. A fost doar un chibiţ, chibiţ cultural şi ciubucar. Totdeauna a căutat cu grijă ca postul de chibiţ cultural să fie însoţit şi de un ciubucel. Dar teribil e Drăgan ăsta! Are atâtea ocupaţii şi mai are timp să se ocupe şi de chibiţi!

De la început am gândit că trebuie să fie altceva la mijloc. Şi este. Milionarul roşu e supărat foc pe Demostene (Vuia), pentrucă din cauza lui, a pierdut o frumuşică sumă de bani. Ori el e obişnuit să câştige totdeauna. Indiferent în dauna cui; chiar în dauna poporului român. Ori cu Vuia, sau mai bine zis din cauza lui Vuia, a pierdut. Pentru prima dată în viaţa lui. A auzit că Vuia are un manuscris important, în legătură cu Tracii şi milionarul, gândindu-se să-l cumpere, a şi trimis la München câţiva emisari, ca să trateze cumpărarea manuscrisului. Şi afacerea nu s'a făcut. Nu pentrucă Vuia ar fi vrut să-i vândă sau nu opera, că cerea prea mult sau prea puţin. Când e vorba de Traci, doctorisimul plăteşte oricât. Dar Vuia n'avea nici un manuscris. Ultimul, de 12 pagini, a reuşit să şi-l tipărească acuma 40 de ani. De atunci nu a mai avut nici un manuscris: chibiţeala nu i-a permis să mai scrie.

Dar interesant e că Demostene (Vuia), s'a simţit obligat să răspundă atacului doctorisimului, şi încă, în pretenţioasa revistă "Limite". Şi s'a simţit obligat să explice cititorilor ce a făcut el timp de 41 de ani. A dat cititorilor, socotind că dsa este o personalitate a exilului, un curriculum vitae. Aflăm astfel că acum 41 de ani a poposit la Paris. Ce-a făcut? A scris broşura de 12 pagini. Şi pe urmă sare tocmai în anul de la Christos 1946. Deci în 1946 se găsea la Bucureşti. Şi, graţie unui celebru profesor german care avea nevoie de el, i s'a dat voie să ajungă în Germania. Şi când te gândeşti că pe acea vreme erau unii tonţi care se agitau contra comuniştilor! Făceau manifestaţii, erau băgaţi la închisoare şi alte asemenea nimicuri din acestea! Bineînţeles că erau şi alţii care nu erau tonţi şi erau trimişi cu burse la Paris sau în alte părţi.

Dar ce a făcut între 1937 şi 1946? Demostene e foarte discret. Vezi, între 1937 şi 1946 a fost un războiu. Ce a făcut Demostene în timpul razboiului? Nu vrea să ne spună, consideră că e mai bine să ne lase plutind în vag. Dar din rândurile lui "demne", reiese că ar fi fost prin Germania. Ce făcea? Ce-a făcut totdeauna: chibiţea. Demostene vrea să ne dea a înţelege că în acest timp el era "democrat", o calitate pe care o are de la naştere. Şi ne spune că Horia Sima a dat ordin să-l aresteze. Logica spune că aceasta s'ar fi putut întâmpla numai între 23 August 1944 şi 8 Mai 1945, adică în timpul când a existat guvernul de la Viena. Să fim serioşi! Horia Sima avea putere să dea ordine de arestare în Germania! Dar, ca mulţi alţii, a găsit şi el ocazia s'o faca pe curajosul. Pe el, că nu răspunde! Ori iată dle Demostene, s'a schimbat situaţia. Timp de 30 de ani s'a aruncat cu toate pietrele şi consemnul era să nu se răspundă. Şi consemnul nu s'a schimbat, e în vigoare, dar noi de la "Carpaţii" am hotărît să călcăm acest consemn. Vom răspunde prompt la orice atac vuiesc sau nevuiesc.

Pentrucă Demostene mai spune ceva: are hârtie de la Aliaţi că a fost singurul străin care s'a opus la executarea de lucrări de apărare. Unde? Nu ne spune. Trebuie să fi fost undeva prin Germania. Eram pe acolo şi ştiu că în faţa înaintării Aliaţilor, se făceau lucrări de apărare şi străinii erau obligaţi să facă aceste lucrări. Dar dl Vuia avea vână de erou dac în el şi s'a opus. Cine cunoaşte pe Nemţi, ştie că aceasta era imposibil. La ei, "befehl, ist befehl". Şi dacă s'a opus şi nu i s'a întâmplat nimic, înseamnează că a adus un argument. Care putea fi acel argument? Simplu: eu sunt Român, deci sunt aliat, sunt acoperit de guvernul de la Viena, adică de guvernul celui pe care-l înjură, fiind convins că nu se va întâmpla nimic, deoarece Horia Sima nu răspunde la atacuri!

Dle Demostene, stai liniştit, chibiţeşte şi roade osciorul pe care-l ai, mai ales că acest oscior, ca şi altădată, îţi dă posibilitatea s'o faci şi pe "democratul" şi pe "rezistentul" şi pe "eroul". N'ar fi exclus ca peste câţiva ani, ca dovadă de "resistenţă" şi "eroism", să aduci faptul că ai fost atacat de doctorisimul Drăgan. Şi n'ar fi rău dacă între timp ai mai scri o broşurică, pentru-a-ţi justifica meseria de chibiţ cultural. Ce Dumnezeu, în 41 de ani numai o broşurică de 12 pagini!

● Credeam că dl dr Petre Vălimăreanu a început să scrie numai de când e în exil. Ce eroare! Dl Vălimăreanu scris şi la "Axa", adică în 1940, când scria contra lui Ion Mihalache. Deci are o activitate scriitoricească de 38 de ani. Aproape cât Demostene Vuia, acesta întrecându-l cu trei ani. Şi recunosc că am fost nedrept cu Demostene. Căci, oricum, el a scris o broşură de 12 pagini în 41 de ani, pe când dl Vălimăreanu, în 38 de ani, n'a scris nici una de 5 pagini. E drept că are trei ani înainte şi cum se aude că are două cărţi pe şantier, îl va lăsa în urmă pe Demostene. Şi iarăşi, ca să fim drepţi, trebuie să recunoaştem că dl Vălimăreanu e foarte ocupat: pe lângă întorsul manivelei la flaşnetă, dsa mai are o ocupaţie foarte migăloasă, care-l ia tot timpul: dsa e vânător de virgule.

● In numărul trecut am avut câteva cuvinte dure la adresa lui Mircea Damian. Le menţin. Dar onestitatea mă obligă să spun şi cuvintele bune ce am auzit despre el. Astfel, mi s'a spus, Mircea Damian trăia în sărăcie. Scotea "Fapta" (a lui, nu cea a lui Demostene Fofotin), muncind din greu, cu poliţe, cu greutăţi, vânzându-şi lucrurile ce avea, unul câte unul. La un moment dat, pentru a putea plăti o poliţă, a trebuit să vândă maşina de cusut a soţiei sale, care era modistă.

Dar Mircea Damian, ca toţi "intelectualii" noştri mari, era comunist. La 23 August, cum era normal, a instalat "Fapta" într'un apartament confortabil. Ce a scris şi cum a scris atunci, nu ştiu, dar pot să-mi închipui. Date mai precise asupra celor scrise atunci în "Fapta", ne poate da directorul "Buletinului Izraeliţilor de Rit Elen, adică "prietenul" René Theo. El era mâna stângă a lui Mircea Damian. Mâna dreaptă, adică Ştefan Baciu, se găsea prin Elveţia, trimis să lucreze la reconstrucţia Ţării. Misiunea de "reconstrucţie" a marelui nostru poet, era de a obliga pe toţi Românii ce se găseau în afara fruntariilor, să se întoarcă acasă, tot pentru a ajuta la reconstrucţia Ţării.

Şi într'o zi, în redacţia "Faptei" intră doi "eliberatori" cu "balalaicele" în "bandulieră". Şi... *"Ia na pişi na gazetă!"* au spus ei ameninţători. Lui Mircea Damian şi mânii lui stângi, adică lui René Theo, nu le venea să creadă. Cum ei... *na pişi na gazetă*", ei, comunişti care aşteptaseră să vină "eliberatorii" şi "rezistaseră", să nu mai aibă dreptul să *pişi*? Căci René Theo care e poliglot, a înţeles că li se comunica că "Fapta" nu mai are dreptul să apară, că e interzisă. E Drept că René, în vinele căruia curge sângele eroilor de la Salamina, a avut mai mult curaj decât Mircea Damian. El numai s'a îngălbenit, pe când Mircea Damian... Scena mi-a povestit-o René Theo, pe când eram prieteni. Autentic. Şi Theo nu înţelegea cum li se poate face lor nedreptatea aceasta (de aici încolo, e ceiace scriu eu şi nu ce mi-a povestit Theo), lor care erau înscrişi pe lista comuniştilor de la "Timpul" şi "Ecoul"?

S'au dus să intervină pentru ridicarea interdicţei, susţinând că ei sunt pe listă, la... George Ivaşcu. Acesta a scos lista şi nu l-a găsit, nici pe unul, nici pe altul. Şi Theo a protestat. Dar însfârşit, şi-au dat seama că lista lui Ivaşcu era lista numărul 1, adică a celor de la 1 la 1000. Şi Damian şi Theo figurau pe lista de la 1000 la 2000. Ori, le-a explicat Ivaşcu, cei care au drepturi indiscutabile erau numai cei care figurau pe lista numărul 1. Deaceia, Theo, care nu a uitat scena, s'a răzbunat şi a scris în Buletinul Izraeliţilor de Rit Elen, că Ivaşcu a fost... legionar.

Am scris mai sus că Theo a fost comunist. Nu fac afirmaţii cu uşurinţă. Cântăresc îndelung cuvintele. Şi dacă am spus că Theo a fost comunist, înseamnează că am dovezi. Nu spun de exemplu că Ştefan Baciu a fost comunist, pentru că nu am dovezi. Când le voiu avea — dacă le voiu avea — voi grăi. Deocamdată, despre dl Ştefan Baciu spun doar că a fost "tonto útil", pentru aceasta având dovezile necesare.

Şi încă o chestiune. Din rândurile de mai sus, prin întrebuinţarea unor cuvinte chisnovatice, cititorii ar putea crede că am părăsit lexicul potolit recomandat de maestrul Mircea Eliade. Ar fi o eroare. *Pişi*, înseamnează pe ruseşte a scrie, deci eliberatorii cu balalaicele le comunicau că nu mai au dreptul să scrie şi nu să facă altceva, cum poate unii cititori şi-au închipuit.

Şi, natural, caravana merge mai departe. Cred şi eu. Cu certificate semnate de Marcel Schapira şi alţii.

● In "Vatra" dl dr Petre Vălimăreanu, ne spune că din trecerea prin regenţă, Prinţul Nicolae n'a prea lăsat urme. Păi cum putea să lase, dacă era ocupat cu lăptarii?

● Cu decedatul prinţ, am avut şi eu relaţii. Nu atât de strânse ca dl dr Vălimăreanu, dar am avut. Era abonat şi la Chemarea la care, ca şi la Vatra, Prinţul plătea "un pârlit" de abonament. Dar Prinţul, ca orice om, avea şi el maniile lui: se credea spiritual. Astfel, când îmi vorbea de Chemarea, îi spunea "Scremarea", iar Vetrei dlui doctor, îi spune "Şatra". Aceasta nu înseamnează că aşi voi să-i contrazic pe dl doctor, care afirmă că-i plăcea Vatra, Prinţului, ci numai aceasta: Prinţul Nicolae credea că e spiritual.

● Se svoneşte că dl dr Petre Vălimăreanu vrea să publice în volum corespondenţa sa cu Prinţul Nicolae. In acelaş timp se spune că ar lucra la un roman cu titlul "Răpirea Sabinelor". Eroul ar fi tot un prinţ — dl doctor are şi el o manie, aceia a prinţilor — care, răpeşte o femeie din popor — spun femeie şi nu fată, pentrucă eroina era măritată — şi o face domniţă. Scena răpirii s'ar petrece într'un restaurant de pe lângă Snagov, unde era şi o pistă de dans. Incognito, căci aşa-i plăcea prinţului din poveste să umble, să dea în dreapta şi în stânga, pumni şi insulte dar totul, aşa se petrec lucrurile în lumea princiară, cavalereşte. Prinţul intră şi el în restaurant. O vede pe femeia din popor la o masă cu soţul ei, îi place, o invită la dans şi... pe aici ţi-e drumul. A invitat-o în bolidul său şi, ca în poveştile din copilărie, a făcut-o... domniţă.

● Nu l-am cunoscut personal pe Mircea Popescu şi nici mare lucru nu am avut ocazia să citesc din ce a scris dispărutul. In Vatra citesc că erau odată el, prinţul şi doctorul, într'o maşină. Au avut o mică ciocnire cu altă maşină şi la sfarşit, Mircea Popescu îi spune prinţului: a fost un atentat la Vatra: că dacă-i rupea piciorul lui Vălimăreanu, cu ce mai scria?

Repet, nu l-am cunoscut pe Mircea Popescu, dar din celace citesc în Vatra, înseamneaza că decedatul era un om de un humor extraordinar. Un humorist dintre aceia care, surâzând, spune adevăruri pe care ceilalţi le iau drept glume.

● In România copilăriei mele şi chiar mai târziu, era un instrument muzical căruia i se spunea... flaşnetă. Cânta o singură melodie. Aceiaşi, zile, săptămâni, luni şi ani dearândul. In exil există un domn doctor care şi el, cântă aceiaşi melodie de... 30 de ani. Ar merita deci să i se spună doctorul Petre... Flaşnetă.

● Dar şeful Curţii a împins pe prinţ şi la politică. A măcut o săptămână românească la Madrid şi una la Freiburg. Nu voi vorbi nimic de cea de la

Freiburg, căci nu am date. Mă voi referi la cea de la Madrid unde, dl Vălimăreanu, spune că a avut un succes desăvârşit. Ori adevărul e cu totul altul. Niciodată nu s'a putut înregistra un eşec mai dureros. De 10 Mai s'a proiectat o slujbă religioasă în cea mai mare biserică din Madrid, o biserică în care încap câteva mii de oameni. Dacă ar fi fost o zi de sărbătoare, biserica s'ar fi umplut cu obişnuiţii spanioli care veneau la "misă" şi ar fi fost câteva mii de oameni.

M. F. Enescu, marele cap politic, ar fi putut să trâmbiţeze în *Fapta* (nu a lui Damian), că au venit să aclame pe prinţ 7000 de spanioli!!! Ori în biserică erau numai cei vreo sută de Români aduşi pe cheltuiala prinţului, transport, masă, casă, etc. Dar s'a mai întâmplat ceva. Şeful casei civile, în numele prinţului, a invitat pe toţi şefii misiunilor străine din Madrid. Ori fiind 10 Mai, Comunitatea Românilor din Spania, contra căreia se făcuse această zarvă, a făcut şi ea slujba obişnuită în Biserică din strada Garcia Morato. Şi, natural, a invitat pe toţi şefii misiunilor străine. Şi, toţi şefii misiunilor străine, au răspuns, ca în toţi anii, la invitaţia Comunităţii Românilor din Spania. Biserica fiind mică, cu Românii şi cu şefii Misiunilor străine, s'a umplut. Era plăcut să vezi o biserică, chiar mică, plină şi cu toţi şefii misiunilor străine din Madrid prezenţi. În biserica cea mare, cu o capacitate de mii de persoane, cei 100 de români aduşi din străinătate şi fără nici un ministru străin, erau un spectacol dezolant! Ce să mai pomenim de situaţia prinţului? Mereu întreba la telefon dacă au venit miniştrii străini. Şi cel cu care vorbea era M. F. Enescu, fiul ministrului efemer. Defectul de vorbire normal, din cauza enervării se făcuse infernal şi prinţul nu înţelegea nimic. Insfârşit, a trebuit să vină căci n'a avut încotro.

Şi a avut loc şi un banchet. Ca totdeauna, dl Vălimăreanu are dreptate. Spune în "Vatra" că prinţul era cam sgârcit. Şi acesta e adevărul: cheltuielile banchetului le-a plătit... inginerul Sfinţescu. Dar la acest banchet, un participant, a ţinut un discurs şi i s'a adresat prinţului spunându-i... Majestate!!! De această dezolantă "săptămână" românească, se pare că dl Vălimăreanu a uitat. Şi nu ar fi cazul să uite: dintr'un autobuz care mergea la Majadahonda, dl Vălimăreanu a fost obligat de ceilalţi să coboare şi să continuie drumul pe jos!!!

• Şi a mai avut un lamentabil eşec omul, marele om politic, care dintr'un anumit punct de vedere seamănă cu Demostene: la un 13 Ianuarie, dacă nu mă înşel, a voit să dea o şi mai mare lovitură: de data aceasta, obiectivul îi era dl Horia Sima. Dimineaţa a avut loc obişnuita slujbă religioasă la Majadahonda la care, tot ca deobiceiu, oamenii prinţului nu au participat. Dar au aranjat o conferinţă. Era o lovitură joasă contra căreia, cel mai furios era... Iancu Fleşeru.

La acea adunare, conferinţa trebuia s'o ţină un şef falangist, mare vorbitor, care se numea Salas Pombo. La conferinţă erau invitaţi toţi românii din Madrid. Şi cum dl Horia Sima era şi el un Român din Madrid, a venit şi el. Respectabilii erau furioşi şi poate ar fi încercat să-l dea afară, dar acolo era şi Iancu Fleşeru care-i arunca priviri ucigaşe fiului efemerului ministru şi-i dădea a înţelege că cu Ardealul nu se poate pune. Prinţul întârzia, din nou telefoane şi iar telefoane. Insfârşit a venit, vizibil enervat. Şi a început să vorbească... Salas Pombo. Şi a început prin a saluta pe prinţ şi pe... *dl Horia Sima, Şeful Mişcării Legionare şi urmaş al lui Corneliu Codreanu!* E inutil cred să adaog că marele om politic M. F. Enescu, era cu fălcile încleştate, şi chiar fără defectul lui Demostene,, nu ar fi putut articula nici un cuvânt.

• Nu aşi fi voit să mai scriu nici un cuvânt în plus în afară de cele din nota din numărul anterior, dacă nu ar fi venit pomenita scrisoare de la un cititor, şi dacă anumite publicaţii şi chiar aşezăminte, în loc să-l lase pe răposat să odihnească în pace, nu ar fi voit să-l transforme în erou. Ori a scri, aşa cum s'a scris, în anumite publicaţii, înseamnează a falsifica istoria. Prinţul Nicolae de Hohenzollern, ne place sau nu, aparţine istoriei. A fost prinţ de România ,a fost regent, a voit să fie rege, etc. Dar istoricului de mâine, trebuie să i se procure date. Şi nu numai datele adulatorilor, ci toate datele, şi de o parte şi de alta. Pentru a furniza date cercetătorilor de mâine, am scris cele de mai sus. Şi nu am terminat.

• Dar am mai voit ceva: am voit să-i atrag atenţia dlui Nicolae Penescu. Am voit să-i arat cu cine pleacă la drum. Fiul efemerului ministru, cu defecte de vorbire, i-a făcut numai boacăne prinţului Nicolae de Hohenzollern. Iată ce-l aşteaptă pe dl Penescu, mai ales dacă va fi şi el "sgârcit" ca răposatul prinţ.

N. S. G.

ECOURI

SCRISOARE DE DESTAINUIRE

• O bună cunoştinţă din Bucureşti, care îmi vorbise cândva cu elogii despre taberele de muncă în folos obştesc ale legionarilor şi deasemeni invedera faptul că Mişcarea legionară câştigase mari simpatii în massele româneşti, a stat recent puţin mai mult în occident. Deşi relaţiile dintre noi erau unele de multă încredere prietenească, eu totuşi n'am întrebat pe această cunoştinţă dacă este tentată să rămână în vest şi nici nu mi-am îngăduit vreo sugestie în acest sens. Mi-am zis că asemenea lucruri nu se întreabă şi poveţe nu e cazul de dat. Aşa încât cunoştinţa mea a deliberat cu sine însăşi sub deplină scutire de vreo influenţă dinafară, decizând în cele din urmă în forul său interior: întoarcere! Iată scrisoarea cât se poate de interesantă, în care dezvoltă pe scurt o filosofie a motivelor deciziei sale.

«Sunt în preziua întoarcerii în Ţară. Acest gând — cum bine îţi poţi închipui—mă turbură adânc. De ce mă întorc? Este o întrebare pe care mi-o pun şi eu. Totul mi se pare atât de complicat, atât de tragic şi nu ştiu să aleg între a îmi fi bine şi a împărtăşi cu cei din Ţară drama pe care o trăim. Ce ştiu sigur este că această dramă ne-a dat o adâncime de gândire, o generozitate de sentiment, o perspectivă de viaţă pe care occidentul nu o are. Că plătim scump această largă perspectivă nu va avea importanţă în istorie. Dar va înregistra oare istoria acest «salt» spiritual crescut din tragic? Şi, pe de altă parte, mă întreb: vom avea noi cei de «acolo» mijloacele şi puterea de a spune lumii de aici că viaţa comportă valori dincolo de «buna stare» zilnică şi de acel pozitivism îngust pe care l-am găsit aici aproape general? Am impresia că Anglia este mai largă, mai generoasă, mai puţin egocentrică. Îmi pare rău că te-am văzut aşa de puţin şi într'un moment în care şocul contactului cu occidentul rupsese în mine zăgazuri pe care nici eu nu le ştiam. Acum, mi-am revenit şi frumuseţea Parisului, a muzeelor, a monumentelor, a trezit în mine un fel de blândeţe, de duioşie care — sper — mă va ajuta să înfrunt ceaţa, melancolia, cumplita, sordida sărăcie în care mă întorc. As vrea să le pot povesti celor de acolo lucruri care să-i facă să viseze la orizonturi largi, la valori care nu dispar, la bogăţii — de artă şi cultură — pe care nu ni le poate lua nimeni.

... Te îmbrăţişez cu afecţiune şi prietenie şi sper — pentrucă Dumnezeu e bun — să te revăd şi să hoinărim pe splendidele străzi ale Parisului sau în vreun oraş în care viaţa este blândă şi îngăduitoare cu oamenii.»

SAVA GARLEANU

• Confratele "Stindardul" a împlinit 25 de ani de apariţie, de *dârză* apariţie. Trecerea în cel de al 26-lea an umple inima de bucurie, oricărui Român *dârz*. O gazetă în exil apare graţie unui om, un om care ştie şi acceptă să se sacrifice. In cazul "Stindardului", omul a fost Ion V. Emilian: căpitanul de călăraşi Ion V. Emilian. Dârz pe front-de la care ar fi putut să se eschiveze, ca majoritatea "luptătorilor" exilului-, dârz a rămas şi atunci când a schimbat sabia cu condeiul.

Căci nu numai titlul, milităresc, ci şi înfăţişarea şi conţinutul, fac din această gazetă, o cetate: o cetate care nu se predă. Dealungul anilor, mulţi dintre colaboratori au fost şi sunt şi acum, foşti ofiţeri — activi şi de rezerva —, şi soldati care au auzit trecându-le pe la ureche gloanţele celor fără Dumnezeu, sau au văzut căzându-le alături ciuruiţi sau hărtăniţi, camarazii. Cei ce au fost *acolo nu pot uita* şi *nu pot tolera*. Uită şi tolerează cei ce n'au fost acolo, aciuaţii.

In numărul acesta găsim articole cu şuerat de gloanţe, cu luciri de săbii, cu scrâşniri de dinţi; da, cu scrâşniri de dinţi, ca ale plăeşilor lui Ştefan cel Mare, la Suceava. Căci o cetate se apără cu scrâşniri de dinţi, mai ales când inamicii utilizează mijloacele de totdeauna, de la fanarioţi la 23 August. Remarcăm articolul lui G. Badea-Lătuceanu, care, bănuim, e Ion V. Emilian. Badea-Lătuceanu se ridică contra toleranţei, şi sunten total de acord cu dânsul. Dârz ,ca deobiceiu, se prezintă dl E. Lozovan. Implacabil, pune degetul în plagă, atunci când vorbeşte de noua impostură: Comitetul Naţional. Camaradul căpitan Crutzescu, care la 23 August se găsea pe frontul din Moldova, acolo unde se mai apăra cel puţin onoarea Patriei vândute, vine cu documente noi la dosarul trădării. Cum nu avea să se prabuşească frontul, cum spune generalul Dragomir (???), dlui Penescu, dacă generalul Racoviţă, comandant al armatei a IV-a, acolo, în Moldova, îi adusese plocon lui Maniu pe Pătrăşcanu, pentruca "Blocul democratic", să-şi aibă şi comunistul lui? (vezi cartea "Demascarea" de Gr. Dumitrescu).

Articole semnate de Dominik Nicol, două pagini în limba germană, etc. completează acest admirabil număr. Stindardului şi lui I. V. Emiliam, le dorim viaţa, lungă.

• In "Cuvântul Românesc" — Oct. 1978 —, dl D. C. Amzăr, scrie exact contrariul celor expuse într'un număr anterior. Dar vine cu desvăluiri de fapte, necunoscute insului de rând. Iată ce spune: "Iniţiativa de a forma un nou Comitet Naţional, a întâmpinat din capul locului dificultăţi, cele mai greu de învins, fiind *cele venite din partea câtorva personalităţi cu mari veleităţi de şefie*"!!! "Aşa se explică faptul că efortul de a constitui un nou Comitet Naţional, în decurs de doi ani şi jumătate, *n'a depăşit stadiul formalităţilor preliminare*".

Mai clar, cred că lucrurile stau cam aşa: în doi ani s'a reuşit să se facă un Consiliu Naţional dar, de jumătate de an, carul nu mai mişcă. "Se găseşte în stadiul formalităţilor preliminare". Adică exact ce am spus eu: greutatea s'a ivit la împărţeala "portofelelor". Şi aceasta pentru că se găsesc printre membrii Consiliului Naţional, persoane cu mari veleităţi de şefie. Aceasta o spune dl Amzăr în Octombrie şi eu "un biet omuleţ", am scris aceasta cu câteva luni înainte, ba şi am arătat cu degetul pe o asemenea persoană sgâlţâită de ambiţii bolnave de a deveni şef. Ori, în "Vatra", aceste persoane sgâlţâite, spun cu totul contrariul: totul e aranjat (ca la 23 August), totul merge pe roate, Demostene şi-a cumpărat deja joben şi frac de ministru.

In faţa realităţilor, dl D. C. Amzar crede că ar fi bine, cel puţin deocamdată, să se renunţe la acest Comitet Naţional, grupurile să-şi continuie activitatea — o activitate pozitivă desigur —, şi într'o zi unul din aceste grupuri, prin activitatea sa, se va impune celorlalţi. Ori într'un număr anterior, dl D. C. Amzăr declara că oricine va fi contra Comitetului Naţional, face jocul duşmanilor. Insemnează că, cu acest articol, face şi el jocul duşmanilor! Dar prin acea atitudine, dl D. C. Amzăr, era contra pluralismului sau, admitea pluralismul numai în cercul închis al Consiliului Naţional, nu şi în afara lui. Ori, ne spune acuma, în cercul acesta închis al Consiliului Naţional, pluralismul nu dă rezultate. Căci s'au ivit divergente grave, pe o chestie "şi mai gravă", pe chestia şefiei. Divergenţele sunt atât de grave, carul stă pe loc şi dl D. C. Amzăr e de părere sa fie abandonat, deci face şi el jocul duşmanilor!

In acest timp, la "Vatra", pe lângă joben şi frac (cumpărate sau moştenite de la ilustrul lui tată), Demostene a cumpărat şi şampanie. Ca la 23 August! Şi ce face dl Vălimăreanu în această combinaţie? I-a luat locul lui Kir Stamatopol în combinaţia Prinţul Nicolae, când bietul Kir avea rolul de a duce geanta lui Demostene Fofotin?

• Tot în acest numar, dl Nicolae Novac, face recenzia unei cărţi scrise de un american. Cartea se numeşte "British and American Policies toward Romania: 1938-1947". E o carte ce aruncă lumină asupra unor timpuri întunecate. Şi iată ce scrie Dr. Paul Quinlan: "Pe la *începutul anului* 1942 (Maniu) a încercat să realizeze o înţelegere cu englezii, ca România să-şi schimbe poziţia. El a înştiinţat pe englezi că se gândeşte la organizarea unei lovituri de Stat împotriva guvernului Antonescu, aşa ca la momentul oportun... întreaga forţă a armatei române să poată fi întoarsă contra Axei... Dar Maniu îşi avea preţul său. Voia adică, ca Aliaţii să garanteze viitorul independenţei Statului român la frontierele lui de dinaintea războiului, incluzând Basarabia şi Bucovina de Nord".

Deci acestea se petreceau la începutul anului 1942, când situaţia frontului era departe de a fi lămurită, ba încă, balanţa înclina de partea Germanilor. Ce-l împingea deci să ia această atitudine, care nu mai poate fi justificată cu ultima formulă penesciană, "încercarea de a se salva ce se mai putea salva"? Ura contra Germanilor şi *necunoasterea pericolului rusesc* şi aceasta, graţie unei crase inculturi. In biblioteca sa, în afară de cărţi ungureşti, avea o singură carte românească: Mersul trenurilor! Şi aceasta după 20 de ani de la Unire! Dar prin cine trata el cu englezii? Desigur prin "maarele" om de Stat Viorel Tilea, unchiuţul lui Iancu Raţiu! Şi au fost desigur numai discuţii şi nu s'a semnat nici o hârtie. De ce nu-şi scrie Iancu Raţiu memoriile? Deci englezii nu voiau să se lege cu nimic. Şi atunci Maniu renunţă la intransigenţă. "De acord cu regele, la 10 Iunie 1944, Maniu telegrafiază Aliaţilor (desigur maarelui Tilea, n. n.) că le acceptă termenii (care?, întrebarea noastră) şi că mijloacele pentru îndeplinirea lor vor fi plănuite. Mai departe, el specifică că opoziţia formează un Bloc Democratic Naţional-Român, format din partidele Naţional-Ţărănesc, Liberal, Social Democrat şi Comunist. La 27 şi 28 Iunie, Aliaţii primesc planul detailat pentru punerea în aplicare a Armistiţiului. Planul consista dintr'o lovitură de Stat împotriva guvernului Antoniescu, urmată de semnarea Armistiţiului. In plus, Maniu voia ca *răsturnarea să coincidă cu o ofensivă sovietică* în decursul căreia, *trupele române depe front se vor alătura Armatei Roşii*"!

Iată deci că fără să ni se desvăluie clauzele armistiţiului proiectat, căci desigur "Aliatii" nu admiteau nici un fel de clauze ci o capitulare fără condiţii, Maniu se oferea să dea o lovitură de Stat, să răstoarne pe Antonescu şi armata română să meargă alături de bezbojnici!!! Şi răsturnarea trebuia *să coincidă cu o ofensivă sovietică!!!* Să citească toţi Românii şi să mediteze: *se cerea o ofensiva sovietică!!!* Ce putea Maniu ca să ajute această ofensivă? Ceiace a făcut, adică să mineze moralul ostaşului şi al civilului, să-l mintă pe acesta din urmă că totul e aranjat, să câştige de partea lui generali bolnavi de ambiţia de a ajunge miniştri, şi să creeze un serviciu de spionaj instalat în palatul lui Mihai Viteză, de unde să dea informaţii inamicului.

Şi aşa s'au şi întâmplat lucrurile. Dar întrebarea care se pune, este: avea Maniu o hârtiuţă semnată de "Aliaţi", prin care îşi luau vreun angajament? In altă parte îl întrebam pe Vişoianu dacă s'a întors de la Cairo cu vreo hârtiuţă semnată de vreun sergent american. Îl întreb de data aceasta pe Iancu Raţiu, dacă "Unchiuţu" Tilea a obtinut vreo hârtiuţă semnată de vreun sergent englez. Biată Istorie românească!!! A ajuns să nu fie capabilă să obtină o hârtiuţă de la nişte sergenţi americani sau englezi!!!

Şi ni se vorbeşte de marele Maniu! Eu am avut curajul să afirm că Maniu a suferit de infantilism politic.

• Din partea dlui Ienciu, primim o scrisoare prin care ne comunică: dsa nu este marxist. In ceiace priveşte şedinţa "seminarului", în care au intervenit ofiţerii maior Chintescu şi căpitanii Stoicănescu şi Cruţescu, dl Ienciu ne aduce la cunoştinţă că, din motive familiare, a fost absent. Ne mai aduce la cunoştinţă dl Ienciu că în curând şi, în alte publicaţii, vom avea ocazia să citim "experienţa sa personală pe frontul din Moldova şi analiza trădării".

Ne bucură cele scrise de dl Ienciu, în special ultima parte a scrisorii dsale. In ceiace mă priveşte pe mine personal, între dsa şi mine nu a existat, cât am stat la Paris, nici cea mai mică ciocnire. Am putea numi relaţiile de atunci de prieteneşti, mai ales că ne unea o mare prietenie comună: regretaul dr Mircea Muşetescu.

> • In Editura "Carpaţii" se află sub tipar şi va apare în curând, volumul I din lucrarea "Relaţiile româno-ruse" (din sec. VI până la 1877), de N. S. Govora. Volumul, al cărui preţ este 10 dolari, poate fi cerut de pe acum, la Editura "Carpaţii".

• Cu scrisoarea dsale, Dl Ienciu ne-a obligat să rectificăm. Şi o facem cu plăcere. In seara când ofiţerii au făcut front, dl Ienciu era absent. Dacă ar fi fost prezent, din scrisoarea dsale, relese că ar fi intrat şi el în acel front, aşa cum era normal.

Pentrucă noi ofiţerii, îmbătrâniţi în exil, ne asemănăm cu mârţoaga sacagiului. Caii regimentelor, când ating o anumită vârstă, sunt vânduţi la licitaţie. Apoi decad, trec din stăpân în stăpân, până mor.

Un asemenea cal vândut la licitaţie, a ajuns în cele din urma să aibă drept stăpân, un sacagiu, care pe lângă altele, mai era şi beţiv. Uita să-i dea să mănânce şi-l lăsa să aştepte ore

ECOURI

intregi, în fața cârciumii. Bietul cal era numai oase, cu capul pleoștit, trist și nefericit.

Și iată că trece o unitate militară, cu gorniștii în frunte. Și auzind gorniștii, biata gloabă s'a scuturat, a ciulit urechile, și cu sacaua de apă după el, s'a așezat în fața gorniștilor și a început să meargă în pas de defilare. Și-a amintit de vremea când era tânăr, când era calul regimentului, și când mergea voios în fața gorniștilor.

Noi foștii ofițeri suntem ca gloaba sacagiului. Suntem îmbătrâniți, unii bolnavi și chinuiți de lipsuri, ba am și început să avem și idei politice distincte, de la legionari la social-democrați. Dar când cineva atacă lupta noastră în Est, contra bolsevicilor pe care mulți i-au descoperit cu mari întârzieri, ca și mârțoaga sacagiului când a auzit goarna, ne strângem sgribuliți unii în alții, scoatem pieptul și pornim în pas de defilare. Ar fi bine ca aceasta să nu se uite.

● Misiunea Română Unită, Biserica ortodoxă română din Germania, Asociația Românilor Liberi din Germania și Asociația Românilor din Germania de Sud, au sărbătorit Unirea Principatelor Române în seara de 21 Ianuarie 1979 în Künstlerhaus (Festsaal) din München. S'a desfășurat un program muzical și artistic. Dl. I. V. Emilian a ținut o conferință cu titlul: Valorile care au dus la Unirea Principatelor în 1895. Serbarea a fost urmată de dans.

● In dimineața aceleași zile (21 Ianuarie), Misiunea Română Unită a oficiat o Sfântă Liturghie arhierească, în prezența Eminenței Sale Cardinal Joseph Ratzinger, arhiepiscop de München, concelebrată de Excelența Sa Vasile Cristea, Eiscop de Lebedo și Excelența Sa Platon Kornyljak, Exarh al Ucrainenilor, în Dreifaltigkeitskirche, Pacellistrasse, 6.

Părintele Dr. Mehedintu a salutat în numele ortodoxilor prezența la Sf. Liturghie, a Eminenței Sale Cardinal J. Ratzinger.

● In Buletinul Izraeliților de Rit Elen, din 28 Aug. 1949, citim: "Organizația I. R. O., sub a cărei *jurisprudență, se găsește* Grecia", etc. Bietul incult, voia să spună *jurisdicție*. Dar cum în ultima clasă ce a făcut — o E. A. M. — istul, adica a patra clasă primară, nu se dădeau aceste noțiuni, de unde s'o știe bietul nevinovat?

● Și în acelaș buletin din 24 Septembrie 1949, citim: "Puiu, *fost* mitropolit, a început să se agite în rezistența românească. Ce mai poate ajunge, s'au întrebat o parte din credincioși? Dacă la Paris nu există patriarh, există oare cocoșei?". Puiu, de care așa de ireverențios, scria Kir Theo, era I. P. S. S. Mitropolitul Visarion Puiu sub a cărui oblăduire se găsea la acea dată Părintele Vasile. Sub titlul "Indecență", i-am dat *pașaportarului* Theo în "Chemarea", răspunsul cuvenit, într'o notă cu lexic *nepotolit*. Pe acea vreme Părintele Vasile era de acord cu mine, astăzi... Dar i-am spus lui Kir Theo pașaportar. Și pasaportarul știe despre ce este vorba. Pe cititori îi vom lămuri în alt număr.

● Dl Vălimăreanu ne explică, în felul lui, ce va fi Consiliul Național. Și, după el, aceast Consiliu va fi o asociație de "tovarăși de drum". Merg împreună până trec de pădurea Râioasa, dar fiecare își păstreaza "marfa". Dar ce marfă are de exemplu, partidul liberal, ne-o explică foarte doct, Demostene: o adunătură, numită, partid, în care nevoile Țării n'au nici o trecere. Ce interesează este puterea — opoziția duce la destrămarea sleahtei — și pentru această putere, nu interesează mijlocul utilizat: "politica de săru mâna" chiar față de un rege aventurier, supunere în fața intereselor străine (jidovești), călcarea Constituției, disolvarea ilegală a grupărilor politice, închiderea fără nici o bază legală și chiar uciderea de oameni.

Iata cu ce marfă ar veni în cârdășie partidul liberal, în cazul că ar mai exista un șobolan. Și odată ieșiți din pădurea Râioasa, ce garanție are Dl Vălimăreanu că șleahta șobolanilor — pentru acelas motiv, venirea la putere, căci altfel partidul se destramă — nu va utiliza aceleași mijloace, ca și I. G. Duca, pe care liberalul?, legionarul? Demostene Fofotin vrea să ni-l prezinte în culori roze?

N. S. G.

EPIGRAME

Unui ministru care l-a făcut consul pe M. Fotin Enescu.

Caligula rămase'n urmă.
—Nimic sub soare, nu e nou—
Avuși năstrușnica ideie,
Să faci un consul, dintr'un... *zimbru*.

Unui Român care s'a refugiat de la Paris, la Madrid.

Fuge de pescari, amicul,
Ca ursul de suliță.
Căci i-i frică să nu-l prindă,
Vreunul în undița.

Aceluiași.
"Făcător de îngeri.". In franțuzește "faiseur d'anges".

I se'nclină toți evreii,
Când îl văd trecând pe pod.
A "făcut atâția îngeri",
C'a'ntrecut și pe Irod.

Și tot lui.
Atanasiu avea la București, cunoscuta firmă "La vulturul de mare, cu peștele în ghiare".

Pe bietul Atanasiu,
L'ar voi, legat în fiare.
Că unui cultur de mare,
I-agăță un pește'n ghiare.

Lui Constantin Drăgan.

Drăgan, vine de la sârbescul dragă.
Strămoșii lui vindeau bragă.
Iar el vinde gaz butan,
Cu emblema: secere și ciocan.

N. S. GOVORA

(Din volumul "81 Epigrame", sub tipar.)

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV	15 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, epuizat	
NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	10 $ USA
POVEȘTI, de Ion Creangă, în fascicole	10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NAȚIONAL, ȚARANESC ȘI NAȚIONAL-ȚARANESC, de Pamfil Seicaru, vol I, II	12 $ USA
ISTORIA POLITICA ȘI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga	10 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Șeicaru	10 $ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVEȘTI FARA ȚARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac și N. S. Govora	8 $ USA
UNIREA NAȚIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Șeicaru	3 $ USA
DICȚIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică.	5 $ USA
Legat pânză	6 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc	5 $ USA
MOȚA ȘI MARIN, DOUAZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintilă Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N. S. Govora	10 $ USA

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
Director-Proprietar:
TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE
★
Redacția și Adminisrația:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.°
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)
★
Abonamente:

Anual	20 $ USA
De susținere	40 $ USA
Expedierea Avion plus	5 $ USA